

OP LEVEN EN DOOD

OP LEVEN EN DOOD

Op leven en dood

Helith

Met dank aan mijn vrouw Arina, die het onderwerp, enkele jaren geleden, ter sprake bracht

en

dank aan Connie voor de Engelstalige redactie

De personages in dit verhaal zijn louter fictief. Iedere gelijkenis met de werkelijkheid berust dan ook op toeval.

Oorspronkelijke titel: Eliminate the Killing

Author: Helith

Cover design: M.J. Dijkhuizen

ISBN: 9789461937391

Published via: mijnbestseller.nl

www.helith.com

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© Helith 2013

Hoofdstuk 1

Marco was uitermate handig met computers. Veel van zijn kennis had hij opgedaan tijdens zijn omzwervingen op internet. Hij bracht veel tijd achter zijn computer door en was doof voor het regelmatige gemopper van zijn moeder dat hij meer naar buiten moest gaan, in plaats van te gamen en te chatten met zijn zogenaamde virtuele vrienden. Het was duidelijk dat zijn moeder geen notie had van wat internet te bieden had. Om te beginnen had hij de schoolcomputer gehackt om er achter te komen wanneer er onaangekondigde toetsen zouden zijn. Hij vond regelmatig toetsen, vergezeld van antwoorden. Dit soort informatie hield hij voor zichzelf. Hij wist dat als er maar een paar kinderen uit zijn klas dit te weten zouden komen, het een kwestie van tijd was voordat de docenten er lucht van zouden krijgen. Zodra die erachter zouden komen wat hij uitvogelde zou hij, zoals het schoolreglement duidelijk vermeldde, van school worden gestuurd. Dus deelde hij dit geheim niet en gebruikte het alleen wanneer hij het nodig vond. In principe was het een spannende uitdaging geweest en niets meer. Hij was een goede leerling en onthield meestal makkelijk wat hij eenmaal had gelezen. Sommigen zeiden dat hij een fotografisch geheugen had. Dat klopte niet helemaal: hij had dit zelf eens getest en kon de bladzijden van een boek niet reproduceren door er korte tijd naar te kijken. Hij wist dat hij slim was, maar ook weer niet buitengewoon slim. Voor hem was naar school gaan iets wat er nu eenmaal bij hoorde. De schoolboeken gaven

hem de meeste informatie en dat betekende dat hij slechts een klein deel van zijn schooltijd hoefde op te letten. Woordat het laatste schooluur was afgelopen had hij zijn huiswerk al af. Inderdaad, school was een welkome afwisseling.

Zijn moeder had in één opzicht gelijk: veel vrienden had hij niet op school. De jongens kletsten altijd over meisjes en voetbal en daar gaf hij niet zo veel om. Zijn interesses lagen meer op het vlak van gamen en computers. Hij had niet eens een beste vriend op school. Dit werd gelukkig gecompenseerd door de vele goede vrienden die hij kende van internet, waarvan sommigen zelfs in het buitenland woonden. Zo voerde hij hele gesprekken in het Engels en zijn uitgebreide woordenschat droeg bij aan de hoge cijfers die hij scoorde op het vak Engels. Naast het on-line gamen speurde hij het internet af. Als hij een website tegenkwam waar je als gewone gebruiker niet direct bij kon, maakte hij het tot zijn missie om toegang te verkrijgen. In de loop der jaren had hij verschillende programma's hiervoor verzameld. Tot zijn verrassing was het niet al te moeilijk geweest om dit soort hacking software te vinden. Daarnaast was hij ook handig om zijn aanwezigheid op het internet te verbergen. Hij had bepaalde software verbeterd waarmee zijn IP adres werd afgeschermd, zodanig dat niemand het kon zien als hij een bepaalde website had bezocht.

Het toegang weten te krijgen tot afgeschermd websites gaf hem grote voldoening. In de meeste gevallen deed hij niets meer dan alleen maar rondneuzen om te kijken wat er zoal was, om vervolgens weer

stilletjes te verdwijnen. Hij noteerde zijn overwinningen in een oud schrift dat hij vroeger voor biologie gebruikte. Hij had er bewust voor gekozen om dit niet ergens op internet te zetten. Als geen ander wist hij dat internet niet zo veilig was als de meeste mensen dachten. Na verloop van tijd had hij niet alleen ingebroken op de schoolcomputer, maar ook op die van het lokale politiebureau, om een boete te verdoezelen voor het vervuilen van de openbare weg. Hij was betrapt toen hij hoognodig moest. De computer van de bank verderop in de stad had hij ook bezocht. Hij was in de bank geïnteresseerd omdat hij wilde weten of zijn vader geld had om zijn moeder te betalen. Sinds de scheiding woonde zijn vader in een klein flatje en had hij verteld dat hij niet genoeg verdiende om zijn ex-vrouw te onderhouden. Zijn vader had niet gelogen. Marco begreep dus maar al te goed dat zijn moeder moest werken en accepteerde dat hij vaak op zichzelf was aangewezen. Gelukkig was hij oud genoeg en hoefde er geen oppas te worden geregeld. Dat zou zijn moeder onnodig op extra kosten jagen. Hij moest voor zich zelf zorgen en problemen voorkomen. Dat was het beste voor iedereen.

Tijdens het surfen op internet had hij enkele interessante zaken gevonden; naaktfoto's van een echtpaar verderop in de straat, een on-line dagboek van een meisje, die daarin bekende verliefd te zijn op haar leraar en een geheime geldstroom van een echtpaar dat een tweede inkomen verwierf door antiek op de markt te verkopen. Dit waren tamelijk onschuldige geheimen en hij dacht er niet over om ze te onthullen. Hij vond het veel belangrijker om zijn bezoeken

verborgen te houden. Bovendien realiseerde hij zich dat als hij deze geheimen toch in de openbaarheid zou brengen, het slecht voor deze mensen kon aflopen. Hij was in het geheel niet gemeen en hij had een hekel aan het soort mensen dat er altijd op uit was om anderen te pesten. Hoewel hij erg zeker was van zijn computerkennis liet hij zich niet verleiden om de websites van de CIA, FBI dan wel andere grote regeringsites te hacken. Door de betreffende fora regelmatig te lezen las hij met enige regelmaat over succesvolle hacks om vervolgens te constateren dat na verloop van tijd niets meer van deze hackers werd vernomen. Hij was er van overtuigd dat dit soort bedrijven vallen plaatsten, die vroeg of laat iemands identiteit zouden onthullen. Hij was niet van plan om zijn moeder nog meer problemen te bezorgen. Dus beperkte hij zijn uitstapjes naar particuliere sites of websites van kleine ondernemingen.

Zo had hij twee dagen geleden een interessante site ontdekt. De naam van de site was niet eens uit te spreken en bestond alleen uit medeklinkers. Hij zocht tevergeefs naar de eigenaar van deze website. De betreffende eigenaar had zo te zien een webprovider gekozen in een land, waar het bij wet niet verplicht was om de identiteit van de eigenaar bekend te maken. Marco had gehoopt door het verkrijgen van de naam van de eigenaar, te kunnen achterhalen waar de medeklinkers voor stonden. Gisteren had hij gezien dat er geen mailserver aan het domein was verbonden, hoewel er wel wat data was opgeslagen. Dit prikkelde zijn nieuwsgierigheid nog meer.

Hij keek naar zijn draaiende verbeterde hack programma. Tal van gebruikersnamen en toegangscode rolden over zijn scherm. Tot nu toe had het programma nog niets gevonden. Kijkend naar de toegangscode had hij al opgemerkt dat ze allemaal uit acht karakters bestonden. Dit gaf aan dat de betreffende toegangscode goed genoeg was om een simpele aanval te kunnen weerstaan. Er moest meer aan te pas komen om deze code te kraken. Voordat hij echter iets anders kon proberen, riep zijn moeder hem om haar te helpen met de boodschappen. Hij liet het programma draaien en rende naar beneden om zijn moeder te verwelkomen en vooral om te kijken wat ze zoal had meegebracht. Zijn kauwgom was op.

Beneden kuste hij zijn moeder op de wang en rende naar haar oude autootje. Er stonden twee boodschappentassen op hem te wachten. Hij tilde ze beide op en liep terug naar de keuken. Zijn moeder passeerde hem in de gang om de auto af te sluiten.

‘Ik heb kauwgom met aardbeismaak voor je in één van de tassen. Zonder suiker, zoals je had gevraagd.’

Hij glimlachte. Ze dacht altijd aan hem. Hij vergat de echte wereld nog wel eens als hij in de virtuele wereld aan het spelen was. Hij zette de tassen neer en deed de spullen in de koelkast. Hij was verrast om een bak ijs aan te treffen en legde dat in de vriezer. Het was blijkbaar een aanbieding, want hij kwam nog een tweede pak tegen. Halverwege de tweede boodschappentas vond hij de beloofde kauwgom. Hij pakte het pakje eruit en stopte met uitpakken.

‘Als je ijs als toetje wilt, help mij dan door de rest uit te pakken. Ik ga

zo met koken beginnen.'

Hij voelde zich eventjes schuldig, zijn moeder dacht altijd aan hem terwijl hij meestal alleen met zichzelf bezig was.

Marco was vooral met ijs makkelijk over te halen. Even later waren alle boodschappen uitgepakt. Marco holde naar boven, terwijl hij onderweg een stuk kauwgom uitpakte. Hij keek naar het scherm en zag onmiddellijk dat de toegangscode niet langer over het scherm rolden. Had het programma alle routines doorlopen? Dat leek onmogelijk. Hij keek opnieuw en vond de oorzaak. Het had een passende combinatie van gebruiker en toegangscode gevonden. Hij typte de winnende combinatie over en wachtte. Vrij snel opende zich een nieuw scherm en keek hij naar een groot tekstbestand. Meteen maakte hij een kopie hiervan op zijn USB-stick. In het geval dat er een virus op zat, zou de schade beperkt blijven tot zijn stick en zou zijn computer veilig zijn. Hij liet een virus check, deels zelf gemaakt, uitvoeren op het bestand maar er werd geen bedreiging geconstateerd. Vervolgens opende hij het tekstbestand. Het leek een beetje op een verslag, maar de gebruikte taal was hem vreemd. Wellicht kon hij met Google Translate meer aan de weet komen. Het was weliswaar niet het beste vertaalprogramma, maar het zou goed genoeg zijn om de strekking van de inhoud weer te geven. Regelmatig gebruikte hij dit vertaalprogramma om te chatten als de ander geen Engels kende.

In het algemeen kon men elkaar begrijpen door de chat te vertalen in hun eigen taal en omgekeerd. Het gebeurde af en toe dat hij een zin

anders moest formuleren, omdat het in eerste instantie niet duidelijk genoeg was. Hij nam een paar regels over in Google Translate en selecteerde een taal. De uitkomst liet te wensen over. Dit was duidelijk niet de juiste taal. Op goed geluk koos hij een andere taal. De uitkomst daarvan was niet veel beter. Steeds weer opnieuw koos hij een volgende taal en iedere keer bleek zijn keuze fout te zijn. Stel dat het een codetaal was? Dat zou de zaken aanmerkelijk moeilijker maken. Marco was nu meer dan geboeid. Wie had al die moeite genomen om te voorkomen dat iemand toegang zou krijgen tot de inhoud van deze tekst? Zijn nieuwsgierigheid groeide naarmate hij steeds meer talen probeerde. Net op het moment dat hij dacht dat het vertaalprogramma hem dit antwoord niet zou geven, waren de eerste zinnen vertaald op een dusdanige manier dat het iets betekende.

Nu bleek dat hij de eigenlijke taal had gevonden, pakte hij de hele tekst op, haalde die door Google Translate en bewaarde de uitkomst daarvan in een nieuw tekstbestand. Hij moest het lezen uitstellen tot een later moment, omdat zijn moeder hem riep dat het eten klaar was. Was het al zo laat? Hij had de tijd helemaal vergeten, in elk geval was zijn huiswerk af. Dit betekende dat hij meteen na het eten verder kon.

Zijn moeder had iets lekkers klaargemaakt en zoals verwacht was er ijs als toetje. Zijn moeder vroeg niet langer meer of hij een fijne dag op school had gehad. Zij wist het antwoord al. Daarbij kwam dat ze genoeg te stellen had met haar eigen problemen, zoals het betalen van de huur van het huis. Ze wilde Marco hier niet mee opzadelen. Hij was

nog jongen zou moeten genieten van zijn jeugd. De scheiding van zijn ouders was al erg genoeg geweest, vond ze. Terwijl Marco nadacht over zijn recente ontdekking, keek zijn moeder naar hem. Hij was iets van plan, zoveel was wel duidelijk. Wanneer zou het moment komen dat hij zijn computer uit zou zetten om op stap te gaan? Ze begreep niet dat hij uren achtereen achter dat scherm kon zitten. Het leek haar oersaai. Ze voelde dat ze moe was van de hele dag werken en het koken.

‘Marco, wil je mij een plezier doen en de vaatwasser straks inruimen? Ik wil even op de bank liggen en naar mijn favoriete serie kijken. Ze hebben een dubbele aflevering vanavond.’

Marco stond op en ruimde de tafel af, terwijl zijn moeder zich terugtrok op de bank. Nadat de vaatwasser was gevuld en aangezet ging hij naar boven. Hij kon zich nu toeleggen op zijn recente vondst. Hij ging zitten en tikte zijn wachtwoord in. De vertaalde tekst had geduldig op hem gewacht. Hij begon te lezen.

Hoofdstuk 2

Mijn naam is Aval en dit is een waar gebeurd verhaal. Ik was tien jaar toen het ongeluk gebeurde. Samen met mijn ouders zat ik in de auto toen die door een grote truck werd aangereden. Het was die avond niet eens druk op de weg en mijn vader was een voorzichtig man. Hem kon niets worden verweten. De chauffeur van de truck was waarschijnlijk onder het rijden in slaap gevallen en op de verkeerde weghelft terecht gekomen. Er volgde een grote klap en daarna was het akelig stil. Er bleef niet veel van onze auto over. Het laatste beeld van mijn ouders waren twee bebloede lichamen die niet meer bewogen. Daarna raakte ik buiten bewustzijn.

Ik kwam bij in een ziekenhuisbed. Een geduldige zuster vertelde mij na een paar dagen dat mijn ouders vrijwel onmiddellijk waren overleden. Hetzelfde gold voor de truckchauffeur. Een kleine week later waren ze begraven. Ik had er niet bij kunnen zijn, omdat ik nog niet beter en te jong was, zo vertelde zij mij. Kort erop werd ze weggeroepen en liet ze mij met veel vragen achter. Voor lange tijd hoopte ik dat ik net zoals mijn vader en moeder snel dood zou gaan. De pijn was heftig en er waren onvoldoende medicijnen voorhanden om ook overdag de pijn te bestrijden. Alleen voor het slapen gaan kreeg ik een tablet, die de pijn verminderde.

Had ik zoveel pech op de weg gehad, met de dokter in het ziekenhuis

had ik meer geluk. Hij wist mij en mijn been te redden. Ik geloof niet dat hij zich realiseerde wat er daarna voor mij in het verschiep lag. Ik had geen broers of zussen en familie was er verder niet, behalve een oude tante, die ergens in Amerika woonde. Pogingen om haar te achterhalen leverden niets op. De dagen dat ik in het ziekenhuis lag waren lang en saai. Ik lag op een zaal waar nog vijf andere zieken lagen, maar ik kende geen van hen en zij bemoeiden zich niet met mij. Hoe graag had ik mijn moeder bij mij gehad, maar zij was dood. Ik miste mijn ouders meer dan dat ik ooit voor mogelijk had gehouden. In het begin dacht ik dat één van hen elk moment de ziekenzaal zou komen binnenlopen om mij te vertellen dat er een grote vergissing was gemaakt. Maar het waren andere mensen die niet voor mij kwamen. Ze leken zelfs niet op mijn ouders.

Zodra ik beter was verklaard kwam er een aardige mevrouw aan mijn bed. Ze vertelde dat mijn ouders niet meer zouden terugkomen en dat er eigenlijk niemand was om voor mij te zorgen. De Staat nam in dit soort gevallen de rol van de ouders over en daarom zou ik morgen een nieuw huis krijgen. Ik zou daar niet alleen zijn, er zouden genoeg kinderen zijn om mee te spelen, oudere en jongere kinderen en kinderen van mijn leeftijd. Ik zou daar wonen, eten en slapen totdat er nieuwe ouders voor mij waren gevonden. Daarnaast kon ik op de aanwezige school gewoon de taal- en rekenlessen blijven volgen. Beleefd sloeg ik haar voorstel af om naar mijn eigen huis terug te gaan om wat persoonlijke spullen op te halen. Ik kon het niet aan, om het huis verlaten aan te treffen.

De volgende ochtend werd ik geholpen met aankleden. Mijn rechterbeen was nog erg pijnlijk, maar ik was meer bang voor wat er ging komen. Ik had die nacht slecht geslapen, net als de nachten ervoor. Het spookbeeld van de vrachtwagen was er nog steeds, maar afgelopen nacht was daar de angst voor een onbekende toekomst bijgekomen. Een verpleger kwam even langs om mij gedag te zeggen. Hij had me geholpen met mijn been en toen hij hoorde dat ik wegging, liet hij mij nog gauw een paar oefeningen doen, die mij zouden helpen om na verloop van tijd weer gewoon te lopen. Hij liet mij beloven dat ik die oefeningen tweemaal per dag zou doen. Daarna verdween ook hij en wachtte ik, aangekleed en wel, tot ik zou worden opgehaald.

Ik heb daar nog uren gezeten voordat er iemand kwam. Het was niet die aardige mevrouw van de dag ervoor, maar een ander.

‘Jij bent zeker Aval?’

Ik knikte beleefd. Ze nam mij bij de hand en voerde mij de ziekenzaal af. Ik keek nog eenmaal om, maar niemand die mij gedag zwaaide. Ik voelde me alleen. Ik moest na al die weken in het ziekenhuis wennen aan het scherpe licht buiten en hield mijn hand half voor mijn ogen. De vrouw vroeg me door te lopen omdat we al laat waren. Hoewel dat niet aan mij lag, ik had immers al uren zitten wachten, hinkte ik gauw door. Mijn been deed nog pijn, maar ik verbeet mij. Ik wilde niet langer in dit saaie ziekenhuis blijven. Veel erger dan dit kon het niet worden, dacht ik.

Ik moest plaats nemen op de achterbank van een oude auto. De vrouw, die zich nog steeds niet had voorgesteld, zei niet waar we heen gingen en hoe lang het rijden was. Ik durfde dit niet aan haar te vragen, mede omdat ik nerveus was na het ongeluk weer in een auto te zitten. Gelukkig lette ze meer op de weg dan op mij. Onderweg keek ik naar buiten en alles was mij vreemd. Ik was nog nooit eerder in deze stad geweest. We verlieten het drukke centrum en de vrouw kondigde aan, dat we nog een uur moesten rijden voor we er zouden zijn. Blijkbaar moesten we buiten de stad zijn, want die lag inmiddels achter ons.

Hoofdstuk 3

De auto minderde vaart zodra we een brug waren overgestoken. We draaiden een kleine zandweg op. Er was geen bord of zo te zien, maar de vrouw wist blijkbaar dat ze hier moest zijn. We reden langzaam door een bos over een hobbelig pad. Af en toe zag ik een paar vogels wegvliegen. Net toen ik dacht dat we misschien toch verkeerd waren gereden stopte de auto bij een poort. Blijkbaar werden we verwacht want de poort ging vrijwel meteen open. Terwijl de auto optrok en verder de weg vervolgde zag ik dat onzichtbare handen de poort weer sloten. Een hoge muur werd vrijwel geheel aan het zicht onttrokken door hoge struiken waarin mooie paarse bloemen groeiden.

Ik keek weer naar voren en zag een groot huis met een aantal lage bijgebouwen die met het huis waren verbonden. Een brede stenen trap leidde naar een grote voordeur, waar iemand stond te wachten. Zodra we stil stonden kwam er een man de trap af. De vrouw stapte uit, verontschuldigde zich voor de vertragingen wees daarbij naar mij. Ze wenkte dat ik de auto uit mocht komen. Onhandig klom ik uit de auto, mijn been was stijver dan ooit van het zitten.

De man gaf mij een hand en vroeg of ik Aval was. Blijkbaar kende iedereen mijn naam al. Daarna gaf hij de vrouw een enveloppe die ze snel in haar tas verstopte. Ze keek mij nog eenmaal aan, stapte in de auto en reed weg. Ik bleef achter met de man.

‘Ik word hier Vader genoemd. Jij kunt me ook zo noemen. Voordat ik je kamer laat zien en je verder wegwijs maak, gaan we naar de dokter. Hij heeft speciaal op je gewacht. Iedereen die hier voor het eerst komt wordt onderzocht. Het zou vervelend zijn als je een besmettelijke ziekte of hoofdluis had. Loop maar achter mij aan.’

Ik liep achter Vader aan door een donkere gang. Er brandde geen licht en het voelde alsof ik over een tapijt liep, wat over het midden van de gang was gelegd. Aan het einde was een deur. Vader klopte eenmaal, waarna hij binnentrad. De deur was open blijven staan, dus vermoedde ik dat ik hem verder moest volgen. Ik zag een oudere man met een bril en weinig haar achter een bureau zitten. Vader zei dat hij de dokter was, verliet de kamer en liet mij alleen met hem achter.

‘Zo Aval, welkom hier in het weeshuis. Ik ben de huisdokter en elke dinsdagmiddag hier te vinden. Dan heb ik speciaal voor jullie een spreekuur. Een afspraak maken is niet nodig. Mocht je een keer ergens last van hebben, dan kan je dinsdagmiddag langskomen.’

De man kwam vriendelijk over. Het leek me geen drukke baan om hier dokter te zijn. Ik moest met hem meelopen naar het raam. Daar kon hij mij beter onderzoeken. Bij alles wat hij onderzocht gaf hij aan waarom. Zo hoorde ik al gauw dat ik gelukkig geen hoofdluis had, goed kon kijken en horen. Daarna moest ik mij uitkleden. Ik mocht mijn onderbroek aanhouden. Hij luisterde, net als in het ziekenhuis, met een koude stethoscoop naar mijn longen en hart en knikte geruststellend. Alles werkte prima voor een jongen van mijn leeftijd. Af en toe liep

hij terug naar het bureau en schreef wat op. Ik vond het vervelend om onderbroek te laten zakken, maar blijkbaar was alles goed, want ik mocht hem snel weer omhoog doen. Hij had extra aandacht voor mijn rechterbeen. Hij voelde elk plekje van mijn been, keek hoe ver ik het kon buigen en vroeg of ik nog pijn had. Ik knikte bij dat laatste.

‘Je moet veel oefenen met je been. Dat zal in het begin pijn doen, maar als je nu niet oefent, hink je de rest van je leven. Dat is echt niet nodig. Je moet dus flink zijn en doorbijten. Kan je dat?’

Bang om mijn hele leven lang te moeten hinken, knikte ik weer. Toen de dokter mij vragend bleef aankijken zei ik:

‘Ik moet elke dag oefeningen doen, dan komt het goed, hebben ze in het ziekenhuis gezegd.’

Daarna mocht ik mij weer aankleden.

‘Kom, ik breng je terug naar Vader. Ik kan hem zeggen dat er weer een gezonde jongen bij is gekomen.’

Terwijl ik mij aankleedde, nam de dokter zijn tas, samen met een blauw gekleurde koelbox en verlieten we de kamer.

Opnieuw liep ik de donkere gang door en volgde de dokter.

Uiteindelijk vonden wij Vader bij de voordeur. Er werd kort tussen de beide mannen overlegd. Waarover kon ik niet verstaan. Daarna gaf de dokter Vader een hand en verdween via de voordeur. Blijkbaar had hij echt op mij gewacht.

‘Zo Aval, de dokter was tevreden over je. Hij zei dat je elke dag je been moet oefenen, prima. De lessen zijn nog aan de gang, dus zal ik

je zelf een korte rondleiding geven. We gaan eerst naar boven. Daar zijn de slaapzalen. De jongens slapen aan de ene kant van het huis en de meisjes aan de andere kant. Meisjes mogen hier niet komen en dat geldt omgekeerd ook voor de jongens. Op overtreding van die regels staan zware straffen.'

Wat voor straffen Vader voor ogen had, zei hij niet, maar in zijn stem had een vage dreiging geklonken. Ik kwam op een grote slaapzaal. Elk bed was voorzien van een blauwe deken en alle bedden waren netjes opgemaakt. Er lag nergens rommel op de grond. Het zag er wel heel erg schoon en opgeruimd uit. De bedden werden door hoge kasten gescheiden. Op elke kast hing een blauwe kaart met een naam. We bleven staan bij een kast waar mijn naam op stond. Het bed rechts van de kast was mijn bed. Elke ochtend werd eerst het bed opgemaakt, daarna pas ontbeten. Dat gebeurde beneden in de eetzaal. Ik telde snel dat er ongeveer dertig bedden in deze kamer stonden. Het was mij niet duidelijk of ze allemaal in gebruik waren. Toen ik zag dat er twee kasten nog geen blauwe kaart hadden, wist ik dat de zaal op twee na vol was.

'Mocht je een keer een ongelukje hebben in je slaap, dan moet je zelf je bed afhalen en in de waskamer leggen. Er ligt altijd schoon beddengoed in je kast.'

Ik was al lang zindelijk en vond de opmerking overdreven.

Naast de slaapzaal was een ruimte om te douchen. Eén wand was voorzien van wastafels. Er waren ook nog twee toiletten met deurtjes. Het zag er netjes uit en alles was schoon.

‘Vanaf morgen zal je worden ingeroosterd. Iedereen helpt mee om het hier schoon te houden. Orde is erg belangrijk in dit huis.’

Ook al had hij dat laatste niet gezegd, het was mij intussen wel duidelijk. Nu we de bovenste verdieping gezien hadden, tenminste de helft die voor jongens was bestemd, gingen we één verdieping naar beneden. Hier was zowel de keuken als de eetzaal. Er waren twee mensen in de keuken en Vader stelde mij kort aan hen voor. Blijkbaar was het druk, want ze keken naar mij zonder iets te zeggen, zwaaiden en gingen meteen weer verder. In de eetzaal die erg groot was, stond een tafel haaks op de andere tafels.

‘Daar zit ik met de rest van de Staf. Onder het eten mag worden gepraat, maar het moet wel zachtjes gebeuren. We zijn hier met bijna zeventig personen en als iedereen gaat roepen en gillen, verstaat niemand meer wat.’

Naast de eetzaal waren nog een paar deuren, maar die waren niet voor kinderen, die waren voor Vader en de Staf, zo vertelde hij.

We liepen nogmaals de trap af en stonden weer beneden.

‘Ik laat je zien waar je les hebt en je huiswerk kan maken. Loop maar mee.’

Het huis was groter dan ik had gedacht. We liepen door een brede gang, die gelijk op ging met de smalle donkere hal naar de kamer van de dokter. We volgden een bocht naar rechts en daar zag ik een grote zaal waar tientallen kinderen druk bezig waren met schoolwerk. Het was er stil. Soms hoestte er iemand of werd er een stoel verschoven. Toen de kinderen mij zagen hoorde ik een ruis van

gefluister. Vader kuchte één keer en het geroezemoes stopte. Ik zag dat de ruimte in drie delen was opgedeeld. Er liepen twee leraren tussen de kinderen door. De langste en oudste kinderen zaten het verst bij de deur vandaan. De jongsten zaten waar ik stond met Vader. Ik schatte dat ik ergens in het midden van de zaal een plekje zou krijgen.

Vader draaide zich weer om en wenkte mij.

‘Na schooltijd is het tijd om huiswerk te maken. Dat gebeurt in dezelfde ruimte. De leraren blijven nog een uur extra na de lessen om waar nodig te helpen met huiswerk. Daarna werken jullie zonder hen. De oudsten hebben de leiding en jij krijgt een oudere leerling toegewezen die je verder wegwijs zal maken. Zijn naam is Tomas. Let goed op wat hij uitlegt. Dat scheelt later een hoop problemen.’

Er klonk opnieuw een dreiging in zijn stem, heel even maar.

‘Als je klaar bent met huiswerk, kan je buiten spelen in de tuin.

Iedereen blijft op het landgoed.’

Weer voelde ik een dreiging, of beeldde ik het mij in?

‘Als iemand te laat is voor het eten, dan slaat hij die maaltijd over. Te laat komen wordt hier niet geaccepteerd. Tomas zal je wel vertellen wat je de rest van de week mag doen. Als iedereen doet wat er moet worden gedaan, is het prettig wonen hier.’

Hij keek op zijn horloge en zei:

‘Nog twee minuten, voordat Tomas klaar is. Kom, we gaan naar mijn kamer.’

Vader kon goed schatten, want kort nadat wij weer bij hem op de

kamer waren, werd er op de deur geklopt. Nadat Vader had geroepen dat hij mocht binnen komen stapte een lange jongen met puistjes naar binnen.

‘Dag Vader, ik moest na de les langs komen. Het is toch niet over gisteren? Ik heb alles opgeruimd.’

Vader stelde Tomas gerust en wees naar mij.

‘Jij wordt de oudste van Aval, hij is tien jaar en nieuw hier. Zijn ouders zijn overleden bij een auto ongeluk en hij komt hier wonen. Ik wil dat jij hem wegwijs maakt. Overkomt Aval wat, dat kijk ik ook naar jou.’
Dezelfde dreiging als eerder die dag weerklonk ook nu in zijn woorden en Tomas slikte.

‘Kom Aval, ik zal je alles vertellen wat je hier moet weten. Dag Vader.’

Ik liep met Tomas mee, maar hij hield halt bij de deur. Hij knikte nerveus naar Vader.

‘Zeg hem gedag, dat wil hij.’

Tomas fluisterde zacht genoeg om mij deze hint te geven.

Ik draaide mij om en zei:

‘Dag Vader.’

Nu konden we gaan.

Hoofdstuk 4

Tomas was twaalf jaar en legde mij uit dat hij één van de oudste jongens in het huis was. Hij zou voor zijn veertiende nieuwe ouders moeten hebben gevonden, omdat hier niemand boven de veertien jaar mocht blijven. Naarmate je ouder werd namen je kansen af, omdat ouders vaak jonge kinderen wilden adopteren. Hij had geen idee wat er zou gebeuren, als niemand hem wilde hebben. Tot nu toe hadden ze hier goed voor hem gezorgd en hij hoopte dat er tegen die tijd een oplossing zou komen. We liepen naar de slaapzaal. Ik wees hem waar ik zou slapen, maar Tomas haalde mijn kaart van de kast en hing hem op een andere kast waar nog geen kaart op zat.

‘Zo, nu slapen we naast elkaar. Hier sliep eerst iemand anders, maar die is nu weg. Gelukkig voor hem vond hij ouders die hem meteen adopteerden, net voor hij veertien jaar werd.’

Tomas wees mij op de inhoud van de kast. Toen hij zag dat de kast behalve wat beddengoed en handdoeken geen kleren had, vroeg hij of ik een koffer had meegenomen. Ik antwoordde dat dit mijn enige kleren waren.

‘Goed, dan gaan we eerst wat voor je regelen. Er zijn beneden kleren genoeg om uit te kiezen. Mensen doneren regelmatig kleding aan het weeshuis.’

Tomas en ik liepen de trap weer af en meldden ons bij één van de leraren.

‘Goedendag Meester, ik ben de oudste van Aval, die hier vandaag is aangekomen. Hij heeft geen andere kleren, dan die hij aan heeft.

Mogen we wat kleren uitzoeken, alstublieft?’

Ik schudde de hand van de leraar en we volgden hem naar een kamer die op slot was. Gelukkig had de leraar een grote sleutelbos. Nadat hij de juiste sleutel had gevonden opende hij de kamer en zei tegen

Tomas:

‘Ik laat jullie samen hier. Hou alles netjes en wat past leg je apart. Ik kom over een half uur terug.’

Samen liepen we de kamer in en ik zag dat aan elke wand planken waren bevestigd waarop dozen met opschrift stonden. Elke doos had een label met daarop vermeld wat er in zat. Er waren dozen met sokken, ondergoed, truien, shirts, broeken en schoenen. De maten stonden ook op de labels en liepen langzaam op. Het zag er ordelijk uit. We hadden maar dertig minuten om mijn spullen bij elkaar te vinden en gelukkig vond ik de dozen, waar mijn maat in zat. Ik koos twee stuks van alles, nadat ik een broek, een shirt en wat schoenen had geprobeerd. De rest ging terug in de dozen die weer in de opslag werd geplaatst. We waren net klaar met de laatste doos toen de leraar terug kwam. We hadden allebei een stapel kleren in onze handen en liepen weg, terwijl de deur achter ons op slot werd gedaan.

Terwijl we de trap opgingen bracht Tomas mij op de hoogte van de dagelijkse routine in het weeshuis. De uitleg over het naar bed gaan nam de meeste tijd in beslag. De kleintjes moesten om 19:00 uur naar

boven en behoorden niet later dan 19:45 uur in hun bed te liggen. Dan mochten ze nog vijftien minuten lezen en ze moesten vanaf 20:00 uur stil zijn. De oudere kinderen mochten niet later dan 20:30 uur naar boven en van hen werd verwacht dat ze na 21:00 uur stil waren. Rond die tijd gingen ook de lichten uit, met uitzondering van wat nachtlampjes in de gang. Niemand mocht na 21:00 uur nog uit zijn bed, tenzij je graag corvee wilde. Hij vertelde mij dat ik vanwege mijn leeftijd bij de ouderen hoorde. De militaire aanduiding van de tijden benadrukte wat ik al eerder bij Vader had bespeurd, er werd met tucht geregeerd. Toen we weer terug waren in de slaapzaal, hielp Tomas mij om mijn kleren in de kast op te bergen.

Tomas liet mij het corvee rooster voor de komende twee weken zien dat aan de achterkant van de slaapzaaldeur hing. Mijn naam stond er niet op, maar dat zou snel aangepast worden. Vanaf nu zou ik samen met hem schoonmaken. Op die manier zou ik snel vertrouwd raken met hoe de zaken hier werkten. Ik keek de lijst door en las dat hij verantwoordelijk was voor de slaapzaal en het klassenlokaal. Dit betekende niet dat hij alle bedden diende op te maken, maar dat hij er op toezag dat dit gebeurde. Hij moest elke dag de vloer aanvegen met een lange bezem. Hij deed dit bij voorkeur voor het avondeten, daarom liet hij mij de kast met schoonmaakspullen zien. Hij pakte de grote bezem en deed voor hoe hij de vloer veegde, tot hij de helft had gedaan. Hij veegde ook de ruimte onder de bedden, omdat dit de eerste plekken waren die werden geïnspecteerd door Vader en zijn stafmedewerkers.

Ik kreeg de bezem in mijn handen geduwd en moest de andere helft van de slaapzaal vegen. Terwijl ik dit deed, vertelde Tomas over de basisregels van de discipline en hoe belangrijk dit was. Sommige informatie was mij al bekend en opnieuw benadrukte hij dat ik op tijd moest zijn voor het eten. Nadat de vloer geveegd was vinkte Tomas het hokje af met een potlood dat naast de lijst hing.

‘Voetbal jij?’

Natuurlijk, ik hield van voetballen, maar mijn rechterbeen was nog niet goed hersteld. Ik wees ernaar en vertelde Tomas in het kort wat er was gebeurd.

‘Oh, wat erg van je ouders. Voor het voetballen is het geen probleem, ik zal je aan iedereen voorstellen en jij kunt je oefeningen doen, terwijl wij voetballen. We hebben nog een uurtje voordat we gaan eten.’

We renden naar beneden en naar buiten. De zon was al onder, maar het weer was goed genoeg om buiten te spelen. Naast het huis speelden jongens op een klein veldje dat groot genoeg was voor een man of tien. Er stonden twee kleine doelen aan weerskanten van het veldje. De jongens stopten met spelen en wilden alles van mij weten. Ze waren best vriendelijk, waarschijnlijk omdat ze min of meer net als ik in dezelfde situatie verkeerden. Ze vroegen of ik mee wilde doen en ik liet me al bijna overhalen, totdat Tomas hen vertelde dat ik een vreselijk auto ongeluk had gehad en nu geen voetbal kon spelen, zonder het risico dat mijn been er af zou vallen. Hij overdreef natuurlijk, maar als gevolg hiervan stopten ze om mij alsnog over te

halen mee te doen met voetballen.

De jongens gingen door met voetballen en volgde ik het spel vanaf de zijlijn. Ik deed wat oefeningen onder het spelen en na afloop voelde mijn been beter aan. De tijd vloog voorbij en de jongens stopten tijdig voor het avondeten. Iedereen waste zijn handen en ik vond een plek aan tafel, naast Tomas. Totdat Vader kwam bleef iedereen staan, pas daarna gingen we zitten. Het geluid van een kleine bel gaf het startsein voor het eten. Had deze bel eenmaal geluid, dan kon je niet meer aanschuiven. Gelukkig waren we allemaal aanwezig. Wij zaten aan de ene kant van de eetzaal, terwijl de andere kant voor de meisjes was. Zij deden of wij lucht waren en andersom negeerden wij hen. Het eten smaakte beter dan het ziekenhuis eten. Het klopte wat Vader mij had verteld; er werd alleen hier en daar wat gefluisterd, het meeste lawaai kwam van de vorken en lepels die over de borden schraapten.

Vlak na het eten moesten de jongsten al naar boven, terwijl de ouderen bordspellen te voorschijn haalden. De meisjes bleven ver weg van ons, alsof we een vreselijke ziekte onder de leden hadden. Zij brachten de tijd door met schrijven of lezen. Een paar van hen waren in de keuken bezig. Alleen Vader was er nog, de rest van de stafmedewerkers was waarschijnlijk naar huis. Hij had een groot boek. Het was blijkbaar moeilijk aangezien hij niet vaak een bladzijde omsloeg. Ik was eigenlijk wel moe van alle nieuwe indrukken en zei dat ik naar bed wilde. Het was nog vroeg, maar Tomas ging met mij mee. We zeiden Vader welterusten en verlieten de kamer. Ik realiseerde

mij dat mij dat ik geen pyjama had uitgezocht die middag. Aangezien iedereen al weg was, zou ik tot morgen moeten wachten. Ik kon vannacht in mijn ondergoed slapen en het probleem morgen oplossen.

Boven aangekomen, bleken de meesten al in bed te liggen. Sommige lazen een boek, terwijl anderen al sliepen. Ik besloot een korte douche te nemen en kleepte mij bij mijn bed uit. Ik pakte een handdoek uit mijn kast en ging naar de doucheruimte. Ik merkte dat Tomas hetzelfde plan had en al gauw dachten we beiden, elk onder onze eigen douche. Het douchen duurde echt kort, want het water was koud. Het was de eerste maal dat ik zonder hulp van een verpleegster onder de douche stond en dat beviel prima. Ik droogde mij af en vermeed het om naar mijn been te kijken, totdat Tomas naar het verse litteken wees. Ik kon er niet langer omheen.

‘Best wel een grote jaap. Doet het veel pijn?’

Ik knikte:

‘Dat kan je wel stellen, ja. Het voelt alsof het er elk moment af kan vallen!’

We moesten allebei hard lachen.

Ik ging naar bed en we kletsten nog een beetje na over wat er vandaag was gebeurd, voordat ik in slaap viel. Ik was blij dat Tomas als mijn mentor was aangesteld, ik mocht hem wel. De andere jongens waren ook boven gekomen en alle bedden waren, op twee na, bezet.

Vervolgens gingen de lichten uit. Het moest wel 21:15 uur zijn, vermoedde ik. Ik was best moe, maar kwam moeilijk in slaap. Er

waren een paar tegenstrijdige signalen, die ik nog niet kon plaatsen. Uiteindelijk viel ik in slaap.

Hoofdstuk 5

Een luide bel in de slaapzaal ontketende een chaos. Iedereen werd tegelijkertijd wakker en moest naar de wc. Met maar twee stuks ontstond er een kleine rij. Ik keek naar de douches en was blij dat ik de avond ervoor al was geweest. Het was een drukte van belang. Daarom waste ik alleen mijn gezicht bij de wasbak en poetste mijn tanden. Mijn haren waren nog steeds kort, ik hoefde het niet te kammen.

‘We moeten voortmaken. Over vijf minuten begint het ontbijt. Als we te laat zijn, moeten we tot vanmiddag wachten. We kunnen de bedden later opmaken.’

We liepen snel naar beneden, omdat rennen was verboden en waren net op tijd. Opnieuw leek iedereen present te zijn, toen de bel luidde.

Ik at twee sneetjes brood met kaas en dronk een glas volle melk. Dit kreeg ik ook in het ziekenhuis, maar het smaakte hier een stuk beter. Ik masseerde mijn been, vanwege de spierpijn. Had ik dit gekregen van de oefeningen van gisteren of omdat ik te snel de trappen had gelopen? Ik zat naast Tomas en dus tussen de oudere jongens. Er werd zo goed als niet gesproken; nog niet iedereen was echt wakker. Ik zag dat het 06:45 uur was en realiseerde me dat we wel erg vroeg op moesten.

‘De lessen beginnen om 08:15 uur, dat geeft ons wat tijd om de bedden te checken, de kamers schoon te maken en ons voor te bereiden voor

de lessen van vandaag.'

Tomas klonk optimistisch. Ik had geen flauw idee welke lessen er vandaag zouden worden gegeven. Ik had niet eens pen en papier. Eenmaal terug op de slaapzaal bleek dat iedereen zijn bed al had opgemaakt. Tomas hielp een andere jongen, die afgelopen nacht in zijn bed had geplast. Samen maakten ze zijn bed weer in orde en de jongen bedankte hem. Nu alle bedden gedaan waren, leek het net alsof de slaapzaal onbeslapen was. De open ramen zorgden dag en nacht voor verse lucht. Zouden ze worden gesloten als het buiten ging vriezen? Tomas vroeg mij of ik de vloer wilde vegen, zodat hij nog wat extra kon lezen ter voorbereiding op de les. Ik wist inmiddels waar de bezems lagen en veegde de hele vloer. Na afloop deed Tomas zijn boeken dicht en zei dat hij ook klaar was. We gingen naar het klassenlokaal. Dezelfde leraar als gisteren was er weer en ik vroeg of ik een pyjama kon krijgen uit de opslagkamer. Hij knikte en zei dat ik net voor de lunch de sleutel kon krijgen, Vervolgens gaf hij mij een kleine test om te kunnen beoordelen hoe ver ik was, met rekenen, lezen en schrijven. Hoewel de lessen nog niet waren begonnen, ging ik meteen zitten en vroeg om een pen. De test was niet moeilijk en ik had niet veel tijd nodig om deze af te ronden. Inmiddels waren de lessen begonnen.

De leraar keek naar de uitkomst van mijn test en het leek erop dat hij tevreden was met resultaat. Ik kreeg een kleine stapel boeken in mijn handen gedrukt die ik de rest van het jaar nodig zou hebben. De boeken mochten weliswaar buiten het klassenlokaal worden

gebruikt, maar dienden wel binnenshuis te blijven. Hij raadde mij aan de boeken te bewaren in het kastje van mijn tafel, tenzij ik niet klaar was met mijn huiswerk aan het einde van de dag. Daarnaast kreeg ik nog wat pennen en papier om mee te schrijven. Ik keek nauwkeurig alle boeken door en herkende er twee van. Die had ik een jaar eerder op school gehad.

Ik keek de klas rond en probeerde de namen te herinneren van de jongens die gisteren aan het voetballen waren. Mikos was de dikke jongen, hij was niet snel, maar kon ver schieten. Don was de langste hier. Hij miste een tand wat goed te horen was als hij praatte. Thon droeg een bril en speelde snel. Arian was klein en net zo snel. De overigen kende ik nog niet bij naam. Die ochtend kwam ik te weten hoe er les werd gegeven en wat de leraar belangrijk vond. De andere leraar was druk bezig bij de meisjes en ik zag hem pas, toen we een kleine pauze hadden.

Ze wisselden van plek en opnieuw moest ik een test doen. Ik wees naar het bureau van de leraar waar de uitkomst van mijn eerdere test lag en hij knikte instemmend. Het had geen zin om twee keer dezelfde test te doen. Beide leraren waren vriendelijk en geduldig. Ik had gezien dat de jongeren werden geholpen door de ouderen. De leraar vroeg of ik een kleine jongen wilde helpen met leren schrijven. Ik was trots dat dit mij werd gevraagd, nooit eerder had ik een ander iets geleerd. De jongen, Mattia, schreef keer op keer wat woorden op. Mattia was blij mij te zien en zijn eerste vraag aan mij was of mijn been er vandaag of

pas morgen zou afvallen. Ik moest erom lachen. Hij was weliswaar niet groot, maar zijn gehoor compenseerde dit en hij aapte na wat hij Tomas gisteren had horen zeggen. Ik legde hem uit dat alles goed was met mijn been, terwijl en hij ondertussen doorging om de woorden zo vloeiend mogelijk op te schrijven. Het kostte hem moeite om geconcentreerd te blijven, maar toen ik hem beloofde dat hij na afloop mijn litteken mocht zien, maakte hij zonder problemen zijn oefeningen af. Daarop liet ik mijn litteken zien. Hij raakte het zachtjes aan en vroeg of het pijn deed.

‘Het doet nog steeds pijn, maar dit trekt vanzelf weg, als ik mijn oefeningen regelmatig doe.’

Ik kon hem niet over dat andere litteken vertellen; het verlies van mijn ouders zou nooit vervagen. Wat dat betrof, zaten we allemaal met hetzelfde probleem.

Rond lunchtijd kreeg ik de sleutel van de opslagruimte om een pyjama uit te zoeken. Ik vond een lang shirt dat ik leuk vond, nam het mee naar boven en legde het onder mijn kussen. Daarna gaf ik de sleutel aan de leraar terug. Onder de lunch hoorde ik het laatste nieuws: Don zou met een paar dagen vertrekken. Vader had hem verteld dat twee aardige ouders hem wilden opnemen in hun gezin. Zij hadden al twee jongens van min of meer dezelfde leeftijd. Don moest wel gelukkig zijn, dacht ik, maar ik kon het niet aan zijn gezicht zien. Hij had zo lang in het weeshuis gewoond, dat hij dit als zijn thuis beschouwde. Hier had hij zijn beste vrienden, bijna net zo hecht als een familie. Ondanks alle regels en voorschriften van het weeshuis had

hij het hier naar zijn zin en hij was nerveus over zijn nieuwe toekomst. Vooral toen hij ons vertelde dat hij zijn nieuwe familie nog niet eens had ontmoet. Ik vroeg mij af hoe dit gezin Don had gekozen. Het leek mij dat je zo'n keuze niet alleen op basis van een foto zou maken. Toen ik hem vroeg, waar zijn nieuwe ouders woonden, kon hij mij dat niet zeggen, hij wist het niet. Ik stelde voor dat hij ons zou schrijven zodra hij zijn plekje had gevonden in zijn nieuwe thuis. Hij vond het een goed idee en beloofde plechtig dat hij ons geregeld zou schrijven. Na het middageten gingen we terug naar de les en kregen de opdracht om in eigen woorden te schrijven over wat we het leukst vonden. Het kon over een huisdier gaan, een hobby of iets anders, zolang je maar vijfhonderd woorden opschreef. Ik vond het een beetje raar om over een huisdier te schrijven, terwijl er geen huisdieren waren toegestaan in het weeshuis. Daarom koos ik ervoor om over een hobby te schrijven. Ik hield van klassieke muziek, dus beschreef ik mijn eerste concertbezoek, samen met mijn ouders. Ik begon goed, maar hoe verder ik in mijn verhaal kwam, hoe beroerder ik werd. Ik zag mijn ouders naast mij zitten, mijn moeders ogen en haar zachte arm, die me zo nu en dan aanraakte. Naarmate het verhaal vorderde, vergat ik verder te schrijven en vielen er een paar tranen ongemerkt op het papier. Uiteindelijk tikte de leraar op mijn schouder en vroeg mij om mijn opstel.

Ik keek op en zag dat slechts de helft van het papier was gevuld met woorden, de andere helft was nat van de tranen. Ik voelde me een beetje ongemakkelijk, maar de leraar raakte mijn schouder opnieuw

aan en zei dat hij begrip had voor het feit dat ik hier nieuw was en nog moest wennen. Tomas gaf me zijn vuile zakdoek en ik droogde mijn tranen. Er was niemand die een grapje maakte over het feit dat een tienjarige huilde in de klas.

Meteen na schooltijd nam Tomas me apart en vroeg wat er was gebeurd. Ik aarzelde niet, ik zag dat hij oprecht bezorgd was en vertelde dat ik mijn ouders miste. Hij begreep het en vertelde over zijn ouders. Beiden waren in hun huis doodgeschoten door een inbreker. Hij was die bewuste avond niet thuis geweest. Hij had bij iemand van school gelogeed, omdat ze de volgende dag vroeg op pad moesten voor een voetbaltoernooi. Hij was nu al bijna vijf jaar in het weeshuis. Al die jaren miste hij zijn ouders dagelijks. Ik had medelijden met hem en vergat eventjes mijn eigen situatie. Ik sloeg mijn arm over zijn schouder en op zijn beurt huilde Tomas zachtjes.

Ik was blij dat niemand ons opmerkte. Ik vond het prettig zijn gezicht tegen mijn borst te voelen, net zoals ik deed bij mijn moeder, maar ik had geleerd dat mannen niet hoorden te huilen. Uiteindelijk kon het me niet meer schelen wat anderen er van zouden vinden. Ik liet mijn vingers langzaam door Tomas haren gaan en was trots dat Tomas mij had gekozen om zijn verdriet mee te delen.

Hoofdstuk 6

De dag brak aan waarop Don zou weggaan: in het geheim hadden we van iedereen een foto gemaakt en één van de leraren was aardig genoeg geweest om die in het dorp te laten ontwikkelen. We mochten niet met hem mee, we dienden op het terrein te blijven, een van de vele regels hier. Elke jongen schreef wat op de achterkant van zijn foto. De jongsten werden hierbij geholpen, zodat hun boodschap duidelijk en goed leesbaar was. Het was een leuk idee en Don was geroerd toen hij alle foto's te zien kreeg. Hij was geen groot spreker, maar hij slaagde erin om “dank je wel en ik zal jullie missen” uit te brengen, zonder dat zijn stem brak. De jongsten huilden een beetje. Hij was daar erg populair en hij had hen vaak geholpen als ze corvee moesten doen.

We waren verbaasd toen een van de oudere meisjes hem een klein briefje overhandigde. Hij durfde het niet in het openbaar te lezen en bedankte haar blozend. Ze verdween meteen alsof het niet was toegestaan om hier te zijn. Dat was wel raar, want we waren niet in de slaapzaal. Het volgende moment stopte er een bruine auto voor het weeshuis om Don op te halen. Het waren niet zijn ouders, maar iemand die Vader had geregeld om hem naar zijn nieuwe ouders te brengen. Vanavond zou hij hen bellen en vragen of Don veilig en wel was aangekomen. We zwaaiden allemaal tot de auto uit het zicht was verdwenen en gingen terug naar binnen. Ik kon het niet plaatsen dat

de ouders Don niet zelf ophaalden. Als men een jongen in het gezin adopteerde, was dit dan niet het minste wat je kon doen? Temeer daar ze elkaar nog nooit in levenden lijve hadden gezien!

Tomas zei dat we Don's plek moesten opruimen. Dus gingen we naar de slaapzaal. Ik haalde het bed af, terwijl Tomas de kast leeghaalde. Ik vond, onder de matras, meerdere kleine briefjes. Waarschijnlijk waren die van hetzelfde meisje als daarstraks. Om Don's privéleven te beschermen besloot ik de briefjes te verscheuren en weg te gooien. Die nacht zouden er zevenendertig jongens zijn en drie lege bedden. Met het verwijderen van het naamkaartje, verloor de lege kast zijn laatste herinnering aan Don.

Het was opmerkelijk hoe snel de meesten van ons Don vergaten. In een omgeving waar het een komen en gaan van jongens was, diende iedereen snel te wennen aan nieuwe omstandigheden. Een week later kwam er een vijf jaar oude jongen bij onze groep. Ik had medelijden met hem, omdat hij zoveel moeite had om te begrijpen dat hij een wees was. Hij snapte er niets van. Hij vroeg regelmatig wanneer zijn ouders hem zouden komen bezoeken. Mikos werd zijn oudere broer en probeerde rustig uit te leggen dat hij moest stoppen om naar zijn ouders te vragen. Zij zouden niet komen omdat zij dood waren. Doordat hij steeds hetzelfde antwoord op zijn vragen kreeg, accepteerde hij het op den duur. Hij keek daarna stilletjes voor zich uit, zittend bij het raam, alsof hij niet in het weeshuis was. We

begrepen hem volledig.

De dag erna moest ik bij de dokter komen. Hij vroeg hoe het met mij ging en ik moest op de bank gaan liggen. Vervolgens legde hij me uit dat hij wat bloed zou afnemen voor studiedoeleinden. Dit werd elke dinsdagmiddag gedaan: er werden telkens vier kinderen gevraagd om bloed af te staan. In ruil daarvoor kreeg je vrijstelling van corvee voor de rest van die week. Terwijl hij dit vertelde werden de voorbereidingen getroffen en even later tikte hij op mijn arm om een ader te vinden. Vervolgens stak hij een naald in mijn arm en begon er een lange plastic slang rood te kleuren. De rode kleur volgde vlot de weg naar de witte plastic zak. De dokter ging verder met zijn uitleg en zei dat ik de komende dagen rustig aan moest doen. Ik kon zelfs duizelig worden. De witte zak kleurde snel rood en ik vroeg mij af of ik hierna nog wel genoeg bloed in mijn lichaam zou hebben. Hij moest mijn gedachten hebben gelezen en vertelde dat hij niet meer dan één zak zou afnemen. Tien minuten later trok hij de naald eruit en moest ik een klein verbandje drukken tegen de plek waar de naald had gezeten. Een paar minuten erna werd het vervangen door een schoon verbandje met plakband. Ik moest dit verband de komende uren laten zitten. Hierna kon ik terug naar de klas en tegen Tomas zeggen dat hij de volgende was die moest komen.

Terug in het lokaal wist iedereen dat ik bloed had gegeven. Ik draaide mij om naar Tomas en zei dat hij de volgende was. Hij zuchtte en fluisterde:

‘Dokter Dracula is er weer. Het enige goede hieraan is dat we de rest van de week geen corvee meer hebben. Tot straks.’

Inderdaad voelde ik mij die dag ietwat duizelig en ik hield het verbandje zo lang mogelijk om. Ik wilde niet terug naar het ziekenhuis, dus was ik wat dat betrof erg gehoorzaam. Waarschijnlijk stond Vader achter dit donatieprogramma, want er was niemand die tegenstribbelde of vreemd opkeek toen Tomas en ik gevraagd werden om naar de dokter te gaan. Blijkbaar vond Vader het geen probleem dat kinderen bloed gaven in plaats van volwassenen. Ik bedacht dat ik de volgende keer zou vragen wat de dokter precies bestudeerde. Hij had er verder niets over uitgelegd en nieuwsgierig als ik was, wilde ik begrijpen wat hij nu precies met al dat bloed deed. Ik moest glimlachen toen ik aan zijn bijnaam dacht: Dracula. Het was niet meer dan een bijnaam daar Dracula onmogelijk overdag aanwezig kon zijn op school. Vampieren kwamen alleen bij nacht te voorschijn, niet?

Tomas en ik genoten vrijstelling van corvee voor de rest van de week. Dat compenseerde meer dan voldoende de pijn die ik had gevoeld toen de naald in mijn arm werd gestoken. Ik berekende dat als er gemiddeld zestig kinderen in het weeshuis waren en er vier kinderen per week bloed gaven, ik niet meer dan een keer of vier per jaar bij de dokter hoefde te komen. Ik wist nu waarom hij met een kleine koelbox rondliep. Vier zakken bloed zouden hem voor de rest van de week bezig houden, zodat hij ooit op een dag kon uitroepen dat hij een middel had gevonden tegen een belangrijke ziekte.

Mikos had het drukker dan anderen. De nieuwe jongen nam veel tijd in beslag. Nu de jongen, Lonar genaamd, had geaccepteerd dat zijn ouders hem niet meer zouden komen opzoeken, claimde hij Mikos als een soort van surrogaat. Ik begreep dit volkomen. Was ik niet dik bevriend met Tomas? We brachten samen veel tijd door en we hadden dezelfde interesses. Mikos vertelde ons in vertrouwen dat Lonar 's nachts vaak bij hem in bed kroop, omdat hij anders de slaap niet kon vatten. Het was niet toegestaan bij elkaar in bed te slapen, maar klaarblijkelijk had niemand van de stafmedewerkers hen ontdekt. We begrepen niet altijd de redenen achter elk voorschrift en ik vermoedde dat deze regel gemaakt was om te voorkomen dat er twee tegelijk nat zouden worden, als er eentje in bed plaste.

Tomas liet zich ontvallen dat Mikos niet de enige was die 's nachts gezelschap zocht. Zonder namen te noemen zei hij dat er meer jongens waren die troost zochten in het geval dat herinneringen aan vroeger 's nachts naar boven kwamen. Ik luisterde aandachtig. Opnieuw merkte ik dat mijn situatie niet veel verschilde met die van anderen. Ik vroeg mij af waarom Tomas dit met ons deelde. Hij had mij had aangekeken toen hij dit vertelde. Was dit een uitnodiging in het geval ik een keer troost nodig had van iemand? De enige keer dat ik in andermans bed lag, was bij mijn ouders op de zondagochtend. Ik herinner mij dat ik tussen hen in lag en we gezellig even bleven liggen, totdat mijn moeder opstond om het ontbijt te maken. Soms bleven we in bed en ontbeten daar, terwijl mijn vader mopperde over de kruimels

tussen de lakens. Ja, ik snapte dat Lonar zijn ouders miste. Elk kind zou dit soort momenten missen.

Naast Lonar kwamen er nog twee jongens bij in het weeshuis; een tweeling. Het was moeilijk ze van elkaar te onderscheiden, wat wel raar was omdat er maar één een bril droeg. Ze hielden echter de anderen voor de gek door beurtelings de bril te dragen. Het was best grappig in de klas, ze zaten nooit op dezelfde stoel en beweerden altijd de ander te zijn, als een leraar ze aansprak. Het was een manier om lol te hebben en zo andere dingen te vergeten, dat wel.

In de slaapzaal waren nu alle bedden bezet. Ik was niet zeker of dit een teken was, maar kort erop hoorden we dat er een Ouderdag zou komen. Het weeshuis zou een open dag houden voor ouders die op zoek waren naar een kind. Ze konden zien hoe we leefden, leerden en speelden. Natuurlijk moest dit worden voorbereid. Ons werd gevraagd om kleurrijke tekeningen te maken, voor aan de muur. We maakten grote naamplaatjes met onze naam en leeftijd erop. Die moesten wij op de dag zelf dragen. Als laatste moesten alle vloeren, toiletten en douches worden schoongemaakt en de trappen geïmagineerd worden. Tegen de tijd dat Ouderdag aanbrak was alles schoon en opgeruimd.

Hoofdstuk 7

Eindelijk brak Ouderdag aan. Iedereen was nerveus, zelfs Vader. We hadden onze mooiste kleren uitgekozen en iedereen had gedoucht en zijn haar gekamd. We hielpen de jongsten om de grote naamkaartjes te bevestigen. Er was een mooie bijkomstigheid tijdens deze gebeurtenis. Ik kon zo de namen leren van enkele meisjes waar ik nog nooit mee had gesproken. Alle medewerkers waren aanwezig, zelfs de dokter. Na een allerlaatste inspectie, waarbij we in een lange rij moesten gaan staan, verklaarde Vader de Ouderdag voor geopend. Iedereen was van plan deze dag succesvol te laten verlopen. Er was een goede kans om geadopteerd te worden, vertelde men mij.

Al gauw arriveerden de eerste auto's. Ouders stapten uit, soms vergezeld van hun kinderen. Iedereen werd door Vader verwelkomd alsof hij hen al jaren kende, zo probeerde hij iedereen op zijn gemak te stellen. Hij liep met de ouders naar binnen en toen er meer stellen verschenen hielpen de leraren mee met de ontvangst. Ik hoorde de vragen van de ouders en waar zij naar op zoek waren; een meisje of een jongen en soms zocht men een bepaalde leeftijd. Vader vertelde dat er ook een tweeling was. Het gebeurde soms dat ouders direct vragen aan ons stelden. Af en toe werd de dokter gevraagd om wat meer informatie te geven over de medische achtergrond. Het voelde een beetje alsof je op de veemarkt rondliep. De meeste ouders vonden het leuk om je aan te raken, je goed te bekijken en domme vragen te

stellen. Een man vroeg mij of ik van schaken hield, terwijl weer een ander vroeg of ik bereid was om danslessen te nemen, mocht dat nodig zijn. De tweeling was de attractie van de dag. Aan het eind van de ochtend had een jong stel besloten de twee jongens te adopteren. Niet iedereen was een snelle beslisser. Naast de tweeling, werden nog twee meisjes en een jongen op de dag zelf uitgekozen.

Het was een moeizaam proces om de keuzes te formaliseren en de ouders bleven dan ook de rest van de middag in het weeshuis om het papierwerk af te handelen. Opnieuw moest ik aan Don terugdenken. Was daar ook zoveel papierwerk aan te pas gekomen? Misschien had ik dat allemaal niet gezien. Ik kon het mis hebben, want ik kon natuurlijk niet zien wat er zich allemaal in Vaders kantoor afspeelde. Aan het eind van de middag reden de laatste auto's weg, met blijde kinderen op de achterbank. Op deze Ouderdag hadden in totaal vijf kinderen een nieuwe toekomst gekregen. Ik hoopte dat we elke maand een Ouderdag zouden hebben. Tomas zei dat de score van vandaag erg hoog was geweest, waarschijnlijk als gevolg van de tweeling. Ouderdag werd slechts een- of tweemaal per jaar georganiseerd. Ik realiseerde mij dat de kans om geadopteerd te worden niet erg groot was: ik zou meer met mijn been moeten oefenen. Niemand stelde prijs op een hinkende jongen. Vanaf die dag oefende ik twee keer per dag. Dat wierp zijn vruchten af. Na twee maanden hinkte ik niet meer. Het litteken zou nooit verdwijnen, maar het deed geen pijn meer. Ik speelde weer voetbal. Door mijn extra oefeningen was ik tevens gespierder geworden, meer dan de meeste

jongens. Na een paar potjes worstelen met de oudere jongens, was iedereen het daarover eens. Ik verklaarde mij geheel genezen en dacht minder vaak terug aan mijn tijd voor het weeshuis. Tomas en ik werden de beste vrienden, bijna broers. We deden alles samen. We deelden elkaars geheimen en hielpen elkaar met huiswerk en corvee doen. Soms wenste ik dat dit voor altijd zo kon blijven. Ik vond het, ondanks de strenge regels, prettig in het weeshuis. Op andere momenten vreesde ik dat de dag zou komen dat een van ons het weeshuis zou moeten verlaten. Ik raakte nogal in paniek toen ik hier de eerste keer over droomde. Toen ik wakker werd aarzelde ik niet en kroop bij Tomas in bed. Hij was meteen wakker en maakte ruimte voor mij. We zeiden niets en hielden elkaar vast.

Hoofdstuk 8

De tijd verstreek terwijl ik nog steeds in het weeshuis was. Het werd een gewoonte om bloed te geven. Er ging nog een Ouderdag voorbij en ik vierde mijn eerste verjaardag als wees. Iedereen zong mij in de klas toe en er werd op cake getrakteerd tijdens de lunch. Dat was het dan. Het werd net als huiswerk en corvee een onderdeel van mijn leven. Ik kon erg snel rennen met voetballen en merkte dat mijn lichaam veranderde. Dat gold ook voor Tomas, die nu ruim dertien jaar oud was. Tijdens de lessen kregen we wat vage informatie over wat er met je in de pubertijd kon gebeuren. Je stak hierover meer op buiten de lessen. Op een dag had Tomas een rode bovenlip. Hij vertrouwde mij toe dat hij zijn snorretje had verwijderd.

‘Ik zie er nu wat jonger uit in het geval er ouders langskomen om een jongen uit te zoeken. Ik heb plakband uit de klas gebruikt, maar het doet verrekke zeer.’

Naar zijn rode bovenlip kijkend, nam ik mij voor, dit idee niet over te nemen.

Tomas had toch ergens gelijk. Er waren geen jongens boven de veertien terwijl hij al over twee maanden jarig was. Vader bleef kalm toen Tomas zijn zorgen bekend maakte. Tot nu toe had iedereen een nieuw thuis gevonden en Vader was druk bezig een oplossing te zoeken voor Tomas, zoals hij ook voor de anderen had gedaan. Hoewel we Vader vertrouwden, groeide onze zorg met de dag. Het klopte

weliswaar dat Vader telkens weer een oplossing had gevonden, maar misschien zou het in het geval van Tomas de eerste keer zijn, dat dit niet lukte. Het kwam zover dat wij plannen begonnen te maken om uit het weeshuis te vluchten. Hoewel de muren hoog waren, was er wellicht een mogelijkheid om via dichtbijstaande bomen er over te klimmen.

Los van kleding en voedsel hadden we ook geld nodig. Geld werd maar zelden in het weeshuis gebruikt. Sommigen hadden wat geld op zak, vaak het laatst ontvangen zakgeld. Anders dan sentimentele waarde had het hier niet. We begonnen voorzichtig met het wegnemen van geld bij de jongsten. Er was maar een klein risico aan verbonden, omdat ze vaak nog niet konden tellen of niet hadden leren rekenen. Onze buit verstopten we onder de matrassen. Hoewel we niet veel geld hadden, zou het net genoeg kunnen zijn om voor onszelf een bus- of treinkaartje te kopen. Alle gemaakte voorbereidingen bleken op een dag niet langer nodig. Vader vertelde Tomas dat hij een nieuw thuis voor hem had gevonden. Het was op een halve dag rijden hiervandaan. De nieuwe ouders hadden geen kinderen en zochten een ouder kind, omdat jonge kinderen veel meer zorg vroegen. Zij hadden het best wel druk en konden niet goed voor een kleintje zorgen. Ze zochten dus een wat ouder kind dat al gewend was om een beetje voor zichzelf te zorgen. Tomas was zo'n kind. Er was afgesproken om Tomas aan het einde van de week op te halen.

Er moest een moeilijke beslissing worden gemaakt. Zou Tomas naar

zijn nieuwe ouders gaan of zouden we samen vluchten? Om de zaken nog gecompliceerder te maken liet Tomas zich ontvallen dat hij mij leuk vond. Ik antwoordde dat ik hem ook leuk vond, erg leuk en dat ik wenste dat hij mijn broer was.

‘Nee, je begrijpt me niet. Ik denk dat ik van je hou. Word alsjeblieft niet boos op mij, goed?’

Ik begreep hem nog steeds niet en vertelde dat ik nooit kwaad op hem kon worden. Vervolgens maakte Tomas duidelijk wat hij bedoelde door mij op mijn wang te kussen.

‘Ik weet dat het raar voelt, maar ik vind jou vanaf het begin al leuk. Ik denk dat ik gewoon meer van jongens dan van meisjes hou.’

Zijn gezicht kleurde rood bij deze bekentenis, terwijl ik alleen maar verbaasd was dit te horen: een jongen die verliefd op mij was? Ik was niet boos, zoals ik had beloofd, maar ik wist niet wat ik moest zeggen.

Ik hield niet van Tomas op de manier zoals hij van mij hield. Hoe zou hij reageren als ik hem vertelde dat ik niet op hem verliefd was?

Konden we dan nog wel beste vrienden blijven? Die middag schoten er allerlei scenario's door mijn hoofd. Ik kon ze echter niet met anderen bespreken, omdat het Tomas geheim was.

Ik zag hem de rest van de middag niet meer. Hij kwam ook niet opdagen bij het avondeten, wat een slecht teken was. Ik was bezorgd en kreeg geen hap door mijn keel. Ik wachtte tot Tomas naar beneden zou komen, maar hij bleef boven. Toen het bedtijd werd ging ik naar boven en zag hem liggen. Hij was waarschijnlijk voor het eten naar boven gegaan en in slaap gevallen. Ik voelde mij opgelucht daar ik me

een beetje zorgen had gemaakt dat zijn bekentenis en mijn reactie erop hem zou aanzetten om iets stoms te doen. Ik deed mijn pyjama aan en dacht dat hij naar mij keek. Hij was dus nog wakker. De lichten gingen uit. Het was duidelijk dat dit gesprek nog niet was afgelopen. Ik kon niet slapen en wilde het Tomas duidelijk maken dat ik echt niet boos was en hoopte dat we nog steeds vrienden konden zijn. Toch moest ik wachten tot iedereen sliep. Het duurde een eeuwigheid voordat het echt stil was en ik alleen nog maar slaapgeluiden hoorde. Ik stond langzaam op en sloop naar Tomas. Ik fluisterde zijn naam, maar kreeg geen antwoord. Sliep hij? Ik tikte zachtjes op zijn schouder. Nog steeds geen reactie. Ik wreef zachtjes over zijn rug en fluisterde in zijn oor dat we voor altijd boezemvrienden moesten blijven.

‘Ik ben niet boos op je. Het was alleen nogal verwarrend vanmiddag. Dit is allemaal nieuw voor mij en ik heb hier nog nooit eerder over nagedacht.’

Ik merkte dat Tomas luisterde en hij begon stilletjes te huilen. Ik masseerde zacht zijn rug terwijl ik fluisterde dat we bij elkaar moesten blijven. Hoewel ik geen jongensliefde voor Tomas voelde, kon ik het niet aanzien dat hij verdrietig was. Ik besloot om die nacht bij hem te gaan liggen en vroeg of hij wat ruimte wilde maken, zodat ik er ook bij kon. Tomas schoof wat op, zodat we samen het bed deelden. Hij was met huilen gestopt en ik zei “welterusten”. In ruil daarvoor kreeg ik twee kussen. Ik vond het niet erg.

De volgende ochtend was ik vroeg wakker. Tomas sliep nog.

Voorzichtig tilde ik zijn arm op en ging naar mijn eigen bed. Ik wilde niemand uitleg verschuldigd zijn waarom we samen hadden geslapen. Terwijl ik wachtte op de ochtendbel, bedacht ik hoe nu verder te gaan. Konden we bij elkaar blijven, of niet? Langzaam ontvouwde zich een stoutmoedig plan. Het was het proberen waard. Ik moest met Vader praten en wel vandaag. Ik was er zeker van dat hij op zijn minst zou begrijpen wat ik van hem verlangde. Ik was nu klaarwakker en besloot te gaan douchen. Ik stond net onder de lauwe waterstroom toen er op het deurtje werd geklopt.

‘Goedemorgen Aval! Ik heb lekker geslapen, jij ook, hoop ik?’

Vervolgens stapte Tomas onder de douche. Ik glimlachte, zijn stem klonk gewoon. Hij was niet langer verdrietig. Vooralsnog besloot ik om mijn plan nog niet met hem te delen.

Hoofdstuk 9

‘Goedemorgen Vader. Heeft u vanmorgen even tijd voor mij? Het is nogal belangrijk.’

Dapper stond ik in Vaders werkkamer. Hier wilde je niet zijn, daar het vaak gebeurde dat je hier straf kreeg als je je niet aan Vaders regels hield. Hij moest het van mijn gezicht hebben kunnen aflezen, want hij wees mij vriendelijk naar een stoel. Ik had geen andere keuze dan te gaan zitten, mijn lichaam wilde hieraan niet meewerken, omdat het liever wilde wegvlugten. De komende minuten moest ik dapper zijn.

‘Vader, u vertelde dat Tomas aan het eind van de week naar zijn nieuwe ouders gaat. Ik weet dat er niet veel tijd is, maar zou het een mogelijkheid zijn dat ik ook meega? U weet dat we bijna broers zijn. Bijna net zoiets als de tweeling. En de tweeling ging ook naar dezelfde ouders. Ze bleven bij elkaar. Ik verzeker u dat Tomas er veel moeite mee zal hebben als hij niet langer meer met mij kan optrekken. En ik voel precies hetzelfde.’

Zo, de boodschap was afgeleverd. Ik kon nu flauwvallen. Ik was blij dat de stoel mij ondersteunde. Vader leek verrast door mijn onverwachte vraag. Gedurende enkele ogenblikken bleef het stil. Toen sprak hij:

‘Aval, ik moet je bekennen dat ik ietwat verbaasd ben, maar ik denk je verzoek te begrijpen. Jullie willen min of meer als broers bij elkaar blijven. Waarom heb je Tomas niet meegenomen, zodat jullie mij dit

samen konden vragen?’

Het was een goede vraag, maar ik kon natuurlijk niet het geheim van Tomas onthullen. Dus antwoordde ik:

‘Tomas wilde meekomen, maar uiteindelijk bedacht hij dat u misschien boos zou worden om dit verzoek en de overeenkomst met zijn nieuwe ouders ongedaan zou maken. Vanaf het moment dat hij het goede nieuws kreeg is hij nogal van streek over hoe hij zonder mij zou moeten stellen.’

‘Aval, ik moet zeggen dat dit een hoogst ongebruikelijk verzoek is. Omdat jij je vanaf de eerste dag altijd goed hebt gedragen, zal ik je verzoek honoreren en Tomas nieuwe ouders bellen. Wel is een waarschuwing hier op zijn plaats. De ouders zijn degenen die uiteindelijk besluiten, Niet jij, Tomas of ik. Als ze maar één jongen willen, dan zal Tomas gaan en blijf jij hier.’

Ik was zo blij toen ik deze woorden hoorde dat ik uit mijn stoel opsprong en Vader omhelsde.

‘Dank u Vader, dat u dit wilt doen.’

Ik was zo blij dat ik de tranen over mijn wangen voelde rollen. Vervolgens moest ik weg, zodat Vader het telefoontje kon plegen. Teruglopend door de gang bedacht ik dat ik mijn verwachtingen niet te hoog moest stellen. Met minder dan twee dagen te gaan, zou er een wonder nodig zijn om alles te regelen, ervan uitgaande dat de ouders open stonden voor Vaders verzoek. Opnieuw, zo beredeneerde ik, besloot ik Tomas nog niets van dit alles te vertellen, al zou me dat wel veel moeite kosten.

De dag ging voorbij zonder dat ik Vader zag. Op zich was dat niet vreemd. Hij werkte vaak in zijn kantoor. Het werd donker en we waren klaar met het avondeten en ik had hem nog steeds niet gezien. Tomas had al tweemaal eerder die dag voorgesteld om vannacht te vluchten, het zou de laatste mogelijkheid zijn. Waarschijnlijk zou hij morgen in de loop van de dag vertrekken. Aan de ene kant was ik het helemaal met hem eens, maar aan de andere kant gaf ik te veel om hem om bij een mislukte ontsnapping hem de mogelijkheid te ontnemen alsnog naar zijn nieuwe ouders te gaan. Dus voerde ik de meest domme excuses aan en dat niet het juiste moment was. Ondertussen bleef ik speuren naar Vader. Het werd bedtijd voor de jongsten en net toen ook wij naar boven moesten, zag ik Vader in de gang staan, gebarend dat we moesten komen. Ik zei tegen Tomas dat Vader ons beiden wilde spreken. Verrast keek Tomas mij aan en ik wees naar Vader, die opnieuw met zijn arm wuifde dat we naar zijn kantoor moesten komen.

Ik was erg gespannen, net als Tomas. Vader zei ons te gaan zitten daar hij met ons wilde praten.

‘Tomas, ik heb nieuws over je nieuwe ouders, maar word niet bang, het is goed nieuws. Dat geldt ook voor jou, Aval. Wellicht weet je dat Aval recent met een ongebruikelijk verzoek bij mij kwam. Hij vertelde mij dat jullie elkaar erg zouden missen als jij, Tomas, weg zou gaan. Aval kwam met het idee om je toekomstige ouders te bellen om te polsen of ze het leuk vonden om een tweeling te krijgen. Toen ze dit

hoorden, waren ze meteen erg enthousiast.'

Tomas keek mij verbaasd aan. Ik knikte vlug om aan te geven dat zijn geheim nog steeds veilig was. Vader vervolgde:

'Ik ben dus net teruggebeld met het goede nieuws dat de tweeling meer dan welkom is. Omdat ze echter in eerste instantie op één jongen hadden gerekend in hun huis, hebben ze wat meer tijd nodig om een tweede jongenskamer in te richten. Ze komen daarom niet morgen, maar twee weken later.'

Ik was erg blij met dit nieuws. Dat betekende dat Tomas en ik bij elkaar zouden blijven en over een paar weken nieuwe ouders hadden!

'Er is alleen een probleempje waar ik het met jullie over wil hebben: ik heb gezien dat jullie een beetje op elkaar lijken, dus wat dat betreft kunnen jullie voor tweelingen doorgaan, maar het is niet overtuigend genoeg. Als je ouders jullie ontmoeten krijgen we hier vragen over. Dus heb ik het volgende bedacht. We hebben twee weken de tijd om jullie zodanig voor te bereiden dat jullie een beetje meer op elkaar gaan lijken. Om te beginnen helpt het al veel door dezelfde kleren te dragen. Jullie ouders kunnen om bewijs vragen dat jullie dezelfde ouders hebben. Ik kan niets afgeven. Ons weeshuis zou een slechte naam krijgen als het bekend werd dat we voor ouders probeerden tweelingen te regelen terwijl dit niet zo was. Dus loop ik een groot risico.'

Vader had gelijk. Zou hij dat risico durven te nemen?

'Jullie moeten zweren dat je nooit, maar dan ook nooit, dit geheim zal

onthullen. Geen van de jongens, of meisjes, mag te weten komen dat jullie samen als een tweeling naar een nieuw thuis gaan. Iedereen weet intussen dat Tomas morgen zal vertrekken. Dat verhaal moeten we iets aanpassen, dat zijn ouders hem een paar weken later ophalen. Laat dat maar aan mij over. In de komende dagen kan ik ook vertellen dat er een nieuw onderkomen voor jou is gevonden, Aval. Niemand anders kan en mag de waarheid weten, kunnen jullie mij je woord daarop geven?’

Plechtig beloofden wij Vader om dit geheim niet verder dan met ons drieën te delen. We zouden alles hebben beloofd om maar samen te mogen blijven. Vader kende ons goed genoeg want hij vervolgde: ‘Nu jullie plechtig beloofd hebben om dit geheim te houden, heb ik een afspraak gemaakt voor morgen. Als uitzondering op de huisregels mogen jullie morgen naar de stad. Je krijgt van mij geld om je haar te laten knippen en je moet de kapper vragen om het zo te knippen dat jullie er hetzelfde eruit zien. Vervolgens dien je het ziekenhuis te bezoeken. Omdat ik geen bewijs heb dat jullie tweelingen zijn, wil ik dat je elkaars naam op de arm draagt, door middel van een tatoeage. Normaal gesproken wordt dit niet bij kinderen gedaan, maar het zal me helpen om het tweelingverhaal aannemelijker te maken naar jullie ouders.’

‘Ik zal vervoer regelen en de chauffeur zal jullie naar zowel de kapper als het ziekenhuis rijden. Ik weet dat het zetten van een tatoeage wat pijn kan doen, maar tegen de tijd dat jullie ouders je komen ophalen zijn ze geheeld en zullen ze eruit zien alsof je ze al van kinds af aan

hebt.'

Ik moest toegeven dat Vader aan alles had gedacht. Als ik Tomas naam op mijn arm droeg zouden vragen worden vermeden of we inderdaad wel tweelingen waren. Tomas vond het geweldig om mijn naam te dragen; dat kon ik aan zijn gezicht zien. We moesten de tatoeages afdekken voor de resterende tijd in het weeshuis, maar dat was niet zo moeilijk.

'Vader, ik ben erg blij met wat u allemaal voor ons doet. U had het ook nog over het dragen van dezelfde kleren. Wij hebben alleen niet dezelfde kleren en we zouden ze ook de komende twee weken niet moeten dragen.'

Vader knikte en zei dat kleren het minste probleem waren. Hij zou voor twee paar van dezelfde kleren zorgen, niet meer. Zijn ervaring was dat de meeste van de spullen die kinderen meenamen, al gauw werden vervangen wanneer ze eenmaal thuis waren.

'Nu wil ik dat jullie naar bed gaan, het is al laat, maak de anderen niet wakker. Morgenvroeg, voor het ontbijt, zie ik jullie weer hier. Ik stel voor dat je eerst de tatoeages laat zetten en pas daarna gaat ontbijten. En nu wegwezen.'

Het gesprek was beëindigd en ik dacht niet dat ik veel zou slapen na dit onverwacht goede nieuws. We zeiden allebei "Welterusten, Vader" en klommen zachtjes de trap op. De lichten waren uit met uitzondering van wat kleine lampjes in de gang. We moesten dus voorzichtig zijn. In het donker van de slaapzaal wisselde ik mijn kleren in voor mijn pyjama en ging naar bed. Binnen vijf minuten lag Tomas naast mij.

Hoofdstuk 10

Die nacht kon ik de slaap moeilijk vatten. Hetzelfde gold voor Tomas. We stonden dan ook erg vroeg op. Dit kwam goed uit, want Vader had gezegd dat we vroeg moesten klaarstaan. De douche leek kouder dan anders, maar het maakte mij niet uit. Ik was meer opgetogen over het feit dat we vandaag naar de stad mochten. We mochten zelfs geld uitgeven aan een knipbeurt. Vader was zo slecht nog niet. Geruisloos kleedden wij ons aan en liepen naar beneden. Ik was muisstil en vroeg mij af of zelfs Vader wel zo vroeg wakker zou zijn. Ik klopte zachtjes op zijn deur. Wij hoorden Vaders stem zeggen dat we binnen konden komen.

‘Goedemorgen jongens. Ik hoop dat jullie een beetje hebben kunnen slapen vannacht. Het zijn spannende tijden.’

We konden alleen maar bevestigend knikken. Opnieuw legde Vader uit hoe belangrijk het was dat we alles geheim hielden en wat we in de stad moesten doen. Hij vergewiste zich ervan dat we ons ontbijt nog niet op hadden. Daarna gaf hij ons twee gevulde broodtrommels mee. Die konden we soldaat maken nadat de tatoeages waren aangebracht. We kregen ook geld mee voor de kapper en hij zei dat in het geval we wisselgeld kregen, we hiervan wel wat snoep mochten kopen.

Hij keek op zijn horloge en zei dat de auto elk moment kon arriveren. Daarom stonden wij op en liepen naar de voordeur. Vader opende drie sloten, voordat hij de deur van het slot had. Het werd

inbrekers wel moeilijk gemaakt om hun slag te slaan in het weeshuis. Terwijl de voordeur open ging, zagen we een auto dichterbij komen. Nadat de auto voor het weeshuis was gestopt, stapte er een dikke chauffeur uit. Blijkbaar kende hij Vader goed, want hij sprak hem bij zijn voornaam aan. Ze liepen wat van ons weg en ik vermoedde dat de man zijn instructies kreeg voor vandaag. Vervolgens kwamen ze terug en stapte de chauffeur in de auto. Vader benadrukte dat we naar de man moesten luisteren en dat hij verwachtte dat we niet later dan vanmiddag weer terug waren. Hij gaf ons een vriendelijk tikje tegen ons hoofd en zei dat er minstens de helft vanaf moest worden geknipt. Hij lachte vervolgens en ging terug naar binnen.

We moesten achterin plaatsnemen en zodra de autodeur was gesloten startte de motor. De auto reed van het terrein af en passeerde de poort die langzaam dichtging, zodra we er voorbij waren. Ik vermoedde dat Vader vanaf een afstand de poort kon bedienen, daar er niemand anders op dit tijdstip wakker was. De man was zwijgzaam en wij keken naar buiten. Dit uitstapje was er één om voor altijd bij te blijven. Nadat we een tijdje door het bos hadden gereden hield het pad op ter hoogte van een kleine snelweg. Ik herinnerde me dit allemaal weer vaagjes van de reis die ik ruim een jaar geleden naar het weeshuis had gemaakt. De auto sloeg linksaf en volgde de weg. Voor lange tijd zagen we geen huizen of dorpen, alleen bomen, meer bomen en rotsachtig land. Eindelijk passeerden we een dorpje, gevolgd door nog een paar dorpen. Klaarblijkelijk waren de dorpjes te klein om een naam te hebben. Ik zag nergens in het voorbijgaan plaatsnaamborden.

Het duurde nog ruim een uur, voordat we een stad binnen reden. Naar buiten kijkend zag ik hoe de eerste winkeltjes open gingen en hun koopwaar werd uitgestald voor hun deur. Op veel plaatsen werd er groente en fruit verkocht, een teken dat dit rijk voorhanden was in deze streek. De auto stopte voor een kapperszaak.

‘Jongens, hier moeten jullie zijn om je haar te laten knippen. Over twee uur kom ik terug en pik jullie op. Je moet hier blijven wachten, anders verdwaal je. Begrepen?’

Verrast door het gegeven vertrouwen, knikten we. We waren de komende twee uur op ons zelf aangewezen. We verlieten de auto en opende de deur van de kapperszaak. Er was niemand, maar de deurbel had onze aanwezigheid opgemerkt en van achteren kwam een oudere man tevoorschijn.

‘Goedemorgen. Jullie zijn wel erg vroeg. Kan ik jullie helpen?’ Natuurlijk, we kwamen om ons haar te laten knippen, hetzelfde kapsel. We lieten ons geld zien en Tomas was als eerste aan de beurt. Via de spiegel hielden we oogcontact en ik probeerde hem te laten lachen door gekke gezichten te trekken. De kapper ging aan de gang en knipte veel weg. Naar de grond kijkend, zag ik de stapel geknipte haren snel groeien.

‘Wil je dat ik dat kleine snorretje er ook af haal?’

Ik knikte bevestigend naar Tomas en Tomas zei dat dit een goed idee was, in elk geval beter dan het met plakband te verwijderen. Na een

tijdje was de kapper klaar en vroeg mij plaats te nemen.

‘Zijn jullie broers?’

Verrast door deze vraag kon ik alleen maar knikken.

‘Prima, dan zal ik je hetzelfde kapsel geven.’

Het was nu Tomas die mij probeerde te laten lachen. Hij was blij, zelfs met het korte haar wat hij nu had. Naarmate de tijd verstreek zag ik mijn oude kapsel weer terugkomen. Ik had vroeger altijd al een kort kapsel gehad zodat ik geen kam nodig had.

‘Klaar. Je kunt opstaan. Als jullie naast elkaar gaan staan voor de spiegel kunnen jullie het resultaat zien.’

De kapsels waren precies gelijk aan elkaar. Tomas was iets langer dan ik, maar niet veel. Het geheim zou schuilen in het dragen van dezelfde kleren, vermoedde ik. Dan pas zouden we voor een tweeling kunnen doorgaan. We betaalden de kapper en kregen wat wisselgeld terug. Ik schatte in dat we nog een uur zouden hebben, voor de chauffeur zou terugkeren. Tijd genoeg om wat winkeltjes en straten in de buurt te verkennen.

We bedankten de kapper en verlieten zijn winkel. Terwijl wij over straat wandelden nam Tomas mijn hand. We moesten om elkaar lachen want de kapper was voortvarend te werk gegaan en had er aardig wat afgeknipt. In elk geval zou Vader in zijn nopjes zijn als hij zag dat we aan zijn verzoek hadden voldaan. We stopten bij een snoepjeszaak. Er stond een schat aan snoepgoed uitgestald en alleen een glazen ruit scheidde ons van deze verleiding.

‘Kom, we moeten wat snoep kopen, ik sta erop.’

Ik volgde Tomas naar binnen. Meteen werden we overweldigd door de lekkere geurtjes van verschillende soorten snoep. Daar we nog geen ontbijt op hadden, begon mijn maag meteen te protesteren tegen deze hemelse geuren.

Ik legde al mijn munten op de toonbank en vroeg wat ik kon krijgen voor dat bedrag. De vrouw achter de toonbank glimlachte en zei dat het genoeg was voor twee zakken snoep, die we zelf mochten uitzoeken. Ze overhandigde mij een zak en ik begon langzaam de zak te vullen door één of twee stuks te kiezen van alle verschillende soorten snoep. Tomas volgde mijn voorbeeld en al gauw vulden de zakken zich. Er waren meer soorten dan dat ik kon kiezen, maar aan het eind had ik toch een breed assortiment bij elkaar. De vrouw bond de zakken dicht en deed ze in een plastic zak, waar ook nog onze brooddozen in pasten. Daarna verlieten we de winkel en liepen terug naar waar de chauffeur ons had laten uitstappen. We hadden veel tijd in de snoepwinkel doorgebracht want de auto kwam net op tijd terug.

‘Nou jongens, jullie zijn netjes geschoren. Daar kunnen we weer een tijd mee voort, zou ik denken.’

Zelfs de chauffeur vond dat er wel erg veel haar was afgeknipt. We stapten in en hij reed vrijwel meteen weg.

‘De volgende halte is het ziekenhuis. Ik zet jullie af aan de achterkant van het ziekenhuis, omdat al het papierwerk al voor elkaar is.’

Dat was goed nieuws, minder papierwerk betekende minder wachttijd. Hoe korter ik hier was, hoe beter. Ik had al te veel gezien van

ziekenhuizen. Vijf minuten later stopte de auto weer en werd ons gezegd dat we moesten uitstappen.

‘Zien jullie die rode deur daar? Die is open en daar kan je naar binnen.

Hij wees naar een deur die waarschijnlijk een eeuw geleden rood was geverfd. We stonden buiten en terwijl de auto vertrok, riep de man door het open raam dat hij ons later zou ophalen. Daar stonden we dan. Er was niemand te zien en de plek leek verlaten. Tomas nam het initiatief en opende de rode deur. Ik tilde de zak met etenswaar en ging naar binnen. Het was donker, maar we konden nog een lange gang zien. Langzaam liepen we naar binnen, alsof we hier niet mochten komen. De chauffeur had ons gezegd zo te lopen, maar tot nu toe was er niemand die dit bevestigde.

Opnieuw zagen we een deur. Deze deur leek wit te zijn. Voorzichtig opende Tomas de deur. We zagen een man en de man zag ons. We waren ontdekt.

‘Hallo, kom verder, jullie komen waarschijnlijk voor de tatoeages. Kom verder deze kant op.’

We waren in elk geval op het juiste adres, maar ik voelde mij niet op mijn gemak. Het zag eruit alsof het in het verre verleden een ziekenhuis kon zijn geweest. Het was er akelig stil. De man had waarschijnlijk mijn argwaan bemerkt, want hij nam een stukje papier en vroeg of ik Tomas heette. Ik wees naar Tomas.

‘Mooi, dan moet jij Aval zijn. Niet te veel andere mogelijkheden hier, wel? Jullie moeten je shirts uitdoen. Dat maakt het voor ons

makkelijker om de tatoeages aan te brengen.'

Er klonk alleen maar logica in zijn verzoek, dus deden wij onze shirts uit. Intussen was de man bezig met voorbereidingen, al kon ik niet zien wat hij precies deed. Vervolgens kregen we een pen en papiertje.

'Welnu, willen jullie je naam schrijven in duidelijk leesbare letters? Daarna wisselen we de papiertjes zodat de tatoeage met de juiste naam op elkaars arm wordt aangebracht.'

Blijkbaar had Vader duidelijke instructies gegeven om te voorkomen dat we aan het einde van de rit onze eigen naam op onze arm hadden. Een minuut later werden de papiertjes geruild en hield ik Tomas naam in mijn handen. De man vergewiste zich ervan dat de naam Tomas op mijn arm diende te worden getatoeëerd. Vervolgens kregen we een klein tabletje dat we met wat water dienden in te nemen.

'Dit voorkomt dat de huid gaat opzwellen de komende dagen.'
We slikten de tabletjes door en gaven de glazen terug. Vervolgens zag ik de man twee injecties voorbereiden. Daar was ik minder over te spreken. Opnieuw probeerde de man ons gerust te stellen.

'Het aanbrengen van een tatoeage is pijnlijk. Ik verdoof jullie arm, zodat je de naald niet te veel zal voelen. Als je denkt dat je de pijn ruim een half uur kan uithouden, zal ik je geen injectie geven.'

Ik had een hekel aan pijn en besloot de injectie te nemen. Ik had al meerdere prikken in mijn leven gehad en zoiets was minder pijnlijk dan een tatoeage, verwachtte ik. De man prikte mij in mijn arm, net

onder de plaats waar de tatoeage zou moeten komen. Daarna was Tomas aan de beurt en hij keek stoer terwijl hij zijn prik kreeg. 'Mooi, het heeft even de tijd nodig voordat de verdoving werkt, ga maar even zitten en wacht een minuut of tien. Dan gaan we beginnen.

Ik liep naar een van de stoelen en voelde de verdoving al werken. Die was best sterk. De man moest Tomas helpen om te gaan zitten. Daarna ging de man weg, terwijl wij ons namen goed vasthielden om vergissingen uit te sluiten. Na een minuut viel de plastic zak uit mijn handen. Ik had het niet echt in de gaten. Ik keek naar Tomas en dacht dat hij ondanks alle belevenissen van vandaag in slaap was gevallen. Ik wilde hem vragen of hij sliep, maar ik had moeite met het vinden van de woorden en het openen van mijn mond. Mijn ogen gingen dicht en ik verloor de slag om wakker te blijven. Ik sliep.

Terwijl ik sliep droomde ik over mijn verblijf in het ziekenhuis. Het was lang geleden dat ik daar weer aan dacht en mijn droom veranderde in een nachtmerrie. Ik vocht om uit mijn droom te komen, maar slaagde er niet in om wakker te worden. Ik was meer dan een beetje bang over wat ik had gedroomd en probeerde om hulp te roepen. Hoe hard ik ook riep, niemand hoorde mij of kwam mij redden.

Hoofdstuk 11

Langzaam kwam ik weer bij mijn positieven. Ik merkte dat ik niet langer in de stoel zat. In plaats daarvan lag ik in een ziekenhuisbed. Iemand had mijn kleren uitgetrokken toen ik sliep. Een groen laken bedekte mijn naaktheid. Ik was boos. Wie had dit gedaan? Waarom was ik bloot? Ik was hier alleen voor een tatoeage gekomen, meer niet. Ik probeerde op te staan en voelde mij meteen duizelig. Ik herkende de bijeffecten van de verdoving onmiddellijk. Na mijn auto ongeluk had ik pijnstillers voor de nacht gekregen en deze waren zo sterk dat je kon omvallen als je te snel bewoog. Ik zag mijn kleren in een hoekje liggen. Daar lagen ook Tomas kleren en de plastic zak met eten en snoep. Tomas zag ik niet. Ik zag ook geen andere bedden. Waar was Tomas? Mijn maag draaide zich om van paniek. Dit voelde niet goed. Ik moest hem snel vinden. Ik slaagde erin om rustig op te staan en richting mijn kleren te lopen. Het duurde even voor ik mijn onderbroek en broek aanhad en besloot dat de rest kon wachten.

Ik was minder wankel dan eerst en het duurde niet lang voordat ik weer volledige controle over mijn lichaam had. Het eerste doel was om Tomas te vinden en hier vandaan te geraken. Ik liep, of beter gezegd, ik wankelde naar de deur en slaagde erin om deze open te krijgen. De deur opende naar een smalle gang en aan het einde zag ik aan weerskanten een deur. Zachtjes liep ik naar voren en naarmate ik verder vorderde, ging het beter. Ik gluurde door de smalle ruit van de

eerste deur. Er brandde geen licht, dus was het aannemelijk dat daar niemand was. De andere deur was ook dicht maar ik zag een streepje licht onder de deur. Daar zou iemand kunnen zijn. Voorzichtig keek ik via de smalle ruit en zag twee mannen over een tafel gebogen. Ik kon niet goed zien wat ze daar deden, dus duwde ik de deur een klein beetje open om te kijken en wel zodanig dat mijn aanwezigheid niet werd verraden.

Zodra de deur open was kon ik hun gesprek volgen. Ze hadden mij niet ontdekt en waren druk bezig.

‘We hebben wel geluk dat ze er één meer konden leveren op zo’n korte termijn. Dat levert mooi een extraatje op. Dat kan ik wel gebruiken. Om getrouwd te zijn is een dure hobby.’

De andere man lachte.

‘Ik heb je meer dan eens gewaarschuwd. Je kunt maar beter vrijgezel blijven. Dat is echt veel goedkoper. Nu heb ik je hulp nodig. Ik stel voor dat we alles zo voorbereiden dat als ze komen, we alles meteen kunnen verwijderen en op ijs leggen.’

De man stopte met praten en beiden waren geconcentreerd aan het werk. Ik kon nu een groter deel van de ruimte zien. Mijn hart stopte toen ik Tomas herkende. Hij was bewusteloos en deels naakt. Er waren een paar groene lakens over zijn buik gelegd. De mannen droegen witte handschoenen met bloedspatten. Eén man had een klein mesje in zijn hand. Zo te zien waren ze bezig om Tomas te opereren.

Mijn hart klopte in mijn keel toen ik met al mijn kracht naar voren

sprong. Ik zag, terwijl ik binnenstormde, een klein blad met daarop verschillende scalpels. Snel pakte ik de grootste en sprong op de man af die het meest dichtbij stond. Beide mannen waren verrast en stonden stokstijf toen ik binnenkwam. Voor ze zich realiseerden wat er aan de hand was had ik de scalpel tegen de nek van de man geduwd. Hoewel ik pas elf jaar was, was ik lang en sterk genoeg om overwicht te hebben.

‘Stap weg van mijn broer.’

Ik gilte en mijn stem sloeg over.

‘Achteruit of ik vermoord hem.’

Ik drukte het mes in zijn nek en bloed kwam tevoorschijn.

‘Doe wat hij zegt,’ zei de man, met angstzweet op zijn gezicht.

Het bloed druppelde op zijn kraag. Ik had nu een beter zicht op Tomas. Ik zag een grote snee in zijn maagstreek.

‘Zeg wat je met hem hebt gedaan, snel.’

Ze zagen mij als een serieuze dreiging daar ik het mes op een gevaarlijke plek tegen zijn lichaam hield.

‘Wij zijn je broer aan het opereren, omdat hij een nierziekte heeft.’

Zijn stem trilde onder het spreken.

‘Opnieuw, nu zonder te liegen. Ik weet wat jullie hier uitspoken.’

Ik gokte toen ik dit laatste zei, hoewel ik min of meer een idee had wat hier gebeurde.

‘We wilden een nier van je broer nemen. Zodra we zijn nier hadden zouden we de wond dichtmaken en voor hem zorgen.’

Ik had geen idee wat ze met zijn nier wilden doen, maar als ik het kon

voorkomen, dan zou ik dat zeker doen.

‘Jullie blijven van zijn nier af en sluiten meteen de wond. Vervolgens haal je hem uit zijn verdoving. Als hij sterft, sterft jouw vriend ook.’
De man begreep meteen wat ik wilde en nam een naald en draad om de wond dicht te naaien. Ik gokte dat ik net op tijd was geweest en dat Tomas beide nieren nog had.

Ik fluisterde naar mijn gevangene wat de bedoeling van dit alles was.
‘We krijgen zo nu en dan organen. Momenteel wachten er klanten op nieuwe nieren en die leveren wij dan. Zo is er een negenjarig meisje dat binnen enkele weken zal overlijden als ze geen nieuwe nier krijgt.’

Hij probeerde met zijn verhaal medelijden op te wekken voor dat meisje, maar ik had meer oog voor wat er op de operatietafel gebeurde. De man was klaar en had het bloed weggeveegd, zodat ik een aantal hechtingen kon zien.

‘Nu haal je hem uit zijn verdoving. En ik wil dat je hem pijnstillers geeft.’

De man antwoordde dat hij hem wakker kon maken, maar dat hij geen pijnstillers bij de hand had.

Het voelde alsof ik maar een deel van de puzzel had.

‘Waar is die informatie van dat meisje?’

De man vertelde dat die in zijn achterzak zat. Ik doorzocht zijn achterzakken en vond een getypt lijstje. Ik had geen tijd om het te lezen en propte het in mijn eigen zak. Tomas kreunde dus deed de

injectie zijn werk. Hij zou spoedig bij bewustzijn zijn.

‘Nu wil ik dat jullie jezelf inspuiten met het middel dat je ons eerst hebt gegeven. In ruil ervoor zal ik jullie beiden laten leven. Ik heb alleen tijd nodig om met mijn broer hier vandaan te komen.’

De mannen begonnen bezwaar aan te tekenen, maar dat was gauw over toen ik het mes nogmaals op de bloedende wond drukte. De man wilde mijn gevangene het eerst inspuiten, maar ik zei hem dat hij eerst zichzelf moest injecteren. Hij spoot het spul in zijn arm en ik raadde hem aan om op de grond te gaan zitten, zodra hij de ander had geprikt. Toen werd de zaak complex. Terwijl beide mannen op de grond zakten, kreeg Tomas langzamerhand zijn bewustzijn terug. Ik liep naar de tafel en probeerde hem gerust te stellen. De mannen konden niet langer weerstand bieden aan de verdoving. Ik vroeg Tomas om te blijven waar hij lag en dat ik zo weer terug zou zijn met onze kleren en eten. Snel rende ik naar de andere kamer en verzamelde onze spullen. Ik wist niet zeker of Tomas me begrepen had, maar ik hoopte dat hij op de tafel zou blijven liggen.

Toen ik terugkwam waren de twee mannen niet langer wakker. Ik schopte hen allebei om te zien of ze werkelijk sliepen. Er kwam geen reactie. Tomas had veel pijn en ik had niets om hem hiertegen te geven. De kamer waar we waren had een klein kastje waar dokters medicijnen in konden bewaren. Het was leeg en stoffig, net als de kamer en het ziekenhuis; het zag eruit alsof het al geruime tijd geleden was verlaten. Ik moest Tomas helpen met aankleden. Daarna kleepte

ik mijzelf verder aan. Ik nam het horloge van een van de mannen op de grond. Ik zocht naar geld en er was er één die zijn portemonnee bij zich had. Ik nam die in beslag. We hadden geld nodig als we gingen vluchten. We moesten hier zo snel mogelijk vandaan zien te komen en wel zo ver weg als mogelijk. De mensen die een nier van Tomas wilden, konden hier elk moment zijn. Tomas was zo ver dat hij wat kon praten en realiseerde zich langzaam wat er precies was gebeurd. Hij had erg veel pijn in de buikstreek. Hij viel bijna flauw, toen hij probeerde te lopen. Dit hield in dat een snelle vlucht was uitgesloten. Hij kon de pijn net verdragen, maar de hechtingen deden extra pijn als deze onder druk kwamen. Ik doorzocht de ruimte nogmaals. Ik stopte wat schoon verband in de snoepzak. Ik kon zo gauw niets meer vinden dat van pas kon komen en de klok tikte door. Waar waren we veilig en werden we niet ontdekt? Ik was hier niet bekend. Behalve de vrouw van de snoepwinkel en de kapper ergens in de stad, kenden we niemand. De chauffeur konden we ook niet vertrouwen. Als de mensen kwamen voor de organen en wij waren er niet langer, zouden ze naar ons op zoek gaan, dat was zeker.

Ik kreeg een idee. Het was riskant en als we werden gevonden, zouden we in nog grotere problemen terecht komen. Het idee wat ik had, vergde niet veel pijnlijke bewegingen voor Tomas. Het was in feite te verwachten dat ze niet eens gingen zoeken op de plek die ik voor ogen had. Ik legde Tomas mijn plan voor. Hij was onmiddellijk voor. Mijn plannen hadden vaak succes gehad als we verstoppertje speelden, hoewel dit niet langer een spel was. Dus opende ik alle

deuren naar de uitgang van het gebouw en kwam meteen terug. Ik hielp Tomas om in de lege kast te kruipen. Er was nauwelijks ruimte voor ons tweeën. We moesten muisstil zijn aangezien de mannen elk moment wakker konden worden of wanneer anderen hier zouden zijn om hen wakker te maken. Geen geluid mocht onze aanwezigheid in deze kamer verraden. Ik duwde de snoepzak zodanig weg dat hij niet zou kraken en onze schuilplaats zou verraden. We zaten nog geen vijf minuten in de kast, toen we stemmen onze kant op hoorden komen.

Hoofdstuk 12

Ik hoorde twee stemmen, maar kon niet verstaan wat ze zeiden. Uit de toon van de stemmen viel op te maken dat ze nog geen alarm hadden geslagen. Dat veranderde op het moment dat de deur opende en er één de twee mannen, die nog steeds bewusteloos waren, zag liggen. De één vloekte terwijl de ander de beide mannen onderzocht.

‘Ga naar ze op zoek, wellicht zijn ze hier nog in de buurt. Ik zal kijken wat ik hier kan doen. Zo te zien zijn ze alleen verdoofd en niet dood.’

Terwijl hij dat zei kreunde een van de mannen als teken dat ze nog steeds in leven waren. Ik hoorde voetstappen weggrennen uit de kamer. Waarschijnlijk zou hij kijken of hij ons buiten kon vinden. Tomas en ik hielden onze adem in, terwijl we hoorden hoe de man probeerde de twee wakker te krijgen. Zo te horen lukte dat, daar we een regelmatig gemompel opvingen als hij ze aansprak.

De andere man was weer terug.

‘Ze zijn ontsnapt. Nergens een spoor te vinden, maar ze moeten nog wel in de buurt zijn. Ze zijn te voet.’

‘Dat kan zijn, maar ik wil dat je het hele gebouw doorzoekt. Ze kunnen zich net zo goed hier schuil houden. Ga nu en werk van boven naar beneden. Ik zal je komen helpen zodra deze gasten in orde zijn en ons kunnen vertellen wat er gebeurd is.’

De tweede man verdween opnieuw. De ander vloekte een paar maal,

maar stopte toen hij een van de mannen duidelijk hoorde spreken:

‘Waar zijn ze. Zijn ze ontkomen?’

De man antwoordde dat ze momenteel werden achterna gezeten, maar dat hij eerst beter wilde begrijpen wat er precies was gebeurd. De andere man probeerde op te staan.

‘Blijf liggen, de verdoving kan zo sneller wegtrekken. Vertel me alles.’

Nu de twee mannen aan het praten waren, durfden we weer adem te halen. Het verhaal klonk vrij precies; de mannen zeiden dat ze overrompeld waren en dat er niets anders op had gezeten dan te gehoorzamen.

‘Ze komen niet ver. Eén van de twee heeft een diepe snee in zijn buik, omdat ik op het punt stond zijn nieren te verwijderen. Het zou mij niet verbazen als ze op zoek zijn naar een ziekenhuis of een dokter. Indien er niet goed voor die wond wordt gezorgd, kan hij een infectie oplopen en dat betekent zijn dood.’

Beide mannen werden uitvoerig ondervraagd om erachter te komen of ze hadden gehoord, waar we naartoe wilden, maar zij konden geen verdere details geven.

‘We moeten ze vinden, momenteel zijn ze een bedreiging. Ze hebben onze gezichten gezien. Het zal niet lang duren voor ze meer gaan vermoeden. Dat brengt de gehele operatie in gevaar.’

De man onderschreef dit:

‘Je hebt gelijk, ze moeten worden gevonden. Geen paniek, we vinden ze wel. Ze kunnen nergens heen. Het is een kwestie van tijd. Wat je net vertelde over dat ze jullie gezicht hebben gezien, blijft een feit en

dat maakt mijn baan soms lastig.’

Voor ik begreep wat hij bedoelde, hoorde ik twee zachte plops. Het was stil en niemand sprak verder. Een minuut later hoorde ik voetstappen van iemand die wegliep.

Voorzichtig opende ik de kastdeur. Ik zag dat beide mannen nog steeds op de grond lagen, alsof ze nog steeds waren verdoofd. Ik sloot de deur en fluisterde tegen Tomas dat we hier moesten blijven zitten, zolang die twee nog de rest van het ziekenhuis naliepen. Tomas zei alleen dat hij wilde liggen, zijn buik deed vreselijk zeer. Ik overtuigde hem dat we moesten wachten tot iedereen weg was.

We zaten naar het leek een eeuwigheid in die kast. De plek was onaangenaam krap en mijn benen deden zeer. Elke keer als ik dacht dat ze nu eindelijk weg waren, hoorde ik een deur slaan of iemand roepen. Ze probeerden ons natuurlijk bang te maken en ons zo uit onze schuilplaats te lokken, maar we bleven waar we waren. Uiteindelijk kwamen de voetstappen weer terug naar de kamer. Ik bad dat ze de kastdeur niet zouden openen.

‘Allemachtig, wat is hier gebeurd? Wat een zootje. Was dit echt nodig?’

‘Kop dicht, Mikail! Die kinderen hebben hun gezicht gezien en als gevolg daarvan werden ze een risico voor de onderneming. Wat het ook is, ze hebben de boel verklooid en betalen er nu de rekening voor. We zullen op zoek moeten naar nieuwe slagers. Help me om te kijken of er zaken zijn die hun identiteit kunnen verraden.’

We hoorden de mannen discussiëren of nu wel of niet het gebouw moest worden aangestoken, om zo het bewijsmateriaal van die twee mannen te laten verdwijnen. Na een tijdje werd duidelijk dat deze locatie nog een functie in de toekomst kon vervullen en dus niet moest worden verbrand. Ze besloten wel dat ze van de twee lijken af moesten en ik hoorde hoe een hospitaalbed naar binnen werd gerold. Daarna hoorden we het geluid van de lichamen die erop werden gelegd. Kort daarop was iedereen verdwenen en bleven wij achter. Opnieuw wachtten we een lange tijd om er zeker van te zijn dat niemand terug kwam, maar blijkbaar had men geaccepteerd dat we op de vlucht waren en ons niet langer in het ziekenhuis verstopten. Mijn benen waren helemaal verkrampt, toen ik besloot dat het veilig genoeg was om eruit te komen. Ik kroop uit de kast en kon amper lopen. Ik masseerde mijn benen om de bloedsomloop te stimuleren en de pijn trok langzaam weg. Ik kon staan en Tomas helpen om uit de kast te komen. Hij zag er niet goed uit en ik legde hem voorzichtig op de grond.

‘Je ziet er beroerd uit. Ik ga een paar dekens of zo zoeken. Ik ben zo terug.’

Hij keek bang, maar wel opgelucht dat hij zich een beetje kon uitstrekken.

Ik liep de deur uit op zoek naar iets wat ons kon warm houden. Ik was nog steeds op mijn hoede voor het geval er mensen terug zouden komen. Het begon te schemeren en het zou straks helemaal donker

zijn. Ik moest opschieten. Ik vond een ziekenkamer met lege bedden, maar er waren nergens dekens of kussens te vinden. Alles was weggeborgen. Toen zag ik de lange dikke gordijnen. Niemand had deze meegenomen, omdat ze bijna aan het plafond hingen. Zonder ladder kon je niet bij het plafond komen. Ik trok aan een gordijn en ging er met mijn volle gewicht aan hangen. Dat was te veel gevraagd en met een luide knal liet het plafond het gordijn wegschieten en viel het deels over mij heen.

Met één gordijn kwam ik terug. Het was groot genoeg om ons beide toe te dekken. Ik stopte Tomas in en vond de tas terug in de kast. Om onze succesvolle ontsnapping van de boeven te vieren aten we van het snoep.

‘Weet je, die vent zei tegen de ander dat hij allebei jouw nieren wilde pakken, terwijl hij tegen mij zei dat er maar één nier zou worden weggehaald. Het klopt niet. Voor mij is het wel duidelijk dat we onze operatie niet dienden te overleven. Ze werden ook slagers genoemd en geen dokters. Om te beginnen, waarom hebben ze onze organen nodig? Om ze op te eten? Ze zijn echt niet goed wijs. Ik ben blij dat ze dood zijn.’

Deze emotionele woorden kwamen uit het diepste van mij bovendrijven en ik realiseerde mij dat ik niet langer bang was, maar boos. Al die leugens met maar één doel: ons te vermoorden om onze nieren op te eten.

‘Tomas, we kunnen niet naar het weeshuis terugkeren. Ze zullen ons

daar zoeken. We kunnen ook niet terug naar de stad: het zou zo maar kunnen zijn dat de kapper bij hen hoort.'

Het klonk raar, maar Tomas knikte. Hij zei:

'Morgen moeten we hier weg, het is hier niet veilig. Ze kunnen opnieuw terugkomen. Als ze met speurhonden komen hebben ze ons zo gevonden. De truc met de kast zal een tweede keer niet werken. Ik denk dat ik morgen kan lopen. Nu ben ik echt te moe. Ik denk dat het ook komt door de injectie die ze mij hebben gegeven.'

Ik stemde ermee in dat we de nacht hier zouden doorbrengen. Er zou niet veel meer gebeuren en ik was ook moe. Ik kroop naast Tomas en we lagen redelijk comfortabel en warm onder het dikke gordijn.

'Truste,' zei ik tegen Tomas, maar hij sliep al. Ik volgde zijn voorbeeld.

Hoofdstuk 13

Ik werd wakker van Tomas. Hij was rusteloos en draaide elke halve minuut. Voorzichtig werkte ik mij uit het gordijn. Ik moest plassen. Ik zocht een toilet, maar kon er geen vinden. Ik hield het niet langer op en uiteindelijk stond ik tegen een paar kunstbloemen te plassen, waardoor een dikke laag stof werd afgespoeld. Daarna ging ik terug om te kijken of Tomas wakker was.

‘Hé, waar was je?’

Hij klonk bezorgd en ik legde hem uit dat ik op zoek was geweest naar een toilet.

‘Man, ik moet ook nodig. Kan je mij overeind helpen? Mijn buik doet nog steeds erg pijn.’

Voorzichtig hielp ik hem uit het gordijn en toen hij rechtop stond, kon hij zelfs een paar passen doen.

‘Ik red me wel, laat maar los.’

Langzaam liep hij de kamer uit. Ik hoorde hem plassen, hier niet al te ver vandaan en ik moest een beetje lachen.

Ik gaf hem een broodtrommel.

‘We moeten niet te veel eten. Ik stel voor dat we samen uit één broodtrommel eten, dan hebben we voor later nog die andere.’

Tomas knikte instemmend en zocht een boterham uit. Ik nam de andere en we ontbeten in stilte. Het smaakte droog, maar zoiets viel je niet echt meer op. Het eten was goed in het weeshuis, maar soms

smaakte het droog of oud. Om een weeshuis te regelen, leek mij best een heel gedoe. Hoewel, dat beeld diende te worden bijgesteld. Ik vermoedde dat Vader ook deel uitmaakte van deze samenzwering. Hij moest geweten hebben dat we niet zouden terugkeren. Het opgebouwde respect maakte plaats voor minachting. Hoe meer ik er over nadacht, hoe duidelijker het werd dat talrijke kinderen hun einde hadden gevonden in dit verlaten ziekenhuis.

Nu deze conclusie was getrokken, was het duidelijk dat we een risico liepen om hier langer dan nodig te blijven. Dit was geen veilige plek en we moesten een plan maken waar we naar toe konden. Met de wond in Tomas buik, was het duidelijk dat we niet ver konden reizen. Er was nog een ander probleem, we wisten niet waar we waren en ik had geen idee welke kant we op moesten. Tomas moest dezelfde gedachten hebben gehad, want zodra hij zijn boterham op had, sneed hij dit onderwerp aan.

‘Wat moeten we nu doen? We kunnen hier niet voor eeuwig blijven. Heb jij soms een idee?’

Een stilte vulde de ruimte als antwoord. Tomas keek mij aan alsof ik alle antwoorden zou hebben. Ik verborg mijn onzekerheid en zei dat we op weg gingen. Het was nog erg vroeg zodat er maar weinig mensen op straat waren, die ons onderweg konden tegenkomen. Opgelucht door deze beslissing glimlachte Tomas en zei hij dat hij er klaar voor was.

We stopten bij de deur. Ik keek nog een laatste maal over mijn

schouder en bad dat ik hier nooit meer hoefde terug te komen.

Vervolgens gingen we richting uitgang. Zouden we worden gesnapt als we het ziekenhuis verlieten? Voorzichtig opende ik de deur een stukje en gluurde naar buiten. Een koude wind kwam ons tegemoet. De omgeving rond het ziekenhuis leek verlaten. Het was nu of nooit.

‘We gaan. Het is veilig zo te zien.’

Snel slopen we uit het ziekenhuis en gingen op weg. Blijkbaar waren we veilig daar niemand ons probeerde tegen te houden. Na enkele stappen te hebben gelopen, vermoedde ik dat het slechte weer de mensen ervan weerhield om naar buiten te gaan. Het was erg koud en naar de donkere lucht kijkend, kon het elk moment gaan sneeuwen.

Ik probeerde snel door te lopen, om warm te blijven, maar Tomas raakte achterop, dus moest ik langzamer lopen.

‘Sorry, maar de hechtingen doen pijn. Ik kan alleen maar kleine stappen nemen.’

Ik zag de pijnlijke grimassen op zijn gezicht en dacht aan de twee dode slagers. Zij konden niemand meer pijn doen, dat was een schrale troost. We besloten om de openbare weg te verlaten en ik wilde een stuk land oversteken waar geen einde aan leek te komen, hoewel er hier en daar kleine obstakels waren. Sommige waren door de natuur gemaakt, zoals kleine beekjes, maar andere waren door mensen gemaakt in de vorm van kleine stenen muurtjes. Terwijl wij het land overstaken, begon het hevig te sneeuwen. Was dit een teken van boven? Het zou niet lang duren voordat onze voetstappen bedekt waren. De wind voelde nu minder koud aan dan eerst. Er klonk geen

geluid, anders dan onze eigen voetstappen en ademhaling. Het leek wel of de natuur zich verstopte voor de sneeuw, want er waren geen dieren te zien.

Iedere keer als we een beekje of muurtje overstaken, moest Tomas kreunen en naarmate de tijd vorderde, leunde hij steeds meer voorover.

‘Wil je even stoppen?’

Tomas gaf geen antwoord en liep door. Ik raakte zijn schouder aan en herhaalde de vraag. Toen zag ik het bloed aan zijn handen.

‘Sorry, ik denk dat de hechtingen zijn losgeraakt door het lopen.’

Een deel van zijn kleren was ook rood gekleurd. We moesten onmiddellijk stoppen om te voorkomen dat Tomas dood bloedde. Om alles nog erger te maken, begon het nog heviger te sneeuwen. Had ik daarginds een schuur gezien? Ik was er niet zeker van. De sneeuw vormde een wit gordijn dat het mij onmogelijk maakte om verder dan een paar meter te kijken.

‘Deze kant op, we moeten schuilen!’

Ik hoopte dat ik inderdaad een schuur had gezien en dat deze niet te ver weg was. Ik vermoedde dat Tomas niet veel langer kon lopen.

Vijf minuten later zag ik opnieuw de schuur.

‘We zijn er bijna. Dan kunnen we rusten.’

Tomas antwoordde niet, maar liep door tot we bij de deur kwamen. Deze was dicht, maar niet op slot. Eenmaal binnen was het minder koud. Toen zag ik dat er een paar paarden stonden. Waarschijnlijk

waren zij er de oorzaak van, dat het hier warmer was.

De schuur was niet groot. Het bood plaats aan vier paarden. Drie paarden stonden in hun eigen stalruimte. De vierde plek was leeg. Boven de stalruimte was een opslagruimte, waar het voedsel voor de winter lag opgeslagen. Een grote drinkbak was met water gevuld, waarschijnlijk opgevangen regenwater. Ik klom via een kleine ladder naar boven om te zien of we het ons boven de paarden comfortabel konden maken. We zouden op die plek ook het voordeel hebben van de lichaamswarmte van de paarden. Ik verschoof een paar stobalen en zo zag het er goed genoeg uit om eventjes uit te rusten.

‘Kom maar hierheen. Je kunt hier voorlopig bijkomen. Laat mij je helpen.’

Tomas klom de ladder op. Ik volgde er direct achter aan om te voorkomen dat hij achterover kon vallen. Enkele minuten later lag hij op zijn rug en hield hij beide handen tegen zijn buik geklemd. Nu hij niet meer hoefde te lopen zou het bloeden minder worden, hoopte ik. De beste methode om het bloeden te stoppen was om naar een dokter te gaan. Ik vroeg me af hoe ik hier in deze verlaten plek, een dokter kon vinden. En als ik er al één vond hoe kon ik er zeker van zijn, dat deze dokter te vertrouwen was?

Terwijl ik mijn hoofd hierover brak, hoorde ik de deur van de schuur opengaan. Ik verstopte mij meteen achter een strobaal en keek naar beneden. Een man met paard kwam naar binnen. De deur werd gesloten en vervolgens werd er een lamp aangedaan. Blijkbaar was er

ergens elektriciteit. Het lichtpeertje maakte grote schaduwen op de grond. De man had ons niet opgemerkt en sprak zachtjes tegen het paard. Hij verwijderde het zadel en aaide het paard zachtjes met een borstel. Vervolgens werd het paard in de vierde stalruimte geleid. De man vulde een kleine emmer van de waterbak en zette die daar neer.

De man besloot dat er naast water ook wat stro nodig was en liep naar de ladder. Toen hield hij in. Hij kon ons niet hebben gezien, daar wij ons achter de stobalen schuil hielden.

‘Wie is daar? Kom tevoorschijn. Ik weet dat je daar boven bent. Kom nu naar beneden.’

De stem was dwingend maar niet bedreigend. Voordat Tomas mij iets kon toefluisteren, stond ik op en liep naar de ladder.

‘Ik heb geen kwade bedoelingen. Ik wilde hier alleen schuilen voor de sneeuw. Ik ben door de sneeuwstorm verrast.’

Ik hoopte maar dat de man niet bang was en zou wegrennen om anderen te alarmeren.

Toen de man zag dat hij met een jongen van doen had, bleef hij staan en wachtte tot ik naar beneden was geklommen. Hij bekeek mij van top tot teen.

‘Hoe heet je, jongen?’

Hij klonk niet boos of aardig. Ik gaf hem mijn naam en hij knikte alsof hij al die tijd mijn naam had geweten. Ik hoopte dat mijn uitleg afdoende was en dat ik alleen maar voor de sneeuw geschild had en niets meer, hoewel, hij mij bleef aankijken en meer wilde weten.

‘Ik denk niet dat jij alleen bent. Ik zag bloed op de ladder en dat is niet van jou daar ik geen bloed op je handen of kleren zie. Ik zit er niet naast, wel?’

Het was geen vraag, maar eerder een bevestiging. Ik kon niet liegen tegen hem. Ik had geen uitleg voor het bloed dat op de sporten van de ladder zat. Hij wachtte mijn antwoord niet af en klom zelf naar boven. Ik hoorde hem vloeken. Hij had Tomas gevonden. Snel kwam hij naar beneden.

‘Wat is er met die jongen daarboven gebeurd? Hij is bewusteloos en bloedt nogal. Hij moet ogenblikkelijk naar een dokter!’

‘Geen dokters! Die kunnen niet worden vertrouwd.’

Ik huilde.

‘Nonsens, mijn dokter kan worden vertrouwd. Hij heeft mij al bijna mijn hele leven bijgestaan. Ik til je vriend naar beneden en dan lopen we naar mijn huis. Dat is niet ver hier vandaan. Hij kan hier echt niet blijven.’

Hij wachtte mijn antwoord niet af en kroop terug de ladder op. Hij was vrij snel terug en droeg Tomas alsof hij niets woog. Tomas reageerde niet op dit alles. Hij was bewusteloos van de lange wandeling en het bloedverlies. Ik maakte me zorgen toen ik zijn bleke gezicht zag in het licht. Hem zo te zien wist ik dat de dokter de beste keuze was, ook als de dokter ons zou verraden. Ik hield de deur open, terwijl de man met Tomas de sneeuw inliep. Ik moest dicht bij hem blijven om te voorkomen dat ik hem uit het zicht verloor. Het was niet mogelijk om ver te zien, maar de man was bekend met de omgeving en liep in

een rechte lijn. Plotseling verscheen er uit het niets een kasteel, niet langer door de muur van sneeuw onttrokken. We liepen naar een zwarte deur. Ik haastte mij om die te openen. Gelukkig was hij niet op slot, zodat de man Tomas kon blijven tillen. Zodra we het kasteel hadden betreden sloot de deur. Ik zag een ruimte die rijkelijk versierd, warm en comfortabel was.

‘Kom mee, ik breng hem naar boven. Hij kan in een van de gastenverblijven rusten.’

Het had geen zin om af te wijken van de voornemens van deze man. Daar zijn stem geen ruimte liet voor andere suggesties, volgde ik hem naar boven. Hij liep een lange kamer in naar een groot bed: daarop legde hij Tomas neer.

‘Kan je hem voorzichtig uitkleden en hem onder de dekens stoppen? Maak je geen zorgen over eventuele bloedvlekken. Dat maken we later wel schoon. Ik ga mijn dokter bellen.’

Hij wachtte mijn antwoord niet af en verliet de kamer. Ik keek naar Tomas die geen idee had wat er om hem heen gebeurde. Ik deed zijn schoenen en broek uit: ik liet zijn shirt aan omdat ik dacht dat het wellicht het bloeden zou verergeren. Voorzichtig legde ik de dekens over hem heen.

De man kwam de kamer weer binnen en leek tevreden dat Tomas rustte.

‘De dokter kan elk ogenblik komen. Je kunt er van overtuigd zijn dat hij te vertrouwen is. Wil je mij intussen vertellen wat er met hem is gebeurd?’ Voordat ik kon antwoorden ging er een deurbel.

‘Dat zal de dokter zijn. Blijf jij hier? Ik ben zo weer terug.’

Hij verliet de kamer en ik bedacht wat ik nu moest doen. Ik kon Tomas niet achterlaten, maar ik wilde niet dat de dokter mij zag. Stel dat het dezelfde dokter was als die van het weeshuis. Snel verstopte ik mij achter de lange gordijnen. Vanaf daar kon ik zien wat er gebeurde zonder zelf gezien te worden. Opnieuw kwam de man de kamer binnen. Vanachter het gordijn zag ik dat hij mij zocht, maar zodra de dokter binnentrad, had hij alleen nog oog voor zijn bezoeker en Tomas.

‘Dank je wel dat je meteen wilde komen, Doc. Deze jongen is gewond. Ik heb geen idee wat hij voor verwonding heeft, maar hij heeft erg veel bloed verloren, dat staat vast.’

Ik zag hoe de dokter voorzichtig een deel van het T-shirt verwijderde. Hij vloekte toen hij Tomas buik zag.

‘Wat is hier gebeurd? Wat een rommelige hechtingen. Ik zal een ziekenauto moeten bellen. Deze jongen moet medische hulp hebben. Hij heeft onmiddellijk een bloedtransfusie nodig en antibiotica. Laat me hem eerst opnieuw hechten. De helft ervan is losgeraakt.’

Het was geen optie om Tomas naar een ziekenhuis te laten vervoeren. Alle ziekenhuizen zouden worden doorzocht om ons te vinden. Deze dokter kende ik niet en dus nam ik het risico om vanachter de gordijnen te komen.

‘Hij zal niet veilig zijn in een ziekenhuis. Slechte mensen zijn naar hem op zoek. Ze weten dat hij gewond is. Dat hebben ze expres

gedaan. Ze wilden zijn nieren hebben.'

De dokter keek verbaasd toen hij mij opmerkte en beide mannen weigerden te geloven wat ik zojuist had gezegd.

'Ik heb bewijs. Ik heb een brief waarin staat dat zijn nieren nodig zijn voor een negenjarig meisje dat een nierziekte heeft.'

Ik pakte het papier uit mijn achterzak en gaf het aan onze gastheer.

Hij las het briefje verschillende malen en liet het toen de dokter zien.

'Ik denk dat de jongen de waarheid spreekt. Het is een bestelformulier. Het ziet er vertrouwd uit.'

De dokter keek er af en toe naar, terwijl hij Tomas opnieuw hechtte.

'Het is echt, geen twijfel mogelijk. Weet je zeker dat zijn nieren niet zijn verwijderd?'

Ik knikte en vertelde hem dat ik net op tijd was geweest om te voorkomen dat ze werden verwijderd. De mannen hadden veel vragen, vooral hoe ik de operatie had weten te voorkomen, maar toen zei de dokter dat dit moest wachten, daar er eerst voor Tomas moest worden gezorgd.

'Het is duidelijk dat de jongen een risico loopt als we hem naar het ziekenhuis brengen, als dit allemaal klopt. Ik zal naar het ziekenhuis gaan en de medicijnen ophalen die ik denk nodig te hebben. Ik denk wel dat ik voor hem kan zorgen zodat hij hier kan blijven. Ik veronderstel dat mijn oude kamer nog steeds beschikbaar is?'

De gastheer knikte.

'Die is klaar voor gebruik. Net als je favoriete merk whisky. Je weet dat ik er van hou om goed voorbereid te zijn, voor het geval dat.'

Het was duidelijk dat de twee mannen ook goede vrienden van elkaar waren. Nadat de dokter klaar was met hechten, ging hij meteen weg om alle noodzakelijke spullen op te halen die hij nodig had om Tomas te verzorgen.

‘Kom eens met me mee? Ik laat je de kamer hiernaast zien. Je kunt daar voorlopig blijven. Het is best wel luxe, maar dat dank ik aan mijn ouders. Zij hebben mij aardig wat achtergelaten, samen met dit kasteel. Je moet me op mijn woord geloven als ik je zeg dat Doc te vertrouwen is. Dat geldt ook voor de mensen die hier werken. Ik zal ze vertellen dat we gasten hebben en dat dit een geheim dient te blijven.’

Onder het praten waren we de volgende kamer binnengekomen, die net zo groot was als Tomas kamer.

‘Je hebt een eigen badkamer en ik kan je aanraden om een bad te nemen. Ik heb geen kleren in jouw maat, maar ik heb wel lekkere badjassen in allerlei maten. Ik zal vragen of alle kleren van jou en je vriend meteen worden gewassen. Dan heb je ze vanavond terug.’

Ik schommelde tussen geloof en ongeloof. Kon ik deze man vertrouwen of niet? Er waren te veel mensen die tegen mij hadden gelogen. Waarom zou hij anders zijn? Waarom hielp hij ons? Wat leverde hem dat op? Hij moest mijn twijfel hebben opgemerkt.

‘Als je liever bij je vriend blijft, is dat goed. Ik begrijp dat volkomen, ik zal iemand vragen om voor eten en drinken te zorgen.’
Terwijl ik terug liep naar Tomas, ging hij de trap af. Opnieuw zag ik de

riante indeling van het huis en dacht terug aan de tijd dat mijn ouders nog leefden. Wij hadden nooit in een kasteel gewoond, maar iets van de levensstijl herkende ik wel. Ik kon mij hier thuis voelen. Maar vertrouwen moest eerst worden verdiend. Ik keek naar Tomas die nog steeds bewusteloos was. Ik hoopte dat de dokter gauw zou terugkomen en dan vooral alleen.

Hoofdstuk 14

Een oude vrouw kwam de trap opgeklommen en bracht mij een glas melk en wat rijkelijk belegde boterhammen met kaas. Ze stelde geen vragen, ik verwachtte min of meer dat haar verteld was om haar mond te houden. Ik had honger en at alle boterhammen op. De melk was koud en die dronk ik half op. Intussen was de dokter terug en hij was alleen. Allereerst gaf hij Tomas een zak bloed en vervolgens een paar injecties. Die waren bedoeld om ontstekingen en koorts te voorkomen, zei hij.

‘Ik verwacht dat Tomas de komende uren wel zal slapen, dus stel ik voor dat jij ook gaat rusten. Als je er prijs op stelt wil ik hier bij hem blijven. Ik heb dat zo vaak gedaan. Ik beloof je dat ik je wakker maak, als hij naar je vraagt. Is dat goed?’

Ik kon op dit moment niets extra’s voor Tomas betekenen:

‘Als er iets is kan je mij hiernaast vinden.’

Ik liep door mijn kamer die mooi was ingericht. Het bevatte het type meubilair wat je in een kasteel zou verwachten: groot en uitbundig versierd met afbeeldingen van de jacht, dieren en veel engelen ergens in de lucht. De deur naar de badkamer was halfopen en iemand had de verwarming aangedaan zodat het lekker warm was. In het midden stond een groot bad met gouden kranen. Ik aarzelde eventjes alvorens ze te openen. Warm water vulde meteen het bad. Er stonden een heleboel kleine flesjes naast het bad. Ik pakte er één en gooide de

inhoud in het water. Een dikke schuimlaag begon uit het bad omhoog te kruipen. Ik had niet het hele flesje moeten gebruiken, maar het was al te laat.

Verleid door de lekkere geuren kleepte ik mij snel uit. Ik gooide al mijn kleren op de gang. Vervolgens zocht ik een passende badjas. Tegen die tijd was het bad vol en stapte ik er voorzichtig in om een natte vloer te voorkomen. Het was een diep bad en het schuim ontnam mij het zicht.

Voor ik er goeden wel erg in had, begon ik te huilen. Het warme water had mijn emoties losgemaakt en nu ze niet langer werden geblokkeerd, stroomden ze naar buiten. Ik zag alle gebeurtenissen van de afgelopen dag als een film aan mij voorbijgaan. Het was bijna onwerkelijk. Het bad met het schuim vormde zich als een veilig schild om mij heen, waarachter ik mij kon terugtrekken. Ik wilde hier voor altijd blijven zitten. Langzaam kreeg ik weer een beetje grip op de situatie en ik besloot ook mijn haren te wassen. In het weeshuis hadden we alleen maar douches en het nemen van een bad was het beste wat me sinds lange tijd was overkomen. Tegen de tijd dat ik besloot om uit bad te komen, had ik mijzelf weer onder controle. Ik gebruikte een zachte handdoek om mij af te drogen en deed de badjas aan. Ik besloot om nog even naar Tomas te kijken. Daar aangekomen zag ik dat de dokter een boek aan het lezen was, in een stoel naast het bed. Tomas was nog steeds buiten bewustzijn, maar minder bleek dan eerst. 'Het gaat goed met hem. Ga maar lekker wat slapen. Ik wek je als hij naar je vraagt.'

Ik knikte en ging terug naar mijn kamer. Ik liet de deur open. Op een gegeven moment zag ik dat mijn kleren waren opgehaald, ze lagen niet langer op de grond. Ik ging in bed liggen en sliep vrijwel meteen. De vorige nacht in het gordijn slapen was niet echt een succes geweest.

Iemand tikte mij op mijn schouder. Een mannenstem vroeg me wakker te worden en zei dat Tomas naar mij gevraagd had. Ik wilde mij weer omdraaien, omdat ik voor mijn gevoel pas vijf minuten sliep. Toen realiseerde ik me de gesproken woorden en werd wakker. Ik stapte mijn bed uit en pakte mijn badjas. De dokter zei dat Tomas wakker was en mij wilde spreken. Hij benadrukte dat hij in orde was als je bedacht wat er allemaal met hem was gebeurd. Ik volgde hem op de hielen naar de andere kamer. Onze gastheer was daar ook, terwijl Tomas enigszins benauwd keek. Die blik verdween vrijwel meteen zodra hij mij zag en verving deze met een brede glimlach.

‘Ik wist dat je mij niet in de steek zou laten.’

Hij hield me lange tijd vast en zei verder niets. De dokter stelde voor dat Tomas iets zou eten, als hij trek had. De gastheer wachtte dat antwoord niet af en verdween om even later met wat melk en boterhammen terug te keren. Tomas keek mij aan en ik stelde hem op zijn gemak:

‘Ik heb ze ook gegeten, het is veilig.’

Zodra de boterhammen op waren, begon Tomas allerlei vragen te stellen. De gastheer zei dat al zijn vragen zouden worden beantwoord, maar niet in het holst in de nacht. We gingen allemaal

weer slapen en zouden morgen verder praten. Het klonk logisch en we legden ons erbij neer. De dokter bleef echter in zijn stoel zitten en de gastheer zei er niets van. Vertrouwend op de goede bedoelingen van beide mannen keerde ik terug naar mijn bed. Het duurde nu iets langer voordat ik de slaap vatte. Ik droomde dat ik thuis was met mijn ouders en dat we in een kasteel woonden. Ik voelde me blij en zou ongetwijfeld hebben geglimlacht in mijn slaap. Mijn droom stopte toen ik wakker werd van het zonlicht dat in mijn ogen scheen. Een minuut later werd er op de deur geknopt en vroeg de gastheer of hij binnen kon komen. Ik nodigde de man uit en toen hij binnenkwam droeg hij mijn kleren, schoon en gevouwen.

‘Dit is voor jou. Kleed je aan. We zien elkaar over vijf minuten hiernaast.’

Ik sprong meteen uit bed en pakte mijn kleren. Ik was nog bezig om mijn shirt aan te trekken terwijl ik Tomas kamer binnenging. De dokter zat nog steeds in de stoel. Ik vroeg mij af of hij wel een moment weg was geweest.

‘Goedemorgen, hoe gaat het met Tomas?’

‘Met Tomas gaat het goed. Dank je. En hoe gaat het met Aval?’

De stem kwam van onder de deken vandaan. Blijkbaar had Tomas wat van zijn oude humor terug. De dekens werden teruggevouwen en ik zag zijn gezicht.

‘Ik voel me prima, zolang ik niet lach of hoest. Mijn buik doet nog steeds pijn, vooral als ik diep ademhaal.’

‘Onze patiënt blijft voorlopig minimaal een week in bed. De wond

dient eerst te sluiten, voordat hij mag lopen. Ik verwacht dat hij volledig zal herstellen. Helaas zullen de hechtingen een litteken geven wat niet meer zal wegtrekken.'

Als hij aan dit avontuur alleen maar een litteken overhield dan was dat niets vergeleken met het alternatief: te worden afgeslacht om één of twee nieren. Onze gastheer kwam binnen. Hij stelde zich voor als Graaf Vildas.

'Ik heb hier mijn hele leven gewoond en zou jaren geleden zijn overleden als deze dokter niet mijn leven had gered. Hij gunde mij een tweede leven en ik nam de mogelijkheid daartoe met beide handen aan.'

De dokter begon te blozen en voelde zich ongemakkelijk.

'Welnu, als jullie het goed vinden, dan trek ik mij in mijn eigen kamer terug, ik heb afgelopen nacht weinig geslapen. Jullie zullen me ongetwijfeld mijn manieren vergeven.'

Na deze woorden stond de dokter op, strekte zijn benen en verliet de kamer, ons drieën achterlatend.

'Een goede dokter, ik vertrouw hem mijn leven toe. Af en toe een beetje gek, maar dat geldt voor veel van ons. Laten we gaan zitten.'

Nu we samen waren wilde Graaf Vildas alles van ons weten. Dus begon ik hem uit te leggen hoe dat ik een wees werd en na een periode van herstel in een ziekenhuis eindigde in een weeshuis. Zowel Tomas als ik vertelde alles wat er te vertellen viel over de dagelijkse gang van zaken. Naast het naar school gaan, voetballen, eten en slapen vertelden we over onze bloeddonthes en de paar keer per jaar dat er

een Ouderdag was. De Graaf luisterde en vroeg af en toe iets ter verduidelijking. We vertelden over de dreiging als je veertien werd en waar kinderen vlak ervoor op wonderlijke wijze een nieuw thuis vonden, hoewel we nu wel wisten dat dit niet waar hoefde te zijn. Het was aannemelijk dat in die gevallen organen van de kinderen werden weggehaald door de slagers. Terwijl we dit vertelden wisten we hoe ongelofelijk en fantasierijk dit klonk, maar we hadden dit allebei werkelijk meegemaakt.

De Graaf echter twijfelde niet aan het feit dat wij hem de waarheid vertelden. Dat was wel duidelijk toen we zagen hoe zijn gezicht bleek wegtrok. Nadat we ons verhaal hadden gedaan, gaf hij een puntsgewijze samenvatting en wachtte op onze bevestiging daarvan. 'Allereerst zijn er kinderen die hun weg vinden naar nieuwe ouders. Dat is het beste wat ik tot nu toe heb gehoord. Ouderdag moet ergens bekend worden gemaakt. Als jullie je kunnen herinneren wanneer er een Ouderdag is geweest, kan ik de kranten er op na slaan. Ten tweede denk ik dat Vader en de dokter op de hoogte zijn dat er kinderen voor hun organen worden verkocht. Het bloed wat wordt afgenomen wordt mogelijk ook verkocht. Ten derde moeten ze wel erg hebbertig zijn omdat normaal gesproken de Staat de zorg voor wezen op zich neemt. Daarnaast ontvangen ze in de regel ook nog donaties van tevreden ouders en later van succesvolle wezen die hun weg in de maatschappij hebben gevonden. Als laatste is het weeshuis hier niet al te ver vandaan. Het ligt maar een paar uur rijden van de stad met het oude ziekenhuis en ik ken die stad. Het ligt niet al te ver van het

kasteel. Een reden te meer om jullie voorlopig uit het zicht te houden. Als deze mensen op zoek zijn naar jullie, gaan ze eerst in de omgeving speuren.'

Ik had geen plannen om naar buiten te gaan. Behalve de koude sneeuw kon ik Tomas niet alleen laten. De Graaf had gelijk, het was veiliger om hier te blijven, in elk geval de komende tijd. De Graaf excuseerde zich en liep weg. Hij kwam terug met een zwarte rechthoek in zijn hand. Nadat hij was gaan zitten, opende hij het en lichtte het op. 'Nog nooit een laptop gezien? Indien dat zo is, wat hebben ze jullie dan daar geleerd op school?'

Zijn vingers vlogen over de toetsen, terwijl hij uitlegde dat dit een soort typemachine was, die voor dit ogenblik op batterijen werkte. Met deze laptop kon hij in verbinding met de buitenwereld treden. Hij was op zoek naar informatie die was opgeslagen op wat men het internet noemde.

'Als ik dus woorden als "weeshuis" en "Ouderdag" in toets, zie ik hoeveel keer dit voorkomt. Oeps, ik heb nu meer dan een miljoen hits, dus moeten we nog één of twee extra woorden toevoegen. Wat denk je van een bepaalde datum? Weten jullie nog de datum van de laatste Ouderdag die jullie hebben gehad?'

Ik knikte, dat was de eerste dag van september geweest. De Graaf voegde de datum toe en zei:

'Dat was een makkie. Ik heb een weeshuis op minder dan honderdvijftig kilometer van hier gevonden. Ik heb zelfs een foto van

het gebouw. Komt dit je bekend voor?’

We keken naar het weeshuis waar we nog niet zo lang geleden gewoond hadden. Geen twijfel mogelijk. De Graaf was echt slim om dit zo snel te vinden, zeiden we. Hij wuifde deze conclusie weg.

‘Dit kan iedereen. Ik zal jullie dit ook leren. Het is niet moeilijk en erg handig. We weten inmiddels waar jullie vandaan komen. Ik zal om wat meer achtergrond informatie vragen. Informatie die niet op het internet beschikbaar is, maar wel kan worden verkregen via een goede privé detective, die me al een hele lange tijd van dienst is. Ik ga hem meteen bellen daar ik ook de beveiliging rond het kasteel wil verhogen. Ik heb de indruk dat Vader niet alleen werkt en alleen maar een schakel is in het netwerk. We moeten voorzichtig zijn, heel voorzichtig.’

Ik bedankte de Graaf voor zijn gastvrijheid en het feit dat hij ons geloofde. Hij hoefde niet al die extra moeite te doen. Dat was echt niet nodig. Als Tomas hersteld was, zouden we het kasteel verlaten. Per slot van rekening was dit ons probleem en niet zijn probleem. De Graaf stond van zijn stoel op.

‘Ik ben het niet met jullie eens. Dit raakt ook mij.’

Hij begon de knopen van zijn hemd los te maken en liet zijn borst zien: Er waren delen bij die erg behaard waren maar toch kon je duidelijk twee grote littekens zien. Was hij ook het slachtoffer geweest van de slagers?

‘Deze littekens zijn van een operatie die ik tien jaar geleden heb ondergaan. Ik hield er een verschrikkelijke levensstijl op na. Ik lette

in het geheel niet op mijn fysieke gesteldheid. Ik werkte keihard, dronk nog meer en rookte als een schoorsteen. Mijn hart kon mij niet bijhouden en gaf het op. Dank zij Doc's relaties kreeg ik een tweede kans. Er kwam een donorhart beschikbaar, net op tijd om mijn leven te redden. Mij werd verteld dat het van een dertienjarig meisje was, dat zwaar gewond was geraakt tijdens een auto ongeluk. Ze was hersendood en de doktoren hielden haar kunstmatig in leven. Haar hart gaf me een tweede leven en ik zwoer dat ik me beter zou gedragen. Ik stopte met roken en drinken. Daarnaast doe ik dagelijks sportoefeningen en ik voel me beter dan ooit. Tot vandaag.'

We staarden hem aan terwijl hij zijn hemd weer op orde bracht. Wat bedoelde hij te zeggen? Goed, hij had een nieuw hart gekregen en hij had zijn les geleerd. Ik keek hem aan en wachtte. Er zou vast meer duidelijkheid komen.

'Volg je me? Het hart wat ik heb gekregen, kan net zo goed van iemand uit jullie weeshuis zijn geweest. Ze was dertien, bijna veertien jaar oud. Was het toeval dat haar hart beschikbaar kwam op precies het moment dat ik het nodig had? Nu begrijp ik waarom ik zoveel moest betalen. Mij was verteld dat het geld zou worden gebruikt om de ouders te helpen met het betalen van de ziekenhuisnota's en de begrafenis, omdat zij het geld daar niet voor hadden. Alles werd geregeld door een arts, een vriend van Doc. Ik heb nooit met de ouders van het meisje gesproken daar ze mij vertelden dat dit te emotioneel voor hen zou zijn. Ongelooflijk, wat ben ik stom geweest!

Uiterekend op dit moment kwam de oude vrouw binnen. Ze had drie glazen bij haar.

‘Uw gezondheidsdrankje, meneer. Ik heb drie glazen gemaakt omdat ik denk dat de beide jongens dit ook wel lusten. Ik heb verse aardbeien gebruikt. Die zijn moeilijk te krijgen in deze tijd van het jaar.’

We namen elk een glas ik nipte eerst. Het klopte, het smaakte naar aardbeien. Tomas had zijn glas al op en ik genoot van de smaak door kleine slokjes te nemen.

‘In elk geval stelt er één persoon prijs op mijn werk.’

De vrouw lachte naar mij toen ze deze opmerking maakte. Het was duidelijk dat ze de Graaf plaagde.

‘Mijn beste, wat een nonsens. Niemand kan tippen aan hoe jij een aardbeien shake maakt, dat is een feit.’

Ze accepteerde het compliment met een bescheiden knikje en verzamelde de lege glazen.

‘Morgen zal ik een bananen shake maken, goed?’

Daarna verliet ze de kamer. Tomas klaagde dat hij moe was en wilde een beetje uitrusten. Ik zei dat ik de wacht wel wilde houden bij zijn bed.

‘Prima, dan ga ik een paar telefoontjes plegen. Hoe eerder, hoe beter.’

Met vastberaden stappen verliet de Graaf de kamer. Hij zag er jonger uit dan de eerste keer toen we hem ontmoetten. Ik keek naar Tomas, die bijna sliep en dacht na over het laatste gesprek. Het was duidelijk waarom de Graaf dit tevens tot zijn probleem had gemaakt, hij voelde zich verantwoordelijk voor wat er met het meisje was gebeurd. Vervolgens dacht ik na over de laptop die hij

gebruikte. Ik moest daar meer over weten.

Hoofdstuk 15

Terwijl Tomas sliep dacht ik na over wat we hierna zouden moeten doen. Verder vluchten of hier blijven en een plan maken om wraak te nemen voor wat ons en nog veel belangrijker, alle kinderen was aangedaan? Ik had er gemengde gevoelens over. Weglopen leek de veiligste optie, maar zou ons dat in de toekomst veiligheid garanderen? Zou men ons met rust laten of niet? Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik het antwoord wist. Als deze mensen in staat waren om hun collega's te vermoorden, zouden ze geen moeite hebben om ons te doden, zodra ze ons gevonden hadden. Ik had geen idee wat voor mogelijkheden ze hadden, maar het was in elk geval geen lokale bende of zo. Ze waren georganiseerd en misschien wel over het hele land verspreid. Zij zouden alles in het werk stellen om te voorkomen dat wij hen beschuldigden van het doden van kinderen voor hun organen.

Op dit moment waren we hier veilig. Het moest een teken van boven zijn geweest dat we onderdak in dit kasteel hadden gevonden. Ik wist niet hoeveel mensen hier werkten, maar ik voelde mij op mijn gemak, te meer daar de Graaf ons wilde helpen. Hij kwam de kamer binnen en zag dat Tomas sliep. Hij gebaarde me dat ik naar buiten moest komen. Bij de deur fluisterde hij:

‘Ik wil je iets laten zien. Volg mij.’

Ik keek naar Tomas, die sliep rustig, dus besloot ik hem te volgen. Hij

liep niet ver en we stopten voor een deur, waar hij op een paar toetsen van een klein toetsenbord drukte, naast de deur. Toen het licht groen kleurde, opende hij de deur en gingen we naar binnen.

‘Dit is mijn privé kantoor. Normaal gesproken neem ik nooit mensen mee naar dit gedeelte van het gebouw, maar voor wat er staat te gebeuren, zal ik een uitzondering moeten maken.’

Een geheime kamer, waar ik mocht komen. Ik voelde mij gevleid. Het zag er niet geheim uit, behalve een aantal schermen die op een groot bureau waren geplaatst.

‘Dit is mijn hobby, computers. Ik volg via deze schermen wat er op de wereld gebeurt. Ik heb informatie uit de eerste hand en vaak sneller dan wat wordt uitgezonden op de radio of televisie. Als het al wordt uitgezonden.’

Hij wees naar de verschillende schermen. Ik vroeg hem waarom dit bedoeld was om geheim te blijven. Hij lachte.

‘Een man in mijn positie wordt vaak door anderen gevolgd. De meesten daarvan zijn niet belangrijk, maar mensen die kennis, macht of geld hebben, zijn altijd een interessant onderwerp voor derden en worden vaak bespied. Als ze zouden merken dat ik een interesse heb in bepaalde aandelen op de brokermarkt, zouden ze mijn voorbeeld kunnen volgen met de verwachting dat ik ze indirect naar rijkdom zou leiden. Wat ik hier in dit bureau uitvoer is moeilijk na te gaan. Ik gebruik andere namen en niet-geregistreerde datacenters. Op die manier kunnen ze mijn sporen niet volgen.’

Ik begreep niet alles van wat hij zei, maar wel dat hij zodanig te werk

ging dat anderen hem niet konden volgen.

‘In het weeshuis hadden we alleen maar een radio en een oude televisie. Dit alles is nieuw voor mij. Kunt u mij dit leren? En natuurlijk ook aan Tomas als hij beter is?’

Ik voelde een groeiende nieuwsgierigheid voor wat er achter deze schermen plaatsvond. Hij had al aangetoond dat het erg handig kon zijn, door het weeshuis in luttele seconden op te sporen. Als we niet voorzichtig waren, zouden anderen Tomas en mij net zo snel kunnen vinden, als de Graaf eerder had laten zien. De Graaf leek blij te zijn met mijn vraag. Wellicht vond hij het leuk om ons te leren wat hij wist.

‘Ik zal je eerst de beginselen bijbrengen. Vandaag de dag kan je niet meer zonder. Als je dat onder de knie hebt, beloof ik je dat we daarna een leuk spel spelen. Het gaat over een buitenaardse invasie. Mooie beelden en net echt, maar eerst de belangrijkste zaken. Ik nam je hier naar toe omdat ik je wat wil laten zien.’

De kamer werd donkerder en op een muur lichtte een soort scherm op.

‘Ik vond een lijst van kinderen van jouw weeshuis. Ik wil dat je elke foto bekijkt. Indien je weet welke jongen of meisje het is, schrijf je het nummer van de foto op en alles wat je je weet te herinneren van hem of haar. Naam, leeftijd, littekens, hobby’s om het even wat. Kan je dat doen?’

Ik knikte. Hij gaf mij pen en papier en liet de eerste foto zien. Het

gezicht vulde de hele muur. Het was Don's gezicht. Ik schreef zijn naam op en alles wat ik me over hem herinnerde. Toen ik klaar was, knikte ik en verscheen er een tweede gezicht. Opnieuw schreef ik alles op, terwijl de Graaf geduldig wachtte tot ik klaar was. Gezicht na gezicht kwam voorbij en na een tijdje zag ik steeds minder gezichten die ik kende.

'Ik denk dat ik de rest niet ken. Ik ben daar maar ongeveer een jaar of zo geweest. Ik denk dat Tomas wel meer van deze jongens en meisjes kent.'

De Graaf was het met mij eens en hij zou dezelfde oefening over een paar dagen met Tomas doen. Hij vroeg mij om dit niet met Tomas te bespreken om de uitkomst ervan niet te beïnvloeden. Ik gaf hem het papier en de pen terug. Terwijl hij plaatsnam zei hij dat Tomas nu wel wakker zou zijn en dat ik er goed aan deed om naar hem terug te gaan. De deur opende uit zichzelf en ik liep naar buiten terwijl de deur zachtjes achter mij sloot.

Inderdaad was Tomas wakker en hij verontschuldigde zich dat hij weer in slaap was gevallen.

'Flauwekul, ik denk dat je wond sneller heelt, als je veel slaapt.'

Tomas vroeg niet waar ik was geweest, maar deelde zijn zorgen.

'Denk je dat we de Graaf kunnen vertrouwen? Voor hetzelfde geld belt hij die gasten op en zegt hij dat hij ons heeft gevonden.'

Ik bekende dat die gedachte ook door mijn hoofd had gespeeld, maar dat we op dit moment toch niet veel keus hadden. We deden er beter aan om hier in het kasteel te blijven en die tijd goed te gebruiken voor

Tomas herstel. Tot nu toe was de Graaf erg aardig geweest en ik had een paar dingen gezien die van pas kwamen als we bescherming nodig hadden. Ik vertelde hem dat de Graaf wilde dat we met computers en dergelijke gingen werken.

De dokter was zojuist de kamer binnengekomen en hoorde de laatste zin.

‘Mogge jongens, ik zie dat er hier vooruitgang wordt geboekt en de patiënt ziet er een stuk beter uit dan gisteren. Ik zie dat al het bloed op is, dus zal ik het lege pak en het infuus weghalen. Heb je trek, Tomas? Ik denk dat je wat zou moeten eten.’

De dokter verwijderde het infuus en nam Tomas temperatuur op. Daarna bekeek hij de hechtingen.

‘Het beddengoed moet worden verschoond, er zitten bloedvlekken op. Dat is niet goed bij een wond. Je mag niet veel lopen en ook niet douchen. Je vriend zal je helpen om je een beetje schoon te poetsen in de badkamer. Ik zal meteen om schone lakens vragen. Aval, help hem uit bed, wil je?’ De dokter liep weg en Tomas duwde de lakens weg. Een donkere plek verried dat de wond had gebloed afgelopen nacht, maar het zag er nu beter uit. Ik zag aardig wat hechtingen en de wond was dichter dan eerst.

‘Kom, je moet me even helpen om op te staan. Ik moet naar de badkamer.’

Voorzichtig hielp ik Tomas om uit bed te komen en ondersteunde hem richting badkamer. Het was min of meer een evenbeeld van mijn

badkamer, Tomas stopte en keek zijn ogen uit.

‘Ik dacht dat je haast had, maar zoals gewoonlijk overdrijf je weer eens.’

Tomas grinnikte en strompelde naar het toilet.

‘Dit kan ik zelf wel, bedankt.’

Ik liep naar de wasbak en opende de heetwaterkraan. Vervolgens nam ik een kleine handdoek en maakte die nat. Toen Tomas klaar was, zei ik dat ik hem een beetje zou schoonmaken. Als eerste deed ik zijn buik. Voorzichtig bewoog ik de natte doek over zijn buik en verwijderde zo de bloedvlekken. Tomas vond dit best lekker en bleef stil staan. Zonder twijfel zou hij willen dat ik zo zijn hele lichaam schoonmaakte, maar ik zei hem dat hij de rest zelf kon doen. Ik gaf hem een handdoek en ging intussen op zoek naar een badjas. Om alleen in een onderbroek rond te lopen was niet raadzaam, daar er minstens een vrouw in huis rondliep. Zodra Tomas klaar was, deed hij de badjas aan en hielp ik hem voorzichtig weer in bed. De vrouw die voor mij ontbijt had gemaakt, liep net met de vuile lakens weg en zei dat ze voor Tomas een bananen shake zou maken.

‘Ze vindt jou aardig. Dat kan je van veraf al zien.’

Tomas moest blozen en ontkende het.

‘Het zal wel. Eerst wil ik wel zo’n bananen shake hebben. Ik verrek van de honger. Ik heb misschien niet alleen bloed verloren, maar ook het eten uit mijn buik.’

Ik moest lachen. De vrouw kwam terug en had behalve de bananen shake ook zijn kleren bij zich.

‘Het spijt me je te moeten medelen dat je shirt de reddingsactie van

gisteren niet heeft overleefd. Ik zal later vandaag voor een nieuwe kijken in de stad. Heb je nog voorkeur voor een bepaalde kleur? Misschien moet ik nog wat extra kleren kopen, want jullie hebben geen andere kleren bij je, wel?’

Ik beaamde dit en zei dat ons verblijf niet gepland was. Ze knikte en ging daarna weer weg.

‘Aval, ze gaat kleren voor ons kopen. Allereerst hebben we geen geld om haar terug te betalen en stel dat ze terugkomt met de verkeerde maten en kleuren.’

‘Tomas, maak je daar maar geen zorgen over. Ik denk dat de Graaf dit betaalt, net zoals hij de dokter heeft geregeld. Ik denk niet dat ze met jurken voor ons terugkomt, dus wacht even rustig af, wil je?’

Tomas leegde zijn glas en deed zijn badjas uit.

‘Ik ben moe. Laat me maar even liggen, ik denk dat het voor dit moment het beste is.’

Een goed plan. Ik pakte het lege glas en liep weg. Het was een mooi moment om het kasteel wat te verkennen. Eerst moest ik de keuken zien te vinden, die was hoogstwaarschijnlijk beneden.

Hoofdstuk 16

De tijd verstreek en Tomas herstelde, dankzij de goede zorgen van Doc. Na bijna twee weken werden de hechtingen verwijderd en mocht Tomas weer douchen. De Graaf leerde ons over computers en met elk stapje dat we maakten werden we gretiger om meer te leren. Een week later vertelde de Graaf dat we goede voortgang maakten met de grondbeginselen en mochten, zoals beloofd, een spel spelen. Het ging om een invasie van buitenaardse wezens. Om de aarde te redden, moesten we allerlei wapens verzamelen. In het begin verliepen de rondes snel en gingen we vaak dood, maar naarmate we meer speelden, leerden we hoe we dat konden vertragen en onze ondergang keer op keer konden rekken. Het was jammer dat de Graaf ons stopte, maar toen hij zei dat we al drie uur gespeeld hadden, begrepen we dat het bedtijd was.

We sliepen in onze eigen bedden en hoewel het tweepersoonsbedden waren, bleven we 's nachts op onze eigen kamer. De ochtenden werden gebruikt om meer over computers, software en het internet te leren; de middagen voor het spelen van computerspellen. De avonden werden deels gebruikt om een plan te maken tegen de slagers. Op één van deze avonden vertelde de Graaf dat hij het sterke vermoeden had dat de mensen niet langer naar ons op zoek waren. Dat hield niet in dat we nu veilig waren, daar er veel mensen in de buurt waren ondervraagd. We moesten binnen blijven, maar als de lente kwam

konden we naar een ander deel van het land verhuizen, waar de Graaf een mooi huis bij de zee had. De dokter was een paar dagen eerder vertrokken. Hij had niemand meer om voor te zorgen. Tomas had hem omhelsd en bedankt. Ik zag tranen in Doc's ogen.

De Graaf had druk zitten rekenen en deelde op een zekere dag zijn verrassende uitkomsten.

'Ik verwacht op basis van het aantal gezichten die jullie beiden hebben herkend, dat niet meer dan zes kinderen jaarlijks hun weg naar nieuwe ouders vinden, tien als je alles afrondt naar boven. Verdubbel dat aantal en dat zijn de kinderen die minder geluk hebben en waarschijnlijk in handen van de orgaanhandelaren zijn gevallen. We moeten er ernstig rekening mee houden dat deze kinderen het niet hebben overleefd. Als we uitgaan van vijftien kinderen per jaar die in hun handen vallen, dan verwacht ik dat ze ongeveer anderhalf miljoen Amerikaanse dollars hebben verdiend. Ons land kent echter meerdere weeshuizen. Als er maar tien procent slecht is, net zoals het jullie weeshuis, dan kunnen de verdiensten oplopen tot dertig á vijftig miljoen. Ik heb maar niet berekend wat het zou inhouden als dit zich wereldwijd zou afspelen, maar het zou dan om honderden miljoenen gaan.'

Ik probeerde me de bedragen voor te stellen waar de Graaf over sprak, maar raakte het spoor bijster met al die nullen. Ik kon deze vreselijke waarheid niet bevatten.

'We moeten naar de politie gaan en het hun vertellen!' riep Tomas. De Graaf kalmeerde hem.

‘Nog niet, het zou zo maar kunnen dat zij net als vele anderen hierbij betrokken zijn. Er gaat veel geld in om en er zijn veel mensen die hier aan verdienen, mensen in de hogere kringen en met veel invloed. Het is zaak om meer bewijs te vinden. We moeten weten wie onze tegenstanders zijn, voordat we ze kunnen aanpakken. Dat is waarom jullie alles moeten leren over het internet. We zullen daar niet alle antwoorden vinden, maar het is de beste plek om te beginnen. Ik heb hier nog wat meer van mijn onderzoek. Ik zag dat jullie weeshuis meer dan zestig jaar bestaat en dat jullie Vader er ongeveer twaalf jaar werkt. Met die informatie, ben ik nagegaan wie, in een straal van ongeveer honderdvijftig kilometer, een duur huis heeft gekocht in de afgelopen twaalf jaar. Ik heb in totaal eenenveertig mensen gevonden. Sommige ken ik van naam. Ik heb een lijst gemaakt van deze mensen en de meesten zijn voorzien van een foto. Ik wil dat jullie deze lijst bekijken om te zien of jullie iemand herkennen.’

Ik herkende de dokter ogenblikkelijk. Het was geen echte verrassing dat ik de dame herkende die me in het begin naar het weeshuis had gereden. Als laatste zag ik de twee dode slagers op de lijst. Blijkbaar keek ik sip dat ik er maar vier uit de lijst had herkend, maar de Graaf haastte zich uit te leggen dat niet alle mensen die een duur huis hadden slecht waren.

‘Anders zou ik de Koning van het Kwaad zijn. Het is niet meer dan een mogelijke aanwijzing en het heeft gewerkt in een paar gevallen. We kunnen er twee afhalen. Die zijn dood. Dat levert ons, naast Vader, twee aanwijzingen.’

Ik vroeg mij af waarom Vader niet op de lijst stond om vervolgens te bedenken dat hij geen huis nodig had: hij woonde en werkte immers dag en nacht in het weeshuis.

Tomas stelde voor om toch eerst met Vader te praten. We hadden al wat informatie over hem.

‘Zijn jullie niet bang om weer terug te gaan naar het weeshuis, na alles wat er gebeurd is?’

De Graaf leek verbaasd. Ondanks onze angst, vonden we het belangrijker dat we Vader konden stoppen om een volgend kind te verkopen en we legden hem uit dat onze vrienden in gevaar waren.

‘Dat klink logisch. We weten waar hij te vinden is, ik heb het adres van het weeshuis. We moeten bewijs vinden dat hij kinderen verkoopt. Heeft hij zijn eigen kantoor?’

We vertelden hem dat hij een studeerkamer had en als er informatie voorhanden was, dat daar te vinden zou zijn. We tekenden een plattegrond van de twee etages. Naar de tekening kijkend was de Graaf tevreden met de gedetailleerde informatie. Hij vroeg of we ook een overzicht van de buitenkant konden maken. Dat was geen probleem en we tekenden tevens de hoge muren en de poort.

‘Ik denk dat Vader het vanaf afstand kan openen en sluiten.’

‘Welnu Aval, dat houdt in dat hij dat alles van een afstand kan zien en bedienen. Er zal ongetwijfeld ergens een camera hangen. Als we daar naar binnen gaan, moeten we eerst de camera onklaar maken, zodat we ongezien verder kunnen.’

Ik vertelde dat er drie sloten op de voordeur zaten. Het huis was net een fort. De Graaf vroeg of we ooit een alarm hadden horen afgaan, als er bijvoorbeeld iemand naar het toilet moest midden in de nacht of als het onweerde. We schudden beide van nee. Er was nog nooit een alarm afgegaan, zolang als wij daar woonden.

‘Prima, Ik denk dat we er van mogen uitgaan dat het huis goed op slot zit, maar geen alarm heeft. Echt verbaasd daarover ben ik niet, want Vader zal willen voorkomen dat er politie over de vloer komt. Ik denk dat we de meeste kans maken om via het raam van zijn studeerkamer ongemerkt binnen te komen. Kunnen jullie de plattegrond van zijn werkkamer tekenen, zo precies mogelijk?’

Ik nam een nieuw blad en schetste het grote bureau, de deur en de muren en voorzag de ruimte van twee grote ramen. Tomas maakte het compleet door de twee bezoekersstoelen, die voor het bureau stonden, toe te voegen.

De voorbereiding was klaar. Nu hadden we een plan nodig om naar het weeshuis te gaan, de camera bij de poort ongezien te passeren, de poort binnen te komen en toegang te krijgen via het raam van de studeerkamer. De Graaf grapte dat hij nog niet eerder als inbreker had gewerkt en hield ons voor dat alles goed van te voren moest zijn uitgedacht, om de kans op succes zo groot mogelijk te maken. Hij probeerde niet om dit uit ons hoofd te praten. Kijkend naar onze gezichten leed het geen twijfel dat we wilden afrekenen met Vader en hem eens en voor altijd wilden stoppen.

‘Allereerst hebben we een auto nodig. Bij voorkeur niet één die van

mij is om te voorkomen dat dit later naar ons kan leiden. Ik denk er over om voor een paar dagen een auto te huren die ik contant betaal. Het enige wat ik na afloop moet doen is de gegevens van de verhuur aanpassen. Zoiets kan ik doen via de administratie in hun computer. Eens even kijken of er een bedrijf te vinden is dat niet zo handig is om hun internet data te bewaken.'

Hij begon meteen op de toetsen te tikken en we zagen op de muur van zijn kantoor de eerste uitkomsten van zijn pogingen. Met zijn muis wees hij naar een lokaal verhuurbedrijf.

'Ik denk dat dit uitstekend voldoet aan wat we zoeken. Het is nog geen drie maanden oud, dus grote kans dat ze achter lopen met het op orde hebben van hun computer administratie. Ik verwed er een lekkere fles wijn op dat de toegangscode nog steeds de oorspronkelijke code is en deze nog niet is aangepast.'

Graaf Vildas had het bij het goede eind. Even later keek hij naar een lijst met bestellingen, het wagenpark, namen van klanten en betalingsgegevens.

'Mooie auto's, goede tarieven en voldoende mensen die hier een auto huren. Na een paar weken zullen ze mij vergeten zijn.'

Hij liet foto's zien van klanten die eerder een auto hadden gehuurd.

'Na afloop, zal ik mijn naam aanpassen en een valse foto van mijn rijbewijs terugplaatsen zodat ze mij niet kunnen terugvinden. Volgende stap.'

We dienden de poort ongezien te passeren. Daarvoor moest allereerst

de camera onklaar worden gemaakt. Die was waarschijnlijk ergens buiten in de bomen verstopt.

‘Het is jammer dat jullie de camera nooit eerder hebben gezien. We moeten hem eerst vinden en om de zaken wat lastiger te maken, zullen we hem in het donker moeten zoeken. Het beste is dat ik wat schoensmeer koop en een nachtkijker. Dat laatste is niet zo makkelijk te krijgen en kost veel. Ik zal een van mijn internet identiteiten moeten gebruiken om er een te bestellen en het vervolgens naar een postbus adres laten versturen. Dan kan daarna iemand van het postkantoor het doorsturen naar dit adres. Op die manier is het veilig. Ik heb dit wel vaker gedaan, al was dat voor hele andere dingen.’

De Graaf liet in het midden wat voor soort producten om een dergelijke aanpak vroegen en aangezien het een belangrijk deel van zijn leven was om zaken via internet te regelen, probeerde ik zijn aanpak te begrijpen. Tomas vroeg waarom we schoensmeer nodig hadden en de Graaf legde uit dat dit nodig zou zijn om het zicht van de camera te vertroebelen.

‘We hebben ook nog drie paar handschoenen nodig, die geen vingerafdrukken achterlaten. Die kunnen we later kopen. Ik stel voor om morgen een dagtrip naar de stad te maken. Het is ongeveer drie uur rijden. Dan kunnen jullie ook wat extra kleren kopen. Hebben jullie daar zin in?’

De uitdrukking op onze gezichten sprak boekdelen. Zowel Tomas als ik hadden nog niet één keer nieuwe kleren mogen kopen, sinds we in

het weeshuis verbleven. Het was ook fijn om er voor de verandering eens erop uit te gaan. We hadden ons lang genoeg in het kasteel verstoep. Het kasteel was weliswaar groot, maar om geen risico te lopen buiten te worden ontdekt, waren we tot nu toe alleen maar binnen gebleven.

‘Ik zal zaklantaarns kopen als we in de stad zijn en ik vermoed dat ik nog ergens een oude glassnijder heb. Het kan echter zijn dat we de poort niet open krijgen. Dus als alternatief wil ik een ladder om de muur te beklimmen en een touw om aan de andere kant weer beneden te geraken.’

Dat was het laatste wat nodig was om de geplande inbraak te doen slagen. Met het idee dat we morgen naar de stad zouden gaan waren Tomas en ik de rest van de dag ongedurig.

Hoofdstuk 17

De volgende morgen werden we vroeg wakker. Een beetje te vroeg volgens de Graaf, die nog aan fitnessen was in de sportzaal. Tussendoor legde de Graaf nogmaals uit dat gezondheid een serieuze zaak was. Sinds zijn operatie had hij zijn levensstijl helemaal omgegooid. Hij was vrij plotseling met drinken, roken en het eten van ongezond voedsel gestopt en was nooit op die plotselinge beslissing teruggekomen. Tenzij wij ook wilden sporten, moesten we ons aankleden zodat we met een half uurtje samen beneden konden ontbijten. Achterna gezeten door Tomas rende ik door de lange gang. Als hij me te pakken zou krijgen zou hij me de kieteldood geven.

We ontbeten samen en hoewel we trek hadden, aten we niet veel. Onze magen waren vol van de spanning.

‘Kijk eens wat ik hier heb,’ meldde de Graaf.

Hij liet twee honkbalpetjes zien met bijpassende zonnebrillen.

‘Als we buiten zijn, wil ik dat jullie dit de rest van de dag dragen. Het verkleint de kans op eventuele herkenning. Julie doen er goed aan om ze ook in de stad te dragen. Elke vorm van herkenning moeten we zien te voorkomen.’

De boodschap was duidelijk en we aten de rest van ons ontbijt op met onze vermomming aan. De Graaf zei niets maar lachte vaagjes. Zo te zien had hij een boodschappenlijstje gemaakt en zo nu en dan vulde hij die met wat woorden aan. Daarna stopte hij de pen in zijn jasje en

stond op.

‘Tijd om te gaan. We gaan naar de auto. Volg mij.’

We liepen achter de Graaf aan. Hij opende een deur met een combinatiecode, een deur die ik eerder niet had opgemerkt, maar aan de andere kant: er waren zo veel deuren in dit kasteel. De ruimte die we betraden was verlicht, maar in plaats van één auto, zag ik op zijn minst tien verschillende auto’s staan.

‘Deze volstaat. Geblinddoekte ramen en een maximum aan comfort voor een lange reis.’

Hij wees naar een lange donkerblauwe auto met een soort leeuw op de motorkap. Hij opende de achterdeur en we werden uitgenodigd plaats te nemen.

‘Graag de veiligheidsgordel vastmaken, veiligheid voor alles.’

Hij stapte in de auto en drukte op een knop. De motor startte.

‘Ik hou van noviteiten dus zijn al mijn auto’s voorzien van vingerafdrukherkenning. Ik kwam op deze oplossing nadat ik een keer de autosleutels op de verkeerde plek had gelegd en ze pas na drie dagen weer had gevonden.’

Ik vroeg mij af wat er zou gebeuren als hij vuile handen had, maar om de een of andere reden zou de Graaf zoiets niet gauw overkomen.

We waren klaar om te gaan en nadat de Graaf nog een andere knop in het dak van de auto had ingedrukt, rolde een grote witte deur langzaam open. De auto rolde zachtjes vooruit en reed weg van de parkeerplaats. Eindelijk waren we buiten. Toen ik over mijn schouder

keek, zag ik de deur weer dichtgaan en werd het kasteel kleiner. De auto bewoog zich nagenoeg geluidloos voort en volgde de oprit. Toen de auto het hek naderde ging het vanzelf open. Dit keer had de Graaf geen knop aangeraakt. Voor ik hem kon vragen hoe het hek werd geopend keek de Graaf ons via de achteruitkijkspiegel met een lach aan en zei:

‘Het hek is zodanig geprogrammeerd dat het de auto herkent en dan opent. Het is eigenlijk gebruik maken van de hedendaagse techniek.’

De auto draaide linksaf en we werden teruggeduwd in onze stoelen. Naast dat de auto lekker luxe zat, was ze ook nog eens snel. De Graaf hield van snel rijden, net als wij. Het werd bijna een feestje toen de muziek erbij kwam.

‘We zullen er in minder dan drie uur zijn, dus ontspan je en geniet van het uitzicht.’

Tomas zat rechts bij het raam en ik zat links. We hadden een goed uitzicht. De eerste tijd keek ik van achter het veilige glas naar de gezichten van voorbijgangers, of ik er een van herkende. Ik stopte daar na een tijdje mee. Ik verwachtte dat niemand ons meer zocht.

De reis naar de stad was geweldig en hoewel we niet veel met elkaar spraken, waren onze hoofden vol met gedachten. Ik vergat bijna waarom we naar de stad gingen en ik moest elke keer glimlachen als ik een vogel of dier zag. Het was een hele ervaring en veel beter dan het ritje dat Tomas en ik hadden gemaakt naar de kapper. Langzaam kwamen de gedachten aan vroeger boven. Mijn vader hield ook van

autorijden en nam ons in het weekeinde mee, soms alleen maar om te kunnen rondrijden. Ik drukte mijn gezicht tegen het glas en het voelde net als toen. De muziek was alleen niet mijn vaders keuze en voorkwam dat ik helemaal terug in de tijd ging. Het was Tomas die mijn schouder aanraakte en me losmaakte van mijn herinneringen. 'Ik denk dat daar de stad is, niet?'

Hij wees naar rechts en in het dal beneden zagen we tal van huizen waar de rook uit ontelbare schoorstenen kwam. Ik knikte. Dit moest de stad zijn, veilig en groot genoeg om er de hele dag ongezien in te kunnen verblijven.

De auto minderde vaart en we reden de eerste buitenwijken van de stad in. Er waren niet veel mensen op straat en de sneeuw was opzij geschoven om een vrije doorgang voor het verkeer mogelijk te maken. De auto vervolgde zijn weg naar het centrum. Ik keek er naar uit om een beetje te wandelen. We hadden ruim twee uur op de achterbank gezeten en we wilden graag het centrum verkennen. 'Ik zal hier parkeren, dit is een bewaakte parkeerruimte. Laat geen waardevolle bezittingen in de auto achter.'

Ik keek naar de Graaf en hij moest om zijn eigen grapje lachen. Ik en waardevolle bezittingen.

Bij het openen van het portier kwam de kou mij tegemoet. Zelfs in de parkeerruimte vroom het. De Graaf liep naar een paar grote deuren, die automatisch openden. Eenmaal binnen was het lekker warm. Ik zag een gang met aan weerskanten winkels. De gang was net zo lang als

het kasteel.

‘Welkom in het winkelcentrum. Het zou mij verbazen als we niet alles vinden wat wij nodig hebben. Eerst een koffie al denk ik dat jullie wel trek hebben in hete chocolademelk met slagroom.’

Tomas en ik hadden geen moeite met dit voorstel en volgden de Graaf naar een cafeetje.

We namen kleine slokjes van onze hete chocolademokken en maakten de jassen losser. Het was aardig warm, of kwam dat door de chocolade? Ik begreep wel dat mensen liever hier winkelden dan buiten liepen. Helaas wilde de Graaf niet lang blijven zitten. Hij dronk zijn koffie op:

‘We moeten verder, daar we best veel te doen hebben en ook nog helemaal terug moeten naar het kasteel. Ik rij liever niet in het donker terug. Eerst maar eens kijken voor wat kleding. Kom mee.’

Het volgende uur brachten we door met het passen van allerlei ondergoed, broeken, blouses, truien en schoenen. We brachten alles naar de auto en gingen terug voor de rest van het boodschappenlijstje. De Graaf nam de tijd om een fototoestel te kopen dat foto’s kon maken met heel weinig licht, zonder gebruik te maken van de flits. Het was een dure aanschaf, maar daar lette de Graaf niet echt op. Ik moest het toestel dragen en was extra voorzichtig om het niet te laten vallen. Bij de drogisterij schaften we plastic handschoenen aan. Het merendeel van de rest werd in een grote winkel gekocht die bijna alles in de aanbieding had. Niet in de laatste plaats kocht hij drie jachtmessen. De lemmeten waren scherp

maar konden worden ingeklapt om te voorkomen dat iemand zich er aan kon snijden. De man die de messen verkocht, stelde geen vragen en wenste ons bij het weggaan een goede jacht.

We borgen alle aankopen in de kofferbak en begonnen aan de terugreis. Vanaf de achterbank keken we naar buiten. Een oranje zonsondergang kondigde de avond aan en ik hoopte dat de Graaf genoeg kon zien in het donker. Hij reed minder snel dan eerst en we kropen over de weg. Halverwege had de Graaf een leuke verrassing voor ons. Hij gaf ons een zakje snoep en vertelde dat deze helemaal leeg moest, voor we bij het kasteel terug zouden zijn. Tomas en ik legden de snoepjes op onze schoot en sorteerden ze allemaal.

Vervolgens deelden we het snoep in twee stapeltjes, om ze daarna met veel smaak op te eten. Tegen de tijd dat we het kasteel zagen waren we niet langer hongerig, al hoewel een beetje misselijk was een betere omschrijving. We pakten de auto uit en brachten onze kleren naar onze kamers. De rest werd naar het kantoor gebracht, waar we tevens de laatste instructies zouden krijgen.

Hoofdstuk 18

‘Voordat jullie je nieuwe kleren in gebruik nemen, denk ik dat het handig is om morgenavond, als we naar het weeshuis gaan, je oude kleding te dragen. Na afloop verbrandden we die om geen enkel spoor achter te laten.’

Zoals altijd dacht de Graaf aan alles. Ik was er zeker van dat het komende avontuur goed zou uitpakken en dat we het benodigde bewijs zouden bemachtigen om in de openbaarheid te brengen dat kinderen, voor geld, om hun organen werden gebruikt. De Graaf ging verder met zijn uitleg hoe we naar binnen zouden gaan en waar we op moesten letten. Alles wat we nodig hadden om in te breken lag op zijn bureau, de drie messen inbegrepen. Aan het eind van zijn monoloog wees hij ernaar.

‘Nu komt het meer gevaarlijke deel van morgenavond. We moeten tegen elke prijs voorkomen dat we worden gepakt. Niemand mag ons herkennen, dus behalve bivakmutsen moeten we gewapend zijn. God behoedde ons ervoor dat we de messen nodig hebben, maar we moeten iets van voorzorgsmaatregelen nemen. Ik stel voor dat ik jullie een paar basisprincipes met het mes leer voor het geval dat je wordt aangevallen.’

De Graaf nam een van de messen van zijn bureaublad en opende het. Vervolgens deed hij langzaam drie passen naar voren en duwde het

mes vanaf de grond helemaal omhoog, tot hij niet hoger kon. Het leek op een stom ballet, maar ik lachte niet. De Graaf keek heel ernstig en zei ons dat we de stappen en beweging dienden na te doen. Tomas en ik pakten de messen en vouwden ze open. Het blad was schoon en glom en gaf me aan de ene kant zelfvertrouwen, terwijl aan de andere kant mijn hand trilde van angst. Zou ik dit durven te gebruiken? Indien ja, wie zou mijn tegenstander zijn? Langzaam deed ik de bewegingen, die de Graaf maakte, na. Over mijn schouder kijkend, zag ik Tomas met een rood kwaad gezicht. Had hij zijn tegenstander gevonden? Keer op keer herhaalden we de stappen en de beweging met de arm. De Graaf gaf hints en tips hoe te balanceren en de maximale snelheid te behalen als de arm omhoog ging. Hierna moesten we de stappen sneller en sneller nemen en het mes kwam alsmear vlugger omhoog. Wat er in het begin dom uitzag, leek nu bedreigend. Twee jongens en een man maakten tegelijk aanvallende bewegingen en dwongen daarmee respect af.

‘Goed zo, dit gaan jullie morgen de hele dag oefenen. Dit en nog twee andere bewegingen, die ik je zal leren. Natuurlijk moeten we zien te voorkomen dat we dit ooit nodig hebben, maar in het geval dat ons leven in gevaar is, aarzel dan niet! Onze tegenstanders zijn talrijk en zullen ons nakomen, als ze ooit achterhalen wie in het weeshuis heeft ingebroken.’

De Graaf leerde nog twee andere manieren om ons te verdedigen en de vijand uit te schakelen. De stappen, slagen en armbewegingen waren makkelijk na te doen, hoewel ik mij afvroeg of ik ze in de juiste

volgorde zou herinneren voor het geval dat nodig moest zijn.

Uiteindelijk zei de Graaf dat het bedtijd was. Morgen zou hij op pad gaan om de auto te huren die nodig was om naar het weeshuis te rijden. Wij zouden intussen zo veel mogelijk oefenen. In plaats van messen, gaf hij ons twee linialen.

‘Morgenavond krijgen jullie je messen weer terug. Ik kan je er niet mee laten spelen, zonder dat ik in de buurt ben, sorry.’

We vochten zijn besluit niet aan. De messen waren scherp en in het geval dat er iets zou misgaan, zouden we het inbraak avontuur moeten afzeggen. We leverden onze messen in, kregen de linialen en gingen naar onze kamers.

Eenmaal in bed, probeerde ik te slapen, maar elke keer opnieuw zag ik ons de muur beklimmen, het raam stuk maken en Vaders studeerkamer insluipen. Dan stopte het. Het was niet duidelijk of we iets belangrijks zouden vinden. Steeds weer opnieuw voelde ik mijn frustratie. Ik was niet de enige die niet kon slapen: Tomas had waarschijnlijk hetzelfde probleem, daar hij bij mij in bed kwam, de eerste keer sinds we in het kasteel waren.

‘Ik kan niet slapen, jij?’

Ik vertelde hem dat ik ook niet kon slapen.

‘Aval, ik hoop dat we genoeg bewijs vinden om Vader en de anderen te stoppen. Het zijn slechte mensen. Ik beloof je dat niemand jou kwaad zal doen. Jij hebt mij destijds in dat ziekenhuis gered, dus dank ik mijn leven aan jou.’

Ik wilde Tomas zeggen dat dit niet nodig was, maar de wijze waarop hij

tegen mij fluisterde, verhinderde mij om dit te doen. Ik wist onderhand wel dat hij om me gaf, meer dan enig ander en dat deze woorden uit zijn hart kwamen. Langzaam voelde ik een traan over mijn wangrollen. Ik durfde niet te bewegen maar Tomas moest het hebben gemerkt daar hij hem zachtjes wegveegde.

‘Welterusten, Aval. Ik hou van je.’

Hoofdstuk 19

De volgende ochtend werden we door de Graaf gewekt. Hij leek niet verbaasd dat we in één bed lagen, tenminste hij zei er niets over. Ik bedankte hem in stilte.

‘Wakker worden, jongens! Jullie moeten zo veel mogelijk de oefeningen doen die ik jullie gisteren heb geleerd. Intussen ga ik er op uit om die huurauto te regelen.’

We kleedden ons aan en gingen naar beneden voor het ontbijt. Ik at snel mijn cornflakes op en riep:

‘Eén voor allen, allen voor één!’

Ik had de liniaal in mijn rechterhand en wees naar mijn onzichtbare vijand. Tomas lachte en deed me meteen na. Onze tegenstander zou vandaag in het stof bijten!

We begonnen de drie bewegingen te repeteren die we de avond ervoor hadden geleerd. Het ging vrij goed, we waren niets van de stappen en bewegingen vergeten. We stonden naast elkaar. Tomas stelde voor om de snelheid van de bewegingen op te voeren en ze allemaal achter elkaar te doen. Vanaf een afstand moet het er wel wat raar hebben uitgezien, twee jongens die een soort ballet met twee linialen uitvoerden. Na verloop van tijd werden de bewegingen steeds meer gelijk aan elkaar. Tomas riep bij elke stap en dat verbeterde onze timing. Hij riep steeds sneller achter elkaar en de bewegingen gingen op den duur als vanzelf. Toen Tomas zei dat we moesten stoppen,

realiseerde ik mij dat de laatste paar minuten de drie bewegingen had volbracht zonder na te denken. Het zweet liep van mijn voorhoofd. Hadden we zo lang geoefend?

Ik was buiten adem van al die oefeningen en moest even stoppen. Tomas fluisterde dat het geweldig ging, maar het was niet echt genoeg. Hoewel we de drie bewegingen op volle snelheid beheersten, kon er nog steeds tijd genoeg zijn voor onze tegenstander om hierop te reageren. We gingen door met de oefeningen. Sneller en sneller bewogen wij totdat de Graaf, die inmiddels was teruggekeerd, in zijn handen klapte.

‘Opfrissen allebei. Jullie hebben genoeg geoefend voor vandaag.’
Dankbaar renden we naar boven om te gaan douchen.

Ik stond voor de spiegel en kamde mijn haar. Vervolgens kleepte ik mij aan en liep naar beneden. Ik had trek gekregen van alle oefeningen. Terwijl ik naar beneden liep rook ik de geur van eieren en spek, die door de oude vrouw werd bereid. Mijn maag gaf aan dat ik haast moest maken. Tomas had dezelfde boodschap ontvangen en rende naast mij de trap af. Op tafel stond een vers bereide lunch en we sprongen tegelijk op de stoelen.

‘Bon appétit!’

De Graaf had het startsignaal gegeven en we vielen aan.

‘Ik heb de huurauto. Zoals verwacht ging alles op rolletjes en ik kreeg zowaar een kleine korting. Zodra ik de auto heb teruggebracht, zal ik de administratie van het verhuurbedrijf aanpassen.’

We luisterden half onder het vullen van onze magen.

Na de lunch moesten we een poosje uitrusten. We dienden vannacht wakker te zijn, dus elk moment rust zou ons later van pas komen. Zonder in discussie te gaan vertrokken wij naar boven, totdat de Graaf ons zou roepen om er samen op uit te gaan. Ik ging op bed liggen en sloot mijn ogen. Hoewel ik niet kon slapen, rustte ik uit terwijl de tijd voorbij kroop. Het was stil in het kasteel. Blijkbaar had de Graaf iedereen tot rust gemaand.

Hoofdstuk 20

De Graaf stond bij de deur van mijn kamer.

‘Het is tijd om te gaan. Over vijf minuten op mijn kantoor.’

Ik knikte, maar de Graaf was al op weg naar Tomas kamer. Ik deed mijn schoenen aan en haastte mij. Onderweg naar het kantoor kwam ik Tomas tegen en we liepen bijna tegelijk naar binnen. Ik zag dat alle benodigdheden klaar lagen. Het zag er compleet uit.

‘De schuifladder en het touw liggen al in de achterbak van de auto.

Hier zijn jullie messen. Hou ze altijd ingeklapt in je achterzak. Ze zijn er enkel om in geval van nood te worden gebruikt. Natuurlijk zijn er ook nog de bivakmutsen en handschoenen, die pas gebruikt mogen worden op de plek van bestemming.’

De rest van de spullen stopte de Graaf in een kleine tas. Hij sloot de tas en ging ons voor naar de garage. We zeiden niets meer.

Vergeleken met de vorige autorit, was deze minder comfortabel. De Graaf had een gangbare auto genomen. Niemand zou zich later onze auto weten te herinneren. We waren stil, op het geluid van de motor na. Hoe dichterbij we op onze plek van bestemming kwamen, hoe minder ik mij op mijn gemak voelde. Mijn maag voelde loodzwaar aan. Er was geen weg meer terug. Ik keek naar Tomas en zag een bleek gezicht in het halfdonker van de auto. Ik was in elk geval niet de enige die tegen zijn angst vocht. Plotseling verliet de auto de weg en reed tussen de bomen verder, een zandpad volgend. Dit betekende dat

we er bijna waren. De koplampen onthulden het pad voor ons en de Graaf reed langzaam verder. Bij elke hobbel voelde ik het mes in mijn achterzak. De auto stopte. Gevangen in het licht van de koplampen zagen we in de verte de hoge muur met de poort. De poort was dicht, wat geen verrassing was. De motor sloeg af en de Graaf stapte uit de auto, terwijl de lichten zachtjes dimden.

‘Jullie pakken samen de ladder en het touw, ik neem de tas mee.

Allereerst moeten jullie je maskers en handschoenen aandoen. We zien elkaar bij de muur.’

Tomas en ik moeten er als twee rovers hebben uitgezien, maar er was geen tijd om te lachen. Ik opende de kofferbak en tilde voorzichtig de ladder eruit. Ik zag dat hij in feite uit drie delen bestond zodanig dat, indien nodig, je de ladder langer kon maken. Tomas had het touw gevonden en sloot de klep. We liepen zachtjes naar de muur, om ons heen kijkend of iemand ons had gezien. De Graaf nam de ladder van mij over en zette de delen in elkaar. De ladder was lang genoeg om bijna de rand van de muur te raken. Vervolgens plantte hij hem stevig in de bosgrond. Tomas ging als eerste en hij maakte het touw om zijn middel vast. Hij klom omhoog, meteen gevolgd door de Graaf. Van beneden zag ik Tomas achter de muur verdwijnen, terwijl de Graaf het touw greep en het met korte tussenpozen liet vieren. Uiteindelijk kwam hij met het touw naar beneden en vertelde dat ik het op dezelfde wijze moest vastmaken. Daarna klom ik omhoog en kroop over de muur. Het was donker, maar ik hoorde Tomas fluisteren dat ik voorzichtig moest zijn. Ik voelde de spanning van het touw toen ik de muur overging en langzaam naar beneden zakte. Ik voelde dat Tomas

mijn benen beetpakte. Ik was er bijna. Een moment later stond ik met beide benen op de grond. Ik maakte het touw los en zag het over de muur verdwijnen. We wachtten even op de Graaf tot we zijn gezicht boven de muur zagen verschijnen. Hij fluisterde:

‘Een kleine wijziging in het plan. Ik moet aan deze kant blijven om jullie weer over de muur te hijsen. Ik heb naar de poort gekeken, maar zag nergens een sleutelgat, dus kan ik de poort niet openmaken. Dit houdt dus in dat jullie weer via de muur terugmoeten. Als ik zou meegaan, kunnen we niet meer terug. Maar maak je geen zorgen. Alles komt goed. Hier, ik laat de tas met zaklantaarns, schoensmeer en de glassnijder zakken. Ik doe de nachtkijker op en ga op zoek naar de camera van de poort. Waarschijnlijk kunnen jullie in de boom klimmen en de lens onklaar maken, zoals besproken.

Vervolgens ga je naar het raam om dat te openen met de glassnijder. Ik zal hier op jullie veilige terugkeer wachten.’

We waren niet op ons gemak met deze wijzigingen op het laatste moment. We hadden nog nooit glas gesneden om maar iets te noemen. Wat zou er gebeuren als we betrappt werden, terwijl wij daar rondliepen?

Intussen werd de tas naar beneden gelaten en moesten we deze opvangen. We mochten de zaklampen nog niet gebruiken, omdat de Graaf nu zijn nachtkijker om had. Wij zouden hem anders verblinden in zijn zoektocht naar de camera. Lang had de Graaf niet nodig om de camera te vinden en opnieuw was er een klein probleem, zoals hij het formuleerde.

‘De camera hangt hoog in een boom. Je kunt er niet in klimmen omdat er de eerste paar meters geen takken zitten. Het goede nieuws is dat hij zo is opgehangen dat hij niet kan draaien. Zolang jullie niet precies tussen die boom en de poort lopen, zal de camera je niet opmerken.’

Hij wees naar de bewuste boom. Opnieuw een wijziging in het plan en we waren nog niet eens in het weeshuis. Het voelde niet goed en ik wilde liever terug naar het kasteel.

Tomas moest mijn gedachten hebben gelezen want hij fluisterde:

‘We kunnen niet meer terug. We zouden spijt krijgen als we dat deden. Kom, we gaan en breken in bij de studeerkamer!’

Hij had gelijk, als we terug zouden gaan, had ik hier de rest van mijn leven spijt van. Ik volgde hem terwijl wij buiten het bereik van de camera bleven. Ik keek naar de muur en zag het gezicht van de Graaf er bovenuit steken. Hij liet zijn duim zien om aan te geven dat het tot nu toe goed ging. We verdwenen in het duister en na een paar pijnlijke stappen te hebben gemaakt, besloot ik gebruik te maken van de zaklamp. Tomas volgde mijn voorbeeld en nu konden we sneller door het bos vooruitkomen. Ik verwachtte het gebouw vlak voor ons aan te treffen, maar het duurde feitelijk nog enkele minuten voordat het bos overging in een open plek. Het gebouw was compleet in het donker gehuld en leek groter dan ik me herinnerde. Ik volgde Tomas die was doorgelopen tot we bij een raam stil hielden.

‘Dit is de plek. Haal de glassnijder uit de tas.’

De tas was zo goed als leeg. Ik zag de schoensmeer, enkele schroevendraaiers, de glassnijder en wat andere gereedschappen, dat was alles. Ik overhandigde de glassnijder aan Tomas, die er geruime tijd naar keek.

‘Ik denk dat ik weet hoe het werkt. Met deze kant trek ik een grote cirkel op het glas. Daarna kan ik het zachtjes lostikken.’

Ik zag hem de cirkelvorm maken op het glas. Het maakte een afgrijselijk geluid. Op deze manier zou iedereen wakker worden. Nadat hij de cirkel had getrokken, wachtten we enkele minuten, maar er gebeurde niets. Vervolgens gaf hij met zijn vuist een kleine tik tegen het glas, zonder resultaat. Een tweede en derde poging hadden evenmin resultaat.

‘Heb je wel een echte inkeping in het glas gemaakt? Op deze manier breekt het nooit. Laat mij eens proberen.’

Ik bedekte mijn hand met een deel van mijn trui en sloeg op de ruit, zonder enig effect. Ik sloeg een tweede maal. De ruit maakte wat geluid, maar weerstond de slag. De derde poging had succes. De ruit sneuvelde, maar er was geen mooie ronde opening ontstaan. Een groot gedeelte van het glas was op de grond van de studeerkamer gevallen. Het ontstane gat was groot genoeg om je hand erdoor te steken en het slot van het raam op te lichten. Dat was dan het resultaat van de glassnijder. Opnieuw wachtten we enkele minuten om te zien of iemand iets had gehoord van het breken en vallen van het glas.

Voorzichtig opende ik het raam en klom naar binnen. Ik voelde

Tomas direct achter mij. We moesten uitkijken dat we geen geluid maakten door op het glas te stappen. Ik scheen met de zaklamp de kamer rond en herkende het interieur; we hadden het juiste raam gekozen. Een tweede lichtbundel van Tomas zaklamp begeleidde mijn schijnsel en we vergewisten ons ervan dat we alleen in de kamer waren. Ik besloot de laden van het bureau van Vader te doorzoeken. Het was niet op slot en ik opende de bovenste la terwijl ik de inhoud belichtte. Ik zag een stapeltje papieren en voorzichtig pakte ik ze op om ze op het bureau te leggen. Voorzichtig bekeek ik elk vel papier om te begrijpen waar het over ging. Ik legde de documenten zodanig neer dat ze op dezelfde volgorde bleven. Het merendeel ging over de voortgang van het huiswerk van verschillende kinderen en enkele oefeningen over diverse onderwerpen. Het was duidelijk dat de inhoud van de eerste la volstrekt onschuldig was. Ik legde alles terug en begon aan de tweede la. Tegelijkertijd was Tomas bezig om alles te doorlopen aan de andere kant van het bureau. Daar waren geen laden, slechts een deurtje met daarachter twee planken. Hoe verder we kwamen hoe meer ik vreesde dat we niet veel zouden aantreffen in Vaders bureau. Dat verklaarde waarom de laden en het bureau niet op slot waren. Tomas fluisterde mij toe dat hij nog geen aanwijzing had gevonden en vroeg mij of ik meer succes had. Ik moest hem teleurstellen. Ik wees naar de wand waar boeken op verschillende planken stonden.

‘Wellicht hebben we daar meer geluk?’

Terwijl ik de laatste lade nakeek, sloot Tomas het zijdeurtje van het bureau en liep naar de boeken. Voorzichtig keek hij op elke plank

terwijl ik op het punt stond de inhoud terug te leggen in de la. Kort daarop zag ik dat de deur openstond en er onverwachts een bezoeker was binnengekomen. Hij stond naast Tomas en hield hem stevig bij de schouder vast.

‘Zo, de verloren jongens zijn eindelijk weer terug bij Vader.’

Hoewel Vader fluisterde was hij duidelijk verstaanbaar.

‘Ik heb altijd getwijfeld of ik jullie ooit terug zou zien, maar blijkbaar missen jullie het weeshuis, nietwaar?’

We waren niet in staat antwoord te geven, het draaiboek was helemaal niet zo gepland. Ik zag Vader en ik stond als versteend. Hij was niet veel veranderd sinds ik hem de laatste keer had gezien, behalve dat hij nu een ochtendjas droeg. Als een automatisme had ik mijn arm opgetild om hem beter te zien en scheen met mijn zaklantaarn. Ik zag dat zijn ogen op de grond gericht waren maar kort daarop werd hij verblind door mijn lichtstraal en bedekte hij instinctief zijn gezicht. Tomas merkte dat hij niet langer werd vastgehouden door Vader en zag zijn kans schoon. In slow motion zag ik hoe hij zijn mes tevoorschijn haalde en foutloos de drie bewegingen maakte. Er werd niets gezegd terwijl de ochtendjas op diverse plekken roodkleurde. Tomas gezicht was emotioneel terwijl hij toekeek hoe het bloed vloeide.

Vader sprak geen woord. Zijn gezicht keek verbaasd terwijl hij strompelde. Langzaam klapte hij ineem en viel op de grond. Tomas stapte opzij terwijl hij zijn mes dreigend op Vader gericht hield, om

hem zo op een afstand te houden. Vader zou hem gehoorzamen. Nu had Tomas pas door wat er was gebeurd.

‘Ik denk dat ik hem gedood heb,’ zei hij emotioneel.

‘Ik weet niet wat er is gebeurd, maar opeens viel hij op de grond terwijl zijn bloed aan mijn mes zat.’

Ik liep naar voren, waarbij ik goed oplette om niet in de groeiende plas bloed te stappen. Ik omhelsde Tomas, blij dat hij het er levend vanaf had afgebracht. Ik voelde zijn handen op mijn schouders. We stonden daar enige tijd om te verwerken wat er gebeurd was. Opnieuw was ik getuige van een moord.

‘We moeten gaan.’

Tomas realiseerde zich wat er was gebeurd en wilde vluchten. We konden echter nog niet weg. De kans om een tweede keer terug te komen was verder weg dan ooit.

‘Sorry, maar we blijven hier. We moeten bewijs vinden!’

Ik fluisterde dat Tomas de deur moest bewaken, terwijl ik verder ging met zoeken. Er was iets wat er voor had gezorgd dat ik het beter moest bekijken. Het was een gok, maar het was mij opgevallen dat Vader naar de vloer bij zijn bureau keek, vlak voordat ik hem verblindde. Voorzichtig voelde ik centimeter voor centimeter met beide handen over de vloer. Wellicht was daar iets. Ik was er niet zeker van, maar het was een van de laatste aanwijzingen. Plotseling voelde ik dat er een plank wat hoger lag dan de rest. Het verschil was niet groot; je zou er niet over struikelen. Voorzichtig drukte ik op de plank.

Het ging makkelijk omlaag en veroorzaakte een opening in de vloer. Deze was groot genoeg om mijn hand in te steken. Voorzichtig scheen ik met mijn zaklamp naar binnen en bespeurde een mandje met een boekje. Met zorg pakte ik het mandje uit de bergplaats. Een allerlaatste check leverde niet meer op. Ik legde de plank terug.

‘Wat is het?’

Tomas was ook nieuwsgierig en snel opende ik het boek. Ik zag een heleboel regels met namen en nummers. Gevoelsmatig wist ik dat dit was waar we naar op zoek waren. Ik opende de tas en deed daar onze buit in.

‘Nu kunnen we gaan. Kijk uit en loop niet door het bloed. De Graaf zal wel ongerust zijn.’

Ik nam het mes uit Tomas hand en gooide het ook in de tas. Daarna hielp ik hem het raam uit. We moesten hier niet langer blijven. We renden terug naar de muur. Onze zaklampen moesten de Graaf hebben gealarmeerd dat we op de terugweg waren. Tegen de tijd dat we bij de muur waren had hij het touw laten zakken. Eerst werd Tomasomhoog getrokken terwijl ik hem ophoog duwde en zo het gewicht verminderde. Daarna bond ik de tas met onze spullen aan het touw. Dit keer ging het touw sneller omhoog. Ik keek om of er iemand achter ons aan kwam, maar alles bleef doodstil. Ik voelde het eind van het touw mijn schouder raken en voorzichtig bond ik het touw om mijn middel. Daarna werd ik de muur opgetrokken. Ik voelde de hand van de Graaf die me over de muur hielp.

‘Opdracht voltooid,’ zei ik grimmig.

De Graaf kon er niet om lachen.

‘Ga naar de auto en neem de tas. Ik zorg voor de ladder en het touw.’

Er was geen tegenspraak mogelijk. Ik stond bijna in een stinkende hoop braaksel. Dat was waarschijnlijk van Tomas. Ik nam de tas en rende naar de auto. Achterin zat Tomas. Zelfs in het donker kon ik zijn witte gezicht zien. Ik trok hem naar mij toe en zei zachtjes dat hij het juiste had gedaan.

‘Er was geen andere mogelijkheid dan Vader te doden. Je weet dat hij niet deugde, dus stel je voor wat er zou zijn gebeurd als hij nog zou leven. Waarschijnlijk zouden wij dan niet meer leven. Ik heb geen trek in dat alternatief, jij?’

Tomas antwoordde niet en zuchtte diep.

De Graaf opende de voordeur en zei:

‘Laten we maken dat we wegkomen. Je kunt me onderweg vertellen wat er is gebeurd. Ik hoop dat dit het allemaal waard was.’

Op de weg terug naar het kasteel werd de Graaf door mij op de hoogte gebracht. Tomas hulde zich in zwijgen gedurende de autorit. Ik vertelde hoe we er een rommeltje van hadden gemaakt met het raam en dat er niets van belang in het bureau van Vader te vinden was. Toen ik vertelde dat Vader opeens in de kamer was verschenen, reed hij zowat van de weg. Snel zei ik dat Tomas in staat was geweest om het onheil te doen keren, toen ik Vader met mijn zaklamp in zijn gezicht scheen. Ik vertelde dat we waren gered door de messen en de oefeningen die we de dag ervoor hadden geleerd en dat Vader was gedood.

‘Dit is niet goed, helemaal foute boel.’

De Graaf was niet blij met dit nieuws en ik vertelde dat Vader daar min of meer de schuilplaats had verraden en dat we bewijs hadden gevonden. De Graaf bond in toen hij dit laatste hoorde en herhaalde een aantal maal dat alles wat verwees naar ons bezoek diende te worden verbrand, behalve het door ons gevonden bewijs.

Hoofdstuk 21

We reden terug naar het kasteel en vijf minuten voor onze aankomst begon het ontzettend te regenen. Ik hoopte dat dit zou helpen om onze sporen in de bossen uit te wissen. Opgelucht dat ik mijn oude kleren eindelijk kon weggooien en mijn nieuwe aandoen, dacht ik aan een warme douche. Dat zou me weer warm maken en helpen het moment te vergeten dat Vader dood op de vloer viel. Toen de auto in de garage stond geparkeerd, gaf de Graaf ons de opdracht om naar boven te gaan en ons grondig te wassen. We konden alle kleren in de gang leggen en hij zou er verder voor zorgen. Ik zei hem dat het bewijs in de tas zat, om te voorkomen dat dit per ongeluk zou worden weggegooid. Tomas en ik verlieten de auto en gingen naar onze kamers. Ik kleedde mij uit en legde alles zoals gevraagd op een stapeltje op de gang. Ik keek mijn zakken na en vond het mes. Dat legde ik bovenop het stapeltje omdat ik er niet zeker van was of het mes ook diende te verdwijnen. Ik nam een lange warme douche en vergat de tijd.

Een klop op de deur bracht mij weer terug in het heden. Tomas kwam naar binnen en zei dat ik nu wel schoon genoeg was. Hij had zijn nieuwe kleren aan en zag er beter uit dan daarnet. Hij gaf me een handdoek en ging zitten terwijl ik mij afdroogde. Daarna liep ik terug de kamer in en pakte ook mijn nieuwe kleren. Terwijl ik mij aankleedde zat Tomas op het bed en keek mij aan.

‘Vertel me wat je dwars zit, wil je? Je maakt me nerveus door mij zo aan te staren.’

Het was niet erg beleefd om te beginnen, maar omdat het Tomas was kon het me minder schelen. Het was zijn manier om iets te willen zeggen. Ik keek op en zag dat hij de juiste woorden probeerde te vinden.

‘Laat maar, ik zie je beneden.’

Vervolgens liep hij de kamer uit. Het moest moeilijk voor hem zijn om zich te uiten en gokte dat dit niet het juiste moment was.

Een paar minuten later voegde ik mij bij Tomas en de Graaf, die op mij hadden gewacht.

‘Tomas vertelde mij over de steekpartij met Vader. Ik heb de bloedvlekken op zijn kleren gezien. Het spijt mij heel erg dat ik er juist op dat moment niet was om jullie beschermen.’

De Graaf sprak deze woorden met gevoel uit en ik vond ze oprecht overkomen.

‘Zijn dood is echter niet voor niets geweest. Ik heb de inhoud van de tas bekeken en vond het boek en een mandje met foto’s. Om met het boek te beginnen: dit is precies het soort bewijs waar ik naar op zoek was. Het bevat een lijst van namen, betalingen en data. Zowel ontvangen als gedane betalingen. Vader was er nauw bij betrokken, dat kan je gerust zo stellen. Hij wist wat het lot van elk kind was, die het weeshuis voorgoed verliet. Aan de andere kant denk ik dat er zich ook een grote tragedie in zijn leven heeft voltrokken, die mogelijkwijs naar dit alles heeft geleid. In dit mandje vond ik foto’s van drie

kinderen, zijn eigen kinderen om precies te zijn. Op de achterkant van de foto's heb ik hun naam gevonden en zowel de geboorte- als de sterfdatum. Inderdaad, alle drie de kinderen zijn tijdens hun jeugd overleden.'

Ik vroeg of er ook bij stond waaraan de kinderen waren overleden, maar de Graaf zei dat dit er niet op was vermeld.

Onder normale omstandigheden zou ik medelijden hebben gehad, maar daar was nu geen sprake van. Ik was minder aangedaan dan de Graaf. Kijkend naar Tomas zag ik dat het hem ook minder raakte. Ik herinnerde zijn laatste gesprek en hoe hij ons had aangesproken, dus waarom rouwig zijn? Vader voelde niets voor ons, als dank hiervoor kon hij ook niet op mijn gevoel rekenen.

'Ik ben blij dat hij dood is. Alleen, zal zijn dood niet tot een nieuwe zoektocht naar ons leiden? Zijn we nog wel veilig?'

De Graaf keek mij aan en vroeg of we sporen hadden achtergelaten van ons verblijf in de studeerkamer.

'Ik denk het niet, we waren gemaskerd, hoewel vader ons meteen herkende. We hebben de hele tijd de handschoenen aangehad. We hebben vermeden om in het bloed te staan, de bergplaats is door mij weer afgesloten en we hebben alles meegenomen naar de auto. Er zijn maar twee problemen: het gebroken raam en een dode Vader.'

Het klonk wel een beetje raar, alsof de dode Vader een onbelangrijk gegeven was. De Graaf dacht lang na.

'Ik denk dat we veilig zijn. Ik zal de auto schoonmaken en terugbrengen om vervolgens de verhuuradministratie aan te passen.

Niets wijst naar ons of het kasteel. Ik heb alle kleren verbrand. We hebben alleen nog de messen. Ik heb Tomas mes goed schoongemaakt, zodat je het terug kan krijgen, mocht je dat willen.'

Tot mijn verbazing gaf Tomas aan dat hij zijn mes terug wilde hebben.

'Goed dan, jullie krijgen je messen terug. Gezien de resultaten die we vanavond hebben bereikt, stel ik voor dat we naar bed gaan. Morgen bespreken we hoe we verder gaan. Ik ben blij hoe alles uiteindelijk is afgelopen.'

Ik voelde me doodop en deze laatste woorden hadden het laatste beetje energie uit mij gezogen. Het moest midden in de nacht zijn. Ik zei de anderen welterusten en ging naar mijn bed. Mijn nieuwe kleren gooide ik op de grond. Ik had er de moed niet meer voor om ze netjes op te vouwen en viel vrijwel meteen in slaap. Ondanks alle belevenissen, slaagde ik erin om geen enge dromen te hebben.

Hoofdstuk 22

Die morgen werd ik laat wakker van de regen die in hevigheid was toegenomen. De wind verzamelde de druppels en gooide die tegen de ramen, wat een herrie gaf. Het was niet echt een uitnodiging om uit je bed te komen, dus draaide ik me weg van het slechte weer en bleef liggen. Ik dacht aan gisteren en mijn geheugen draaide steeds weer het hele verhaal af. Steeds vaker realiseerde ik mij dat we veel geluk hadden gehad. Hoe zou het zijn afgelopen als Vader een wapen had gehad? De zaken zouden dan heel anders zijn geweest en zeker niet in ons voordeel.

Het was stil in het kasteel en ik was rusteloos, dus besloot ik om me aan te kleden. Mijn nieuwe kleren lagen nog op de grond, schoon weliswaar en symboliseerden een nieuw hoofdstuk. Ik keek in de spiegel en vond mezelf er goed uitzien. Hierna liep ik naar Tomas kamer om te kijken of hij nog sliep. Hij was wakker en in bed. Dus ging ik op zijn bed zitten en vroeg of het al wat beter ging.

‘Eigenlijk heb ik heel lekker geslapen, totdat ik de regen hoorde kletteren. Sindsdien ben ik wakker en denk ik aan gisteravond. Ik heb geen spijt van wat ik gedaan heb, Aval. Is dat niet vreemd?’

Ik zag aan zijn gezicht dat hij elk woord meende. Ik kon niets anders dan mijn schouders ophalen. Het was nu eenmaal gebeurd en kon niet meer ongedaan worden gemaakt. Ik stelde voor om naar beneden te gaan en te ontbijten. Ik vermoedde dat Tomas wel trek zou hebben

met zo'n lege maag.

Nadat Tomas zich had aangekleed gingen we op zoek naar de Graaf. Zoals vaak was hij in zijn privé kantoor te vinden.

'Goedemiddag. Jullie hebben het aardig uitgehouden. Ik hoop dat alles in orde is? Wordat we gaan lunchen, wil ik jullie dit niet onthouden.'

De lichten dimden en het computerscherm lichtte op. Ik zag een gekleurde cirkel.

'Deze cirkel staat voor de verdiensten van Vader over de afgelopen drie jaar. Ongeveer anderhalf miljoen dollar. Dit wordt een cirkeldiagram genoemd. De cirkel is in verschillende stukken gesneden, maar de delen zijn niet aan elkaar gelijk. Het grootste deel staat voor de verdiensten aan kinderen die om hun organen zijn verkocht. Dan volgen de betalingen van ouders die een kind adopteerden. De rest van de vlakken, zoals donaties en lokale subsidies, zijn minder belangrijk. Het valt te verwachten dat er gauw een nieuwe Vader het weeshuis zal beheren, aangezien het een goede bron van inkomsten is. Deze informatie danken wij allemaal aan het boek dat jullie uit de studeerkamer hebben weten te bemachtigen. Laat ons nu eerst een degelijke lunch nuttigen.'

We liepen ditmaal naar de eetkamer en niet naar de keuken. Die was mooi versierd en de tafel was gedekt met een breed assortiment fruit en brood. De oude vrouw bracht vers geperst sinaasappelsap naar binnen. Het had er veel van weg dat onze inspanningen van gisteren beloond werden. Ik kreeg erge trek van al dit lekkers en we stapelden

onze borden vol. Pas na een paar minuten te hebben gegeten slaagde ik erin de Graaf, die ons met plezier bekeek, een vraag te stellen.

‘Hebben we nu genoeg bewijs om het aan iedereen bekend te maken? Gaat u naar de krant om dit verhaal te laten publiceren?’

De Graaf keek mij aan en temperde mijn enthousiasme.

‘Als we het op dit moment wereldkundig maken, zouden we misschien de toestanden van jullie weeshuis aan het licht brengen, terwijl alle andere betrokken weeshuizen ongestoord hun gang zouden kunnen blijven gaan. Daarbij komt dat alle betalingen contant werden gedaan. Het kan daarom nog wel eens lastig worden om de herkomst van die betalingen te bewijzen. Je moet geduld hebben. We moeten uiteindelijk het totale plaatje laten zien. Zoals eerder besproken, zal dit waarschijnlijk ook in andere landen gebeuren. Laat mij hieraan verder werken. Misschien moeten we dit een paar maal herhalen en zoeken naar namen die meer dan eens opduiken. Die personen zijn waarschijnlijk degenen die aan de knoppen draaien. Vader is alleen maar een schakel in de ketting, meer niet.’

Aan de ene kant was ik teleurgesteld om dit te horen, maar aan de andere kant sneden zijn woorden hout. Een meer structurele aanpak was vereist, in plaats van een specifiek probleem te bevechten. Tomas vroeg wat we gingen doen om meer namen en situaties in kaart te brengen. De Graaf was eerlijk in zijn antwoord:

‘Dat weet ik nog niet. Ik moet daarover nadenken en dat zouden jullie ook moeten doen. We zullen ongetwijfeld wat vinden, maar niet meteen, sorry.’

Ik antwoordde dat we altijd nog konden proberen om meer te weten te komen over de dokter die geregeld het weeshuis bezocht of de vrouw die mij in het begin van het ziekenhuis naar het weeshuis had gereden. Beide personen waren ook opgedoken in de door de Graaf opgestelde lijst van mensen die dure huizen hadden gekocht. Tomas knikte om deze opties te benadrukken en de Graaf glimlachte.

‘Heel goed, we hebben twee aanwijzingen. Slim bedacht.’

Tomas was een tijdje stil geweest en ik vermoedde op een bepaald moment dat hij over Vader nadacht, totdat hij de Graaf vroeg:

‘Heeft u uw operatie ook contant betaald?’

Het was een brutale vraag, hoewel, ook ik wilde graag het antwoord weten. Het kon ons verder helpen.

‘Wel, om eerlijk te zijn, inderdaad. Ik was destijds wanhopig en men vertelde mij dat een contante betaling kon helpen om de wachtlijst te verkleinen. Ik had het geld, dus hoefde ik niet lang na te denken.

Natuurlijk wist ik niet wat de ware reden van die contante betaling inhield. Ik dacht dat het nodig was om al het benodigde papierwerk te versnellen. Wisten jullie dat sommige ziekenhuizen wordt opgedragen om een bepaald aantal operaties per jaar niet meer uit te voeren?’

Het antwoord klonk oprecht, maar Tomas was nog niet klaar.

‘Als u contant heeft betaald, wie ontving dan het geld? Het moet een groot bedrag zijn geweest, dus mag ik er vanuit gaan dat u het niet aan een onbekende heeft gegeven, wel?’

De Graaf knikte.

‘Je hebt gelijk. Ik zou het nooit aan een vreemdeling geven. Ik gaf het

aan Doc, dezelfde die jouw wond heeft verzorgd. We moeten hem vragen wat hij met het geld heeft gedaan. Hij was degene die dit alternatief voorstelde. Hij moet dus op zijn minst de persoon kennen die het geld heeft ontvangen. Ik bel hem meteen op. Het beste is dat we dit van man tot man bespreken. Dit soort gesprekken doe je niet via de telefoon.'

De Graaf liep naar zijn bureau en belde de dokter. We hoorden duidelijk het gesprek waarin de Graaf hem verzocht om meteen te komen.

'Ik voel me niet goed.'

De Graaf draaide zich om met een ernstig gezicht.

'Ik denk dat ik me beter voel als we de benodigde antwoorden hebben.'

De dokter moest dichtbij wonen want nog geen tien minuten later klonk de deurbel. Vlak daarop hoorden we hem naar boven hollen. Hij moest de Graaf in zijn slaapkamer hebben gezocht, want het duurde even voor hij ons in het kantoor had gevonden. Hijgend bracht hij uit:

'Daar ben je dan. Wat zijn de klachten? Wil je in het vervolg niet meteen ophangen, zodat ik je een paar simpele vragen kan stellen, akkoord?'

Hij leek oprecht bezorgd en de Graaf moest hem kalmeren.

'Het spijt mij als ik je bezorgd maakte. Het is niet levensbedreigend, alhoewel, nog niet. Je hulp wordt meer dan op prijs gesteld. Herinner jij je mijn hartoperatie? Natuurlijk weet je dat nog, domme vraag. De volgende vraag is beter. Het geld dat ik je contant overhandigde, weet jij nog aan wie je dat geld hebt gegeven?'

De dokter keek verward. Het duurde even voordat hij zich realiseerde dat zijn patiënt in orde was. De Graaf herhaalde de vraag een tweede keer en de dokter knikte.

‘Begrijp ik het goed dat je niets mankeert en dat ik voor niets laag heb gevlogen? Het gaat er alleen om deze vraag te beantwoorden? Ben je gek geworden? Een volgende keer vraag je mij dit soort dingen maar via de telefoon.’

De Graaf probeerde opnieuw om hem te kalmeren en verontschuldigde zich voor zijn impulsieve gedrag.

‘Het spijt mij ontzettend dat ik je voor niets zo heb gealarmeerd, maar het leek me minder wenselijk om dit via de telefoon te vragen. Nu je hier toch bent, kan je mij de naam geven van de persoon, alsjeblieft?’

De dokter kalmeerde en accepteerde de verontschuldiging.

‘Het is al goed. Laat mij even nadenken, want het is een tijd geleden. Ja, ik weet het weer, ik heb het aan Dr. Vangelic overhandigd. Hij zou het allemaal regelen. Hij had het vaker bij de hand gehad, zei hij.’

‘Prima, dan wil ik met deze Dr. Vangelic praten. Kan jij een ontmoeting regelen? Misschien moet ik hem voor een exclusieve lunch uitnodigen, zodat hij mijn verzoek niet kan weigeren?’

De dokter keek bedenkelijk.

‘Waarom wil je hem ontmoeten, wil je hem bedanken? Ik denk niet dat dit mogelijk is. De arme man is enige maanden geleden in zijn slaap overleden, het spijt mij.’

Een moment geleden waren we vlak bij een nieuwe aanwijzing, maar de laatste woorden van de dokter hadden daar een stokje voor gestoken. Dr. Vángelic was niet langer onder ons om te vertellen wat hij vervolgens met dat geld gedaan had. We waren allemaal teleurgesteld en de dokter keek ons aan.

‘Wat is er aan de hand, jullie kijken zo raar, heb ik iets verkeerd gezegd of zo?’

De Graaf sprak namens ons en zei dat we in orde waren.

‘We hadden gehoopt om Dr. Vángelic te kunnen spreken, maar dat is geen optie meer. Dank je wel voor je komst en informatie. De volgende keer zal ik de telefoon op een wat handiger manier gebruiken.’

Hij begeleidde de dokter naar de deur en bedankte hem nogmaals voor hij de deur opende. Dit was iets anders gelopen dan we hadden gehoopt.

Hoofdstuk 23

De rest van de dag zagen we de Graaf niet meer. Nadat hij Doc had begeleid naar de voordeur, kwam hij niet terug. Om de tijd te doden, besloten we om wat op het internet te gaan surfen. Natuurlijk zocht ik als eerste naar het nieuws over de dood van Vader, maar vond niets. Ik was niet al te verbaasd. Men had goede redenen om zijn dood verborgen te houden. Ik fantaseerde wie hem het eerst zou hebben gevonden, iemand van de medewerkers of één van de kinderen. Ik vond de website van het weeshuis, maar Vader was nog steeds op de foto's terug te vinden. Ik vroeg mij af hoe ze dat oplosten, wanneer een nieuw iemand Vader had vervangen. Zou die nieuwe persoon net zoals Vader zijn? Niet alle weeshuizen werden zo bestuurd, tenminste dat hoopte ik.

Ik kwam bij toeval op een website die gratis blogs verstrekke. Ik had nog nooit eerder van blogs gehoord, maar begreep al snel dat mensen hun verhalen daar kwijt konden, zodat anderen dit konden lezen. Ik bekeek de website en zag allerlei verschillende onderwerpen: iemand die zijn reisplannen beschreef, een ander over het overlijden van een van zijn ouders en weer anderen die zelfgeschreven liedjes op hun blog schreven. Nieuwsgierig geworden zocht ik naar andere websites die ook blogs hadden en ik was nogal verbaasd te zien dat er zoveel waren. Je kon er minstens een hele bibliotheek mee vullen. Ik keek naar de beschikbare categorieën, maar de meesten werkten volgens

het principe dat wat je schreef, ook te lezen was. Er waren blog websites die hoog genoteerd stonden in de zoekmachines, een teken dat ze populair waren en door veel bezoekers werden gelezen, terwijl andere websites nagenoeg geen bezoekers kenden. De rest van de dag gebruikte ik om meer te begrijpen over het hoe en wat van bloggen.

Nadat ik alles wat los en vast zat had gelezen over blogs kreeg ik het idee om er zelf één te beginnen. Niet zozeer met het doel om voor anderen te schrijven, maar meer voor mijzelf. Het zou nogal persoonlijk worden en ik wilde niet dat iedereen dat zo maar kon lezen. Ik besprak dit met de Graaf. Zijn eerste reactie was erg positief. Het idee om op een dag te kunnen lezen wat je destijds beleefd had was altijd handig als geheugensteuntje. Toen ik hem vertelde dat ik gebruik wilde maken van een blog, wellicht onder een andere naam, was hij minder enthousiast.

‘Aval, er is altijd een kans aanwezig dat mensen uit je verhaal kunnen herleiden wie er bij betrokken is. Dat kunnen net de mensen zijn die jij en ik proberen te ontlopen, we weten immers al meer dan goed voor ons is. Door gebruik te maken van een algemene blogsite, riskeer je onze identiteit en locatie. Wij zouden niet langer veilig zijn!’

Ik vermoedde dat hij gelijk had. Het was niet het juiste moment om dit publiek te maken.

Ik keek blijkbaar een beetje teleurgesteld waarop de Graaf het volgende voorstelde.

‘Wel, ik kan je natuurlijk helpen als je wilt zodat je jouw verhaal op

een veilige manier kan plaatsen op het internet. Stel, dat ik een domeinnaam aanvraag en wat blogsoftware installeer op een dusdanige manier, dat de tekst verborgen blijft en niet worden opgepakt bij het indexereren van de zoekmachines, tenzij je besluit om de tekst publiek te maken. Op die manier is het ook nog een soort levensverzekering. Zolang je in leven bent, wordt je verhaal niet gepubliceerd. Als je je blogs langer dan drie maanden niet benadert, wordt het verhaal automatisch publiek gemaakt. Wat denk je daarvan?’

Ik was verbaasd. Kon de Graaf dat soort slimme opties verwerken in een website?

‘Wauw, dat klinkt goed. Als dat mogelijk is, graag. Dit betekent dat ik kan schrijven wat ik wil, zonder het risico dat het door anderen wordt gelezen, tenzij Tenzij ik dood ben en niet meer op tijd mijn site kan bezoeken.’

De Graaf glimlachte. Hij beloofde dit voor mij in de komende dagen te regelen, maar vroeg wel of ik vriendelijk over hem zou schrijven. Ik lachte; de Graaf was ijdel genoeg om te proberen zijn karakter zo goed mogelijk voor de dag te laten komen, terwijl er nog geen zin was geschreven. Toen ik Tomas mijn idee vertelde, reageerde hij wat vreemd.

‘Alleen meisjes schrijven in een poëzie album. Dat is niet iets dat jongens doen.’

Vervolgens liep hij weg. Zijn antwoord zou mij niet van het schrijven weerhouden. Het idee om te gaan schrijven werd minder belangrijk toen de Graaf aankondigde dat we een nieuwe aanwijzing zouden gaan

volgen: de dokter van het weeshuis. Waarschijnlijk was de dokter bang geworden en had hij een vlucht geboekt naar Zuid-Afrika.

‘Ik vermoed dat hij daar een poosje zal blijven, totdat de zaken hier weer zijn genormaliseerd.’

Als ik in zijn schoenen stond, zou ik hetzelfde doen. Hij had nauw met Vader samengewerkt en wilde daar niet langer mee worden geconfronteerd. Ik vroeg mij af hoe de Graaf had ontdekt dat de dokter een vlucht naar Johannesburg had geboekt en toen ik het hem vroeg, wees hij alleen maar naar zijn laptop.

Terwijl de Graaf onze reis ging voorbereiden, dienden wij ons Engels te verbeteren. We kregen een tekstboek met een Cd-rom om woordjes te leren. Hoe beter we de Engelse taal spraken, hoe meer we konden helpen. De Graaf regelde twee paspoorten. Dat was op zichzelf al een wonder, omdat we nooit eerder een eigen paspoort hadden gehad. Ik vermoedde dat ze vals waren, maar alle stempels zagen er officieel uit. Twee weken later waren de vluchten geboekt en pakten we onze tassen. Rond die tijd viel het mij op dat de foto's van het weeshuis op het internet waren aangepast. Er waren geen foto's van Vader meer te vinden, het leek alsof de laatste paar jaren een vrouw daar de zaken regelde.

Hoofdstuk 24

We reden naar het vliegveld, waar de Graaf de auto in een garage parkeerde. Vervolgens liepen we met onze bagage naar de plek waar je je tickets moest laten zien. We hadden dure tickets en hoefden daarom niet in de rij te wachten. Rijk zijn had zo zijn voordelen, want je kon alles kopen wat je wilde hebben. Toen moest ik denken aan al het geld wat was gebruikt om organen te verkrijgen. Het zag er naar uit dat iedereen zijn best deed om rijk te worden en dat het sommigen niet uitmaakte hoe dat geld werd verdiend.

Onze bagage werd op de band gezet en we mochten onze rugzakken houden. Hierna moesten we door de douane en veiligheidscontrole. De Graaf had er op gestaan dat we de messen thuis zouden laten. Vandaag de dag kon je die niet meer meenemen aan boord van een vliegtuig. De controle was echter niet heel erg streng en we werden niet eens onderzocht, misschien omdat we jongens waren.

De Graaf gaf ons onze eigen tickets en paspoorten. We dienden deze niet te verliezen, anders hadden we een groot probleem. Hij stelde voor om naar de VIP ruimte te gaan. Nadat hij ons uitlegde wat dit inhield en we gratis taartjes en drinken kregen, volgden we zonder dralen. Helaas konden we daar niet lang blijven en ik had pas drie verschillende taartjes geprobeerd toen we aan boord moesten. Met de papieren in mijn plakkerige hand volgde ik de Graaf. We hadden het

geluk dat we meteen door mochten gaan. Opnieuw zag ik andere mensen wachten totdat ook zij het groene licht kregen. We gingen het vliegtuig in en ik was verbaasd dat ze zulke grote stoelen hadden. Een mevrouw hielp ons om onze rugzakken op te bergen en gespte ons vast in de stoelen. Dat was voor onze veiligheid. Vervolgens legde zij uit wat er te doen viel tijdens de vlucht en dat ze op de lange vlucht regelmatig met eten en drinken voorbij zou komen.

‘Ik heb mijn eigen televisie!’

Tomas wees op het scherm voor ons, terwijl ik met de stoel speelde en hem ophoog en omlaag bewoog. De Graaf las een krant, maar ik zag zijn glimlach. De minuten erna zagen we dat er spelletjes en films op het TV scherm waren, hadden we een koptelefoon gevonden, de knoppen voor het licht getest en uitgeteerd hoe met de stoel te spelen. Die kon zelfs op trilstand worden gezet. We kregen een glas cola met veel ijs en gezouten nootjes. Ik vond de vlucht nu al geweldig, terwijl we nog op de grond stonden. Eindelijk werd ons verteld dat de stoel rechtop moest staan, we zouden met een paar minuten opstijgen. Het vliegtuig bewoog over de grond, gevolgd door het aanzwellende geluid van de motoren werden we in de stoelen gedrukt. Naar buiten kijkend zag ik dat we snel reden, om een minuut later te voelen hoe het toestel van de grond losraakte.

De Graaf keek ontspannen en ging door met het lezen van de krant. Ik hield mij aan mijn stoel vast en zag Tomas vragend kijken. Omdat ik iets kon zeggen, hoorden we van de piloot dat we

hoogte wonnen en onderweg waren naar Johannesburg. Er zou in het komend uur een lunch worden geserveerd. Zijn stem klonk zelfverzekerd en overtuigend, dus probeerde ik te ontspannen. Tomas wees op het TV scherm en liet zien dat hij een tekenfilm had gevonden. Ik volgde zijn suggestie. Ik deed de koptelefoon op en ging helemaal op in een aantal grappige avonturen van een muis, tot ons werd gevraagd wat we wilden eten voor lunch.

Het was een lange vlucht en de Graaf was gaan slapen, door zijn stoel helemaal plat te zetten en een kussen en dekentje te gebruiken. Ik had besloten om elke film te gaan kijken die ik kon zien. Het was meteen een goede manier om te wennen aan het gesproken Engels. Dus kregen we drankjes, nog meer drankjes, zelfs twee ijsjes, snoep en nog meer om op te eten.

Ik was blij dat er een toilet aan boord was, het was immers lang vliegen. Tomas en ik verveelden ons geen moment. Uiteindelijk hoorden we de piloot omroepen dat hij de eindbestemming naderde en we ons op moesten maken voor de landing. Sneller dan verwacht raakte het vliegtuig de grond en reed richting de aankomstruimte. Nadat het vliegtuig gestopt was, mochten wij als eersten het toestel verlaten en de piloot kwam ons in hoogst eigen persoon gedag zeggen. We werden door een warme luchtstroom verwelkomd. We hadden geen problemen bij de douane en vonden onze bagage snel terug.

Nadat we de bagageruimte hadden verlaten keek de Graaf uit naar

iemand in de aanwezige menigte. Hij merkte een man op die een bord omhoog hield met Hr. G. Raaf erop geschreven en zei dat hij ons vervoer had gevonden. De man werd verzocht de bagage te dragen en wij volgden hem, terwijl hij een klein karretje met daarop onze spullen voortduwde.

Er stond een grote auto klaar bij de ingang. De Graaf wees ernaar:

‘Dat is ons vervoer, neem maar achterin plaats, wil je?’

Hoewel ik me moe voelde, was ik verbaasd om zo’n grote auto te zien. Ik had altijd gedacht dat er geen wegen of auto’s waren in Afrika. Een paar minuten later waren we op weg. Tomas fluisterde dat de chauffeur op de verkeerde weghelft reed en de Graaf bevestigde dat hij gelijk had.

‘Het is een geluk dat iedereen dit doet, dus is er geen risico. Er is echter wel sprake van een ander soort risico en dat is misdaad. Ik wil dat je altijd vlak bij mij blijft. Alleen uit voorzorg, goed?’

Hoofdstuk 25

We kwamen zonder problemen in het centrum waar ons hotel was. Terwijl de Graaf de kamers boekte, stootte ik Tomas aan om naar rechts te kijken. Bij de ingang liepen een paar gewapende politiemannen. Zouden ze naar ons op zoek zijn; of was het ter bescherming van de mensen in het hotel? De Graaf negeerde de gewapende mannen en zei dat onze kamers op de derde etage lagen. Terwijl er iemand voor onze bagage zorgde, gingen wij naar de lift. Eenmaal in de lift kregen Tomas en ik een kleine kaart.

‘Dit is de sleutel van jullie kamer, verlies ‘m niet. Mijn kamer grenst aan die van jullie. Ik veronderstel dat het geen probleem is dat jullie een kamer delen?’

De lift stopte en we liepen rechtsaf. Terwijl wij de deur met de kaart probeerden te openen kwam de man met de bagage erbij en hielp ons. Toen de deur open ging zagen we een badkamer en twee grote bedden die vlak voor een groot TV scherm stonden. We pakten onze tassen en de man liep de kamer uit met de koffer van de Graaf.

‘We hebben een koelkast met koude drankjes en snoep. Mogen we dat gebruiken?’

‘We zullen dat eerst aan de Graaf vragen, want hij krijgt waarschijnlijk de rekening.’

‘Laten we eerst maar eens uitpakken. Daarna wil ik de bedden proberen, want ik ben best wel moe van de reis.’

Terwijl wij aan het uitpakken waren, klopte de Graaf op de deur. Hij stelde voor dat we elkaar over twee uur beneden zouden ontmoeten, zodat we even konden uitrusten. Hij liet zien hoe de kamer met de airco kon worden gekoeld en wees naar de ijskast.

‘Kinderen mogen geen sterke drank hebben. Beperk je daarom tot de frisdrank en snoepjes. Eet niet teveel daar we later uit eten gaan.’

Daarna liet hij ons alleen. Een minuut later lag ik op mijn bed en doezelde weg.

Ik hoorde een zoemer op de achtergrond. Het duurde even voor ik doorhad dat er een telefoon overging. Het zoemen hield aan en ik nam met tegenzin de telefoon op. Wie kon dit zijn? Ik herkende de stem van de Graaf, die uitlegde dat hij beneden op ons stond te wachten. Ik keek naar Tomas die nog steeds sliep en zei dat we met vijf minuten beneden zouden zijn. Ik wekte Tomas met de mededeling dat we ons hadden verslapen. Ik ging naar de badkamer en maakte mijn gezicht nat. Dat hielp. Tomas was ook opgestaan. We maakten ons snel klaar voor de wandeling. We renden naar de lift zodat de Graaf niet te lang hoefde te wachten.

‘Hallo daar, ik vermoed dat jullie je een beetje hebben verslapen? We zijn hier nog maar pas en ik stel voor dat we de rest van de dag gebruiken om te ontspannen en aan het warme weer te wennen. Ik breng jullie onder de lunch verder op de hoogte. Ik heb een taxi besteld, dus laten we gaan.’

Een tijdje later stopten we bij een winkelcentrum. Het was groter dan

die we thuis hadden bezocht. Opnieuw merkte ik dat Afrika niet zo onderontwikkeld was als ik had geleerd uit de schoolboeken. We liepen langzaam, terwijl ik allerlei lekkere geuren rook vanuit de restaurants. Het wakkerde mijn honger aan. Gelukkig stopten we bij wat een steakhouse bleek te zijn. We werden begeleid naar een tafeltje in een hoek en bestelden koude drankjes. De Graaf wachtte tot we weer alleen waren en stak van wal met het nieuws.

‘Ik heb informatie verkregen over de nieuwe schuilplaats van de dokter. We gaan hem morgen bezoeken, maar dit keer zonder messen.’ Ik kon mijn oren niet geloven. De Graaf wilde ongewapend op bezoek gaan bij de dokter, terwijl wij wisten dat er niet met dit soort mensen viel te spotten?

De Graaf merkte mijn zorgen op.

‘Aval, dit bezoek is helemaal niet gevaarlijk, omdat ik twee lijfwachten heb geregeld. Het is niets meer dan een voorzorg, gegeven de laatste ervaring.’

Deze uitleg stemde Tomas en mij gerust. Tomas vroeg hoe hij erachter was gekomen dat de dokter naar Afrika was gegaan en was verhuisd naar Johannesburg. De Graaf onthulde zijn methoden niet behalve door te vertellen dat de verkregen informatie, niet gratis was geweest. Hoe minder we wisten, hoe beter, was zijn verweer. Wij waren het er niet mee eens, maar dat kon de Graaf niets schelen. De Graaf wilde alleen kwijt dat we morgenochtend vroeg op moesten, om op tijd te zijn voor het bezoek aan de dokter. We moesten om zeven uur op en zouden om acht uur vertrekken.

Hoofdstuk 26

Na een onrustige nacht stond ik vroeg op. Ik wilde niet weer door de Graaf gewekt worden en had daarom de wekker op zeven uur gezet. Voor deze afgang stond ik onder de douche. Het zou vandaag een belangrijke dag worden aangezien we een getuige uit de eerste hand zouden horen. Zou de dokter bereid zijn te praten, misschien na wat overredingskracht van de lijfwachten? Indien dat zo was, wat wist hij en hoe kon ons dat verder helpen met ons onderzoek? Ik stopte om me verder te pijnigen met dit soort vragen. Over een paar uur, zouden we meer weten of niet. Onder het afdrogen, liep Tomas naar binnen en ging onder de douche staan. Hij klaagde dat hij in het geheel niet had geslapen. Ik kon daar verder weinig aan doen en kleepte mij aan, hem mopperend onder de douche achterlatend.

Deze keer waren wij het eerste beneden. Het was vroeg, maar we zagen veel mensen die het hotel binnenkwamen of verlieten. Vervolgens was daar de Graaf. Zou hij wel goed hebben geslapen?

‘Ik stel voor dat we eerst een licht ontbijt nemen. Ik heb sterke koffie nodig. Ons gezelschap zal er met tien minuten zijn.’

Dus namen we een klein ontbijt, wat thee, koffie, sap en toast, niets meer. We spraken niet veel. Iedereen was verzonken in zijn eigen gedachten. Eindelijk gaf de Graaf het teken om te vertrekken. We stonden op en volgden hem naar de ingang van het hotel. Daar

stonden twee redelijk forse mannen te wachten en hij schudde hen de handen, terwijl hij wuifde dat wij wat verderop dienden te wachten. Wat er besproken werd was niet voor onze oren bestemd. Nieuwsgierig als ik was, probeerde ik het gesprek te volgen door naar de bewegingen van de mond van de Graaf te kijken, maar hij ging anders staan zodat ik alleen zijn rug zag.

Eindelijk wuifde hij weer naar ons dat we de twee mannen moesten volgen. We schudden geen handen. Dat maakte het nog geheimzinniger dan dat het al was. De Graaf zou ongetwijfeld hebben gezegd dat het beter was dat we van alles zo weinig mogelijke weet hadden, dus hield ik mijn vragen voor mij. We namen plaats in een zwarte auto. We zaten achterin, terwijl voorin de twee lijfwachten naast elkaar zaten. Ze hadden het druk met het verkeer in de gaten houden omdat het spitsuur leek te zijn. Vreemd genoeg reden ze langzaam en de mannen keken regelmatig in de achteruitkijkspiegels. Ik vermoedde dat ze nagingen of we niet werden gevolgd. Een beetje overbodig, we waren pas gisteren aangekomen en niemand wist van dit ritje af. Het werd rustiger in de straten, we verlieten het centrum. Dat was alles wat ik kon opmaken, ik was mijn gevoel voor richting kwijt. Eén van de mannen zei dat we er bijna waren. Ze zouden de auto wat verder weg van het appartement parkeren. Mijn maag draaide om en ik proefde de smaak van toast opnieuw in mijn mond. Ik slikte en was blij dat we alleen een licht ontbijt op hadden. Intussen was de auto onder een boom geparkeerd en gingen de achterdeuren open. We werden aangespoord om vlot naar de andere kant van de straat te

lopen. We volgden de twee mannen, terwijl zij een glazen deur openden en naar de receptie wandelden. Er volgde een kort gesprek met de man achter de balie, waarop de man via een deur wegliep. Ik vermoedde dat hij geen zin had om later getuige te zijn. Hierna moesten we de trap nemen. Opnieuw zag ik de ruggen van de beide lijfwachten. Ik zocht naar een wapen onder hun jasje, maar ze bewogen te snel. We stopten bij de tweede deur op de tweede etage. Er hing geen naamplaatje op de deur. De Graaf knikte eventjes en een man nam een klein setje sleutels uit zijn broekzak. De tweede sleutel die hij probeerde gaf toegang en ze gingen meteen naar binnen. De Graaf hield ons staande door zijn hand op onze schouders te leggen.

‘Jullie kunnen nu binnenkomen.’

Het leek een eeuwigheid, zolang hadden we daar gestaan. Terwijl we de man volgden kwamen we uit op een grote rijk versierde woonkamer. De andere man stond achter de bank, zijn hand rustend op de schouder van de dokter, die niet meer aan had dan een shirt en een broek. Toen hij ons zag, scheen hij niet verbaasd. Hadden de mannen hem verteld wie er op bezoek zou komen? We werden strategisch voor de dokter geplaatst, ver genoeg om fysiek contact te vermijden, dichtbij genoeg om zijn gezicht te kunnen zien. De Graaf verbrak de stilte.

‘Goedemorgen, je bent zo te zien niet verbaasd ons hier te zien, wel?’

De dokter zei niets, ook niet nadat de man hem in de rug duwde. De Graaf vervolgde:

‘Als je ons verwacht hebt, weet je ook het doel van dit bezoek. We

hebben een lange reis gemaakt, dus het is niet meer dan beleefd om een paar vragen te beantwoorden.'

De dokter zag er niet goed uit. Hij was veranderd sinds de laatste keer dat ik hem in het weeshuis had gezien. Hij was duidelijk niet op zijn gemak. Ik vroeg me af of hij wel wilde praten.

'Dokter, u herinnert zich mij wel, Aval. We hebben elkaar regelmatig in het weeshuis ontmoet. Bent u op de hoogte wat er gebeurt met de meeste kinderen daar?'

Ik wachtte op zijn antwoord, maar opnieuw bleef hij stil. Ik kreeg de indruk dat hij de uiteindelijke bestemming wist, maar dat hij dit mondeling wilde bevestigen. Vervolgens probeerde Tomas het.

'U *kende* Vader, nietwaar? Jawel "kende", hij is niet langer in leven. Hij is per ongeluk omgekomen door mijn mes, terwijl wij op een avond in zijn kantoor waren. Het moet u bekend zijn, aangezien u kort daarop hierheen vluchtte. We hebben veel bewijs gevonden dat naar u verwijst. We willen weten waarom u zoveel kinderen hebt vermoord.'

Het was een slimme zet van Tomas en de dokter antwoordde:

'Ik heb niemand van jullie vermoord. Dat bewijs klopt niet.'

Voor Tomas kon antwoorden sprak de Graaf:

'Luister, die jongen heeft gelijk, al het bewijs wijst naar jouw richting. Er is genoeg om je de rest van je leven achter slot en grendel te gooien als een van de grote jongens achter deze handel. Het maakt niet uit of je ontkent. Het bewijs zal in een rechtszaal voor zich spreken.'

De dokter realiseerde zich dat hij hoogst waarschijnlijk zou worden opgeofferd door zijn voormalige criminele vrienden en begon te praten.

‘Jullie weten helemaal niets. Je zit er naast. Ik ben niets meer dan een pion in deze hele operatie. Ja, ik wilde deze gekte ontvluchten, al een hele tijd. Ze lieten mij niet gaan en hadden zo hun methoden om me te overtuigen. Ze dreigden mijn vrouw om te brengen, als ik me niet aan hun eisen hield. Je weet niet waar je mee hebt te maken. Deze mensen wandelen in een oogwenk over je heen.’

Hij sprak met boosheid en was niet langer bang.

‘Mijn vrouw is vorig jaar overleden en ik was van plan om eruit te stappen. De dood van Vader heeft dit versneld. Ik had gehoopt nog een beetje van mijn leven te kunnen genieten, voordat ze mij vonden. Nu jullie mij gevonden hebben ben ik bang dat zij mij ook zullen vinden, sneller dan gehoopt. Ik geef jullie een keuze: loop weg van hier en pak je leven op, of luister naar wat ik weet en accepteer dat je kort erop dood zal zijn.’

Het was een vreemd voorstel, maar de dokter keek serieus. Hij gaf er niet langer om dat er iemand achter hem stond. Ik keek naar Tomas en de Graaf. We zaten allemaal in hetzelfde schuitje.

‘We horen liever van jou wat je weet. We kijken daarna wel weer hoe we verder gaan. Vertel ons wat je weet! We willen duidelijkheid.’

De dokter schudde zijn hoofd.

‘Aval, ik zal je alles vertellen wat ik weet. Het zal je echter niet helpen om dit te stoppen. Dit is te veel omvattend voor jullie drieën.’

Het is een zeer winstgevende handel die op wereldwijde schaal plaatsvindt. Zolang er organen nodig zijn, zijn er mensen zoals wij die dit op de markt aanbieden. Zoals in elke industrie, is dit niet anders dan het balanceren tussen vraag en aanbod. In dit voorbeeld zijn het menselijke organen, maar het had net zo makkelijk olie of rijst kunnen zijn. Je kunt mensen niet dwingen om niet in olie te handelen, wel? En het gaat nog verder. Mensen worden steeds ouder en willen langer leven. Om dat te doen hebben velen organen nodig. Je kunt ze niet verhinderen dat ze die wens najagen.'

De dokter had gelijk. Ik kon niet voorkomen dat mensen wensten om ouder te worden. Het was gekkenwerk! Ik kon alleen niet accepteren dat er mensen voor dit verlangen moesten sterven, jonge mensen! 'Vertel mij, wie zit er achter dit alles? Heb je namen? We hebben namen nodig.'

De dokter hief beide handen in wanhoop omhoog.

'Gekken, ik heb al te veel gezegd. Deze slag kan niet worden gewonnen. Ga weg en laat mij in vrede sterven.'

Het klonk dramatisch en als antwoord pakten we allemaal een stoel en gingen zitten. We waren niet van plan de kamer te verlaten totdat alles duidelijk was. De dokter zuchtte toen hij onze vastberadenheid zag.

'Vooruit, maar kom later niet klagen dat ik je niet heb gewaarschuwd. Mag ik een glas water, alsjeblieft?'

De lijfwacht naast mij liep naar de open keuken en zocht een glas, terwijl de dokter opstond.

Hij liep langzaam naar het raam en wees naar het uitzicht buiten.
‘Een van de mooiste uitzichten op Johannesburg. Je zou haast vergeten dat dit een van de meest criminele hoofdsteden is en dat laatste komt niet omdat ik hier woon.’

De man probeerde een grapje te maken, hij wist tenminste dat hij niet beter was dan de gemiddelde crimineel.

‘Weet je, ik heb veel geld verdiend in de laatste paar jaren. Het slechte nieuws is dat ik er niet bij kan. Op het moment dat ik een kasopname zou doen, weten ze dat ik hier ben. Het ziet er dus naar uit dat ik in armoede zal sterven, met een fortuin op de bank.’

Voor hij verder sprak hoorden we allemaal een kleine tik tegen de ruit. De dokter draaide zich naar ons toe, zonder te spreken en had een uitdrukingsloos gezicht. Een rode plek op zijn voorhoofd werd snel groter. Toen viel hij.

‘Ga weg, weg van het raam.’

Een tweede tik brak de glazen pui. De man die naast de dokter had gestaan, viel ook neer.

Het was net als in de films die ik tijdens de vlucht onderweg had gezien. Er schoot iemand op ons. Snel renden we weg van het raam naar de deur. De andere lijfwacht had zijn pistool in zijn hand en riep dat we hem naar de auto moesten volgen. We renden naar beneden hielden ons schuil achter de receptie, terwijl hij de auto ging halen. De Graaf stopte en duwde ons onder het bureau zodat we niet langer in het zicht waren. Tomas keek naar mij en fluisterde:

‘Ze hebben de dokter vermoord en die lijfwacht. Hij had gelijk door te

stellen dat we zijn leven op het spel zetten en dat wij de volgende zouden zijn.'

De Graaf antwoordde boos dat we nog lang niet dood waren en dat het zijn sterke intentie was om dat zo te houden. Vervolgens zei hij:

'We zijn nu op ons zelf aangewezen, de andere lijfwacht heeft het niet gehaald of is gevlucht. Laten we naar de garage gaan op zoek naar een auto.'

We holden naar de trappen terug en gingen de laatste verdieping naar beneden.

Hoofdstuk 27

We kwamen uit in een kleine parkeergarage. Er was ruimte voor maar zes auto's, er stonden twee auto's geparkeerd. We onderzochten beide auto's die op slot bleken te zijn. Je kon het de eigenaren niet kwalijk nemen, het was per slot van rekening Johannesburg. Tomas vond een kleine trap naar boven, die uitkwam aan de andere kant van het gebouw en uitkeek op een middelgroot winkelcentrum.

'Prima,' zei de Graaf, we moesten rennen om hem bij te houden. We gingen het winkelcentrum binnen en daar zocht de Graaf naar een plattegrond. Vervolgens wees hij naar de tweede verdieping.

'We hebben twee koffers nodig en kleren, opschieten!'

In minder dan twintig minuten hadden we kleren en koffers aangeschaft. We hadden geen tijd om ze te passen of om over de kleur te debatteren. Elke keer als we afrekenden bij de kassa werd het personeel gevraagd om de kaartjes en labels eraf te knippen. Onder het winkelen keken we voortdurend om ons heen of we ontdekt waren. De Graaf rekende contant af en we verlieten de winkels.

Nadat de Graaf een taxi had aangehouden instrueerde hij de man om naar het vliegveld te rijden. Hij leunde naar achteren en veegde het zweet van zijn voorhoofd.

'Mijn God, wat een toestand! We kunnen niet terug naar het hotel. Het is goed mogelijk dat men ons daar opwacht. Het beste is om een vliegtuig naar Amerika te boeken. Daarom heb ik koffers

gekocht. Op reis gaan zonder koffers is nogal verdacht. Gelukkig voor ons, heb ik onze paspoorten, contant geld en wat creditcards bij me. Voor ze in de gaten hebben dat we uit Afrika zijn gevlucht, zijn we in Amerika. We moeten wat ruimte scheppen tussen deze heerschappen en ons. Het spijt me, maar ik denk niet dat het verstandig is om nu naar het kasteel terug te gaan.'

We luisterden met verbazing naar de Graaf. Was het echt waar wat hij zei? Dat we door hen werden achtervolgd? Het zag ernaar uit dat hij gelijk had, al het bewijs wees in die richting. Als dat zo was, zouden ze ons dan te pakken nemen, net zo als de dokter? Zou het kunnen dat ze ook Dr. Vangelic te pakken hadden genomen? Plotseling voelde ik me een stuk onzekerder of ik dit allemaal wel wilde doorzetten. Hoe konden we ze voor blijven? Was het waar wat de dokter had gezegd, vlak voor hij werd neergeschoten? Was dit het begin van het einde?

Tomas moest nagenoeg hetzelfde hebben gedacht.

'Zullen we in staat zijn om ze te ontlopen? Ze hebben de dokter vermoord en wie weet hoeveel nog meer. Zijn er geen mogelijkheden om ze van ons af te schudden?'

De Graaf hoorde wat Tomas zei en leunde naar ons toe.

'Eerst moeten we zo snel mogelijk zien weg te komen. Tijdens onze vlucht naar Amerika, verzinnen we wel een nieuw plan. Ik kan alleen maar bedenken dat we te dicht bij ze in de buurt kwamen. We moeten meer afstand zien te krijgen, zodat we ons vrij kunnen bewegen.'

We spraken de rest van de taxirit niet meer.

Eenmaal aangekomen op de luchthaven, duurde het even voor er drie beschikbare stoelen waren gevonden richting de USA, maar gelukkig was de vraag naar stoelen in de business class ook weer niet te groot. We konden een vlucht nemen die in minder dan twee uur gepland stond voor vertrek, dus gaven we de bagage af en gingen naar de douane.

‘Voor buitenlandse vluchten kan je maar beter op tijd zijn, vooral als ze richting Amerika vertrekken. Als ze vragen wat we daar gaan doen, dan zeg je “Disneyworld”. Dat werkt altijd.’

De bestemming klonk als muziek in de oren, maar ik vermoedde dat we Mickey of Donald niet te zien zouden krijgen. De Graaf had gelijk, na het zeggen van het magische woord, konden we doorlopen. Op het vliegveld zelf mochten we nieuwe rugzakken kopen. Vervolgens kochten we ook wat snoep, om in de rugzakken te stoppen. Met lege rugzakken rond lopen zou nog meer verdacht zijn, zei hij. Hij kocht ook een kleine laptop met adapter. Ik moest deze voor hem dragen. Andere mensen zouden ons nu wel zien als twee verwende kinderen die met hun vader op vakantie gingen.

De laatste controle bij de toegang tot het vliegtuig ging redelijk. De Graaf moest het betaalbewijs van de laptop laten zien. Daarna werden we naar onze stoelen gebracht. Ze leken erg op de stoelen waar we in hadden gezeten op onze reis naar Afrika. Nu alles meer vertrouwd was, besloot ik om deze vlucht ook wat te slapen, na misschien een film te hebben gezien. De Graaf was ongedurig en zuchtte diep toen het vliegtuig achteruit werd geduwd om naar de startbaan te rijden. Ik was

minder opgelucht. Dit was mijn eerste verblijf in het buitenland en binnen twee dagen tijd moesten we al uit Afrika vluchten. Ik had gehoopt wat te zien van de wilde natuur, de olifanten of krokodillen, maar dit was geen vakantie. We moesten ons gelukkig prijzen, dat we iets meer gezien hadden dan alleen het hotel.

Hoofdstuk 28

Er was een lange rij bij de douane die niet kleiner leek te worden. Geduldig wachtte iedereen om de USA in te mogen en uiteindelijk stonden ook wij bij het bureau. Het eerste wat mij aan de man opviel was de omvang van zijn lichaam. Hij vulde de hele zitruimte. Beleefd vroeg hij ons om onze handen op een glazen plaat te leggen voor het nemen van vingerafdrukken en om in een kleine camera te kijken. Ik dacht dat ze zoiets alleen deden bij boeven, maar het bleek te horen bij de procedure voor iedereen om het land in te mogen. Kort daarop waren we toegelaten en gingen we op zoek naar onze koffers. Hierna liepen we naar een kantoor waar auto's werden verhuurd. De Graaf verontschuldigde zich dat hij niet van tevoren gereserveerd had, maar het bleek geen probleem te zijn, vooral nadat hij zijn credit card liet zien. Het papierwerk was teruggebracht tot alleen een tweetal benodigde handtekeningen. Op weg naar onze auto, vroeg de Graaf hem eraan te helpen herinneren om de huurgegevens van de auto aan te passen, zoals hij de keer ervoor had gedaan.

Gelukkig reden de auto's aan de goede kant van de weg, net als thuis. Terwijl we wegreden van het vliegveld zei de Graaf dat we niet meer mochten opvallen. Dat betekende vanaf nu geen dure tickets of hotels meer. Dat alles zou helpen om minder op te vallen. Hij moest zuinig aan doen met het restant contant geld. Zijn normale creditcards zouden naar alle waarschijnlijkheid in de gaten worden gehouden. Hij

had gelukkig nog een card die minder bekend was, hoopte hij. Dit was een zakelijke card van een overzeese maatschappij. Die card zou ons uit de problemen houden, zo lang als het nodig was. Gerustgesteld dat we niet van de honger zouden omkomen, keek ik naar buiten en probeerde het aantal plekken waar je wat kon eten te tellen. Het was geen wonder dat de mensen dik waren. Zonder twijfel was eten hier erg belangrijk.

Net voordat ik de Graaf kon vragen waar we naar toe gingen, verminderde de auto snelheid en stopte voor een hotel. Het zag er minder mooi uit dan het hotel dat we in Zuid-Afrika hadden, maar daar er een aantal auto's geparkeerd stonden naast het hotel, zou het wel goed zijn, dacht ik. De Graaf bestelde twee kamers voor één nacht. Dat betekende dat we verder zouden reizen. Vijf minuten later waren Tomas en ik in een kleine kamer met twee bedden naast elkaar. In elk geval hadden we vanavond een slaapplek. We hadden medelijden met de Graaf. Hij was waarschijnlijk gewend om in betere hotels te overnachten, maar toen we elkaar weer bij de ingang van het hotel troffen, zei hij niets over het gemis aan luxe.

Vervolgens reden we weg en stopten bij een van de vele fast food restaurants. We wezen op de foto's boven het kassagedeelte om onze keuzes te maken en we kregen vrijwel meteen ons eten. Ze waren inderdaad snel! We aten ons eten zwijgend op en dronken een enorme hoeveelheid cola. Na het eten sprak de Graaf.

‘Nu we hebben gegeten en een dak boven ons hoofd hebben, dienen we

voorbereidingen te maken voor onze volgende stappen. Ik heb de laptop nodig, zodat ik de rest van de dag op mijn kamer kan werken. Ik heb wat ideeën, maar wil die eerst zelf verder uitwerken. Ik hoop dat jullie je de rest van de dag weten te vermaken. Er is een klein zwembad bij het hotel. Ik zal zwembroeken kopen, zodat jullie daar kunnen spelen.'

We verlieten het restaurant en stopten onderweg bij een nabijgelegen winkelcentrum. Het was niet groot, maar het had een sportwinkel, waar we onze zwembroeken uitzochten. Terug bij het hotel bleek dat we de handdoeken van onze kamer mochten gebruiken. Nadat de Graaf de laptop had gekregen, verdween hij.

Terwijl Tomas en ik de rest van de dag bij het zwembad doorbrachten, spelend met een grote plastic bal, was de Graaf op zoek naar iets wat zijn geheugen had geprikkeld. Het was de eerste keer sinds onze ontsnapping dat ik niet aan het weeshuis en de rest van de ellende hoefde te denken. Aan het einde van de middag werd het kouder, dus besloten we terug te gaan naar onze hotelkamer. We lagen op bed halffluid te fantaseren hoe het er uit zou zien als we de rest van ons leven in Amerika konden blijven. Een bescheiden kloppende deur verstoorde onze toekomst en we lieten de Graaf vlug naar binnen. Hij keek gretig en opende meteen zijn laptop en liet ons een foto zien. 'Enig idee wie dit is?'

Zijn stem verraadde zowel irritatie als victorie. Ik keek ernaar en Tomas ook. Het was het gezicht van een oudere man, maar er ging geen lichtje op.

‘Dit is Dr. Vangelic en wij zijn getuige van een wonder. Nee, ik ben niet gek geworden. Hij leeft en houdt aan het eind van de maand een lezing in zijn geboortestad, halleluja! De doden zullen weder opstaan.’ Ik keek voor een tweede maal en las de tekst onder de foto. Het bevestigde dat Dr. Vangelic van plan was een lezing te geven over Medische Beroepsethiek later deze maand. Dat betekende dat we thuis verkeerd waren voorgelicht door Doc, maar waarom? Hoe kon hij zich zo vergissen? Woorden van gelijke strekking werden door Tomas uitgesproken.

‘Ik heb geen idee, maar zodra we weer thuis zijn, ga ik eens een hartig woordje met Doc wisselen.’

Helaas waren we ver van huis en was dit niet het beste moment om naar het kasteel terug te keren. We dienden meer informatie te krijgen over wie ons had gevolgd in Johannesburg. Wat nog belangrijker was, hoe konden we van deze mannen af komen? Ze speelden geen spelletje en hadden hoogstwaarschijnlijk drie man vermoord tijdens hun jacht op ons.

‘Heeft u meer informatie gevonden over onze achtervolgers en hoe ze ons hebben gevonden? Ik hoop dat we ze kunnen afschudden.’

De Graaf keek naar Tomas en knikte.

‘Ja natuurlijk. Ik ben druk bezig geweest om te begrijpen hoe ze ons hebben gevonden. Ik vermoed dat zelfs de regering hierin is betrokken. Zij zijn waarschijnlijk de enigen die het reispatroon van mensen kunnen volgen. Zij bewaken immers de grenzen. Het moment

dat ik de tickets boekte naar Johannesburg, moet er ergens een alarmbel zijn afgegaan. Daar ze vermoedelijk al wisten wie hier nog meer was, hoefden ze alleen maar het huis van de dokter te bewaken, totdat wij arriveerden. De mannen die op ons geschoten hebben, kwamen uit Afrika, dus moeten ze een aardig netwerk hebben. Het is zoals ik al vreesde: we hebben een machtige vijand, een hele grote. Hoogstwaarschijnlijk weten ze nu wel dat we uit Afrika zijn gevlucht. Het is een kwestie van tijd voor ze weten dat we naar de USA zijn gegaan. Ze zullen ons achterna komen en opjagen. En ze zullen daarmee doorgaan tot we dood zijn.'

De woorden van de Graaf klonken na in onze kleine kamer. Dit was slecht nieuws, maar de Graaf bleef optimistisch.

'Zo, het is tijd voor plan B. Ik had gehoopt daar nog even mee te kunnen wachten, maar we hebben geen andere keuze. We hebben nieuwe identiteiten nodig. Morgen vervolgen we de reis met de auto en ik hoop maar dat ze ons nog niet hebben gevonden. Voordat we richting Johannesburg vertrokken, heb ik een pakketje verstuurd naar onder andere ons volgende hotel, voor het geval dat. Deze pakketjes gaan, indien niet opgehaald, na twee maanden retour, dus we zijn ruim op tijd. Het pakketje dat we gaan ophalen bevat nieuwe paspoorten. Dit keer met compleet andere identiteiten en contant geld. Als we die hebben, kunnen we verdwijnen en kunnen ze ons de komende jaren tevergeefs zoeken.' We luisterden met verbazing. Had de Graaf met dit soort problemen rekening gehouden? Als dat zo was, was hij wel erg slim. De minuten erna liet de Graaf op Google Maps zien waar we ons bevonden en waar we morgen heen zouden gaan. We herkenden het

alleen als Amerika, wanneer de schaalgrootte van de kaart op minimaal stond.

De volgende praktische vraag was, nu we wisten dat we voorlopig niet naar het kasteel terugkonden, wat we in Amerika konden doen? De Graaf liet zich ontvallen dat hij daaraan werkte. Hij verwachtte dat ook in Amerika er een organisatie zou zijn die zich met illegale orgaanhandel bezighield. Hij zou op zoek gaan naar die ziekenhuizen die gekwalificeerd waren om dit soort operaties te mogen doen en vervolgens zou hij zoeken naar de wachtlijsten van de patiënten. Als er mensen van die lijst afvielen, met een andere oorzaak dan voortijdig overlijden of het ondergaan van de operatie, was dit een aanwijzing. Ik benijdde de Graaf, ik was er zelf niet op gekomen. De Graaf zei dat dit enkel en alleen kwam door zijn eigen ervaring, die hem naar deze logica had geleid. Daar hij nogal handig was met het internet, zou zo'n onderzoek slechts een kwestie van tijd zijn. Ik realiseerde me dat hij de laptop voorlopig niet zou teruggeven hoewel ik gehoopt had om er gebruik van te kunnen maken. Ik had nog steeds een paar ideeën om mijn persoonlijke blog op te tuigen.

Toen ik hem vroeg of ik de laptop die avond kon lenen voor mijn blog, weigerde hij beleefd.

‘Niet nu, Aval. Ik heb hem zelf nodig, maar ik zal het op korte termijn met je goedmaken, akkoord?’

Ik stemde toe, mijn blog was duidelijk minder belangrijk dan al dat andere. Het moest gewoon wachten. De Graaf verbleef de rest van de

tijd in onze kamer. Hoewel we hem niet konden helpen met surfen over het internet, stelde hij het op prijs dat we hem gezelschap hielden en dat we samen wat fris dronken uit de kleine koelkast, die in de gang stond. Uiteindelijk begonnen onze magen op te spelen en de Graaf stelde voor om een plek te zoeken waar ze een degelijk avondmaal serveerden. Hoewel de plek waar we heen gingen niet ver weg was, gingen we met de auto. Een jong meisje vergezelde ons naar onze tafel en zei dat ze onze gastvrouw voor de avond was. Ze vertelde de Graaf ook dat ze geen sterke drank mocht serveren omdat ze niet oud genoeg was. Hij maakte er geen probleem van en keek al in de menukaart wat hij zou kiezen.

‘Zo mannen, ik denk dat ik iets heb gevonden dat jullie lekker vinden: hamburgers.’

Vijftien minuten later deden we een wedstrijd wie van ons het verst zijn mond kon opensperren om een hap te nemen van deze gigantische hamburger. Het smaakte erg lekker en stilletjes hoopte ik dat we hier nog wel een tijdje zouden blijven.

Hoofdstuk 29

Na een oncomfortabele nachtrust in een bed dat te klein en te hard was, stonden we op. Het was duidelijk dat je makkelijk verwend kon raken als je met de Graaf optrok, dus zei ik maar niets over de keuze van het hotel. Het was vele malen beter dan overnachten in een ziekenhuis, ongeacht of dat verlaten was of niet. Na het ontbijt verlieten we het hotel en waren al gauw op weg naar het volgende. Ik vroeg de Graaf, terwijl hij reed, wat voor andere voorzorgsmaatregelen hij voor deze reis had genomen.

‘Aval, ik stel je nieuwsgierigheid op prijs, maar het is echt beter voor ons allemaal, als je hier geen weet van hebt. Trouwens, zoveel plannen heb ik nu ook weer niet gemaakt. Om eerlijk te zijn, had ik niet verwacht dat dit zou gebeuren, zeker niet zo snel. Dus stel ik voor dat je van de reis geniet, zodat we onderweg ook nog iets van een vakantiegevoel ervaren.’

Met alle respect, het voelde helemaal niet alsof we op vakantie waren. Geen strand, geen ijs, niets; in plaats daarvan vluchtten we voor ons leven. Niettemin probeerde ik zijn advies op te volgen. Goed beschouwd, hoe vaak komt iemand in Amerika? Rond het middaguur stopten we om wat te eten. Het was dat moment waar we wat meer leerden over de Graaf. Tot op de dag van vandaag weet ik niet wat de aanleiding hiervoor was. Misschien kwam het omdat we lekker buiten zaten in het zonnetje en genoten van het uitzicht met niemand anders

in de directe omgeving.

‘Laat ik jullie wat vertellen over mijn verleden, zodat je je wat meer ontspant. Jullie zien eruit of je zojuist de bank hebben beroofd. We moeten vermijden dat we verdacht lijken, dus hoop ik dat jullie, na wat ik ga vertellen, minder bezorgd kijken.’

‘Ik begon mijn carrière in de beveiliging. Ik werkte bij een bedrijf dat advies gaf aan andere bedrijven om de beveiliging van hun magazijnen te verbeteren. Wij, als bedrijf, hadden de trend herkend dat criminelen meer en meer geïnteresseerd raakten in het verkrijgen van computer onderdelen. Dus met mijn opgedane ervaring van de eerste paar jaar, begon ik mijn eigen bedrijf, gespecialiseerd in de beveiliging van computer onderdelen. In die tijd was een pallet met computer onderdelen meer waard dan hetzelfde gewicht aan drugs. Het voordeel voor de slechte jongens was dat ze minder risico liepen om te worden aangehouden met gestolen computer onderdelen dan met drugs. Ik nam weloverwogen twee man aan, die een crimineel verleden hadden, maar die met een schone lei wilden beginnen. Samen brachten we veel tijd door met het bedenken van ideeën hoe in die locaties te geraken. Daarna verzonnen we oplossingen om dat soort toegang te verhinderen. Door de goederenstromen, die het magazijn in- en uitgingen, te volgen vonden we de zwakke punten, vaak daar waar handmatige activiteiten plaatsvonden. We verkleinden het risico van diefstal door veel oplossingen in te voeren. Denk daarbij aan het plaatsen van camera’s, hekken, deuren die elektronisch beveiligd zijn en het vaker wisselen van werkzaamheden.’

‘Geloof het of niet, maar na verloop van tijd kregen deze bedrijven, als ze onze aanbevelingen hadden ingevoerd, zelfs korting op hun verzekeringspremies. Het was een geweldige tijd, hoewel het veel tijd en energie van ons allen vroeg. Dus besloot ik om mijn bedrijf te verkopen en maakte een goede winst. Ik was al rijk, dankzij de fortuinlijke erfenis van mijn ouders. Het voelde goed dat ik dit geld op eigen kracht had verdiend. Als ik alles op een grote hoop zou gooien, kon ik met pensioen en de rest van mijn leven in weelde baden. Geloof me, ik heb dat echt geprobeerd, maar binnen twee maanden verveelde ik me dood. Ik was er op gebrand om mijn succes nog een keer te herhalen, maar wilde mijn gezondheid niet laten boeten. Dat laatste raakte al snel naar de achtergrond toen ik een nieuwe goudmijn vond: internet beveiliging. Het ging hierbij niet zozeer om software te bouwen om malware en virussen op te sporen, maar meer om het volgen van verdachte geld- en datastromen. Ik nam een paar hackers aan, die de wereld wilden verbeteren. Ik zorgde erg goed voor ze en in ruil daarvoor deelden ze hun geheimen en trucs met mij. Na een half jaar had ik een goed gevoel gekregen hoe elektronische fraude, foutieve facturen, steekpenningen en nog meer viel op te sporen. Het is haast niet te geloven dat een aantal zaken direct onder je neus plaatsvinden. En nog erger, het stopt niet bij bedrijven, de lokale overheid is hier vaak bij betrokken. Om mijn eigen zaken en eigendommen goed te beschermen, voerde ik allerlei zelf ontworpen veiligheidmaatregelen in de loop der tijd in. Ik voelde ook wel aan dat sommige zaken illegaal leken te zijn, daar ze tegen de

grens van de toenmalige wetgeving aanzaten. Ondanks verschillende pogingen, om de wetgeving aangepast te krijgen zodat deze mazen in het net konden worden gedicht, slaagden we daar niet in. Dit vergde veel van mijn gezondheid en mij werd verteld dat ik mijn manier van leven drastisch diende om te gooien. Dus besloot ik om opnieuw mijn bedrijf te verkopen. Twee dagen later kreeg ik een zware hartaanval.'

'De rest van het verhaal kennen jullie. De enige oplossing die voorhanden was bleek een nieuw hart te zijn en mijn levensstijl om te gooien. En dat deed ik. Ik besloot om geen derde bedrijf meer op te zetten en gebruikte mijn tijd om de vergaarde kennis bij te houden, zodat ik mijn geld veilig kon stellen voor de toekomst. Niemand zou in staat zijn om mijn financiële transacties te volgen, zodra ik mijn veiligheidslagen hierover heen had gelegd. Dat was al genoeg werk om de week mee door te komen, kan ik je vertellen. Op deze manier kan ik in andere bedrijven investeren, zonder de buitenwereld te vertellen wat ik doe. Ja, daarbij maak ik gebruik van de mazen in de wetgeving, maar ik heb ze in het verleden genoeg gewaarschuwd, dus voel ik mij niet echt bezwaard.'

Hoofdstuk 30

De rest van het verhaal van de Graaf was fascinerend. Het bewees dat hij slim was. Wie zou eraan gedacht hebben om hulpmateriaal vooruit te sturen naar verschillende plekken verspreid over de wereld om onze kansen te vergroten? Eén ding was zeker, zijn bedoeling om ons minder bang te maken had gewerkt, we waren in goede handen en dat was een voordeel. Onze tegenstanders zouden verbaasd staan om wat de Graaf kon doen om ze op veilige afstand te houden. De rest van de dag verbeterde ons humeur aanzienlijk. Toen de kleine doos werd overhandigd bij de receptie van het nieuwe hotel, keken we elkaar heimelijk aan. In minder dan een dag, zouden we zijn verdwenen.

Eenmaal aangekomen op de kamer van de Graaf, werd het pakketje geopend en zagen we drie kleine boekjes, onze nieuwe paspoorten, een USB stick en twee kleine stapeltjes papiergeld. Ik had nog nooit zoveel geld gezien, maar de Graaf was meer in de USB stick geïnteresseerd. Hij deed de USB stick in de laptop en legde uit dat hij eigengemaakte software op zijn nieuwe laptop zette.

Ik pakte mijn nieuwe paspoort en zag dat dezelfde foto was gebruikt, maar dat mijn naam en nationaliteit was veranderd. Volgens het document was ik in Australië geboren. De Graaf nam het terug en zei dat dit niet eerder dan morgen zou worden gebruikt. We verlieten de kamer en besloten om het nieuwe hotel te verkennen. Dat klusje

duurde niet meer dan tien minuten. Het was een klein hotel, met niet meer dan twintig kamers en een ruimte die zowel voor het ontbijt als TV kijken werd gebruikt.

We brachten wat tijd voor de TV door, maar toen het over politiek ging, werd het saai. We verlieten de discussie en liepen terug naar onze kamer. We waren nog niet zo lang terug toen de Graaf op de deur klopte met een geweldig voorstel. Of we met hem mee wilden gaan winkelen. Hij had een tweede laptop nodig, niet voor hem, maar voor ons. We mochten ook één of twee spellen uitzoeken. Een minuut later zaten we in de auto, op zoek naar het dichtstbijzijnde winkelcentrum. Dat duurde niet lang en nadat de auto was geparkeerd gingen we op zoek naar een computerwinkel. Toen we die gevonden hadden, suggereerde de Graaf dat hij de aankoop zou doen en dat wij goed moesten luisteren hoe hij zijn keuze maakte.

Een man benaderde hem en vroeg of hij hulp nodig had. De Graaf antwoordde dat hij inderdaad wat hulp kon gebruiken bij het vinden van een mooie laptop voor ons tweeën. Deze diende licht en draagbaar te zijn, lang op de batterij kunnen draaien met mooie grafische weergave voor spellen en niet onbelangrijk niet te duur was. De man antwoordde dat sommige van deze criteria de goedkoopste modellen uitsloten en liet ons twee typen zien. De ontwerpen zagen er mooi uit en ik zag geen grote verschillen tussen beide. De Graaf zag ze wel en wees naar de linker.

Ik vermoed dat voor dat bedrag beide jongens elk een gratis spel

kunnen uitzoeken?’

De man glimlachte en zei dat we twee spellen met vijftig procent korting konden krijgen. De Graaf accepteerde het tegenvoorstel en zei dat we elk een spel naar keuze konden uitzoeken. Terwijl ik bezig was om een mooi spel te vinden tussen het uitgebreide aanbod, zei de Graaf dat hij een website zou regelen voor mijn privé blog.

Ruim een uur later hadden we onze spellen gekozen, een laptop kopen leek vele malen simpeler dan het vinden van een mooi spel. Blij met onze cadeautjes gingen we terug. Voordat we konden spelen, veranderde de Graaf de standaard configuratie en plaatste wat software van zijn USB stick op de laptop. Daarna zei hij dat de computer voldoende afgeschermd was tegen een gemiddelde virus aanval. Ik liet Tomas beginnen en terwijl hij aan het spelen was, zat ik naast hem, kijkend hoe hij het ervan afbracht. Het was een race spel en hij selecteerde een racebaan in Monaco. Ik vroeg mij af of deze echt bestond, of was verzonnen door de programmeurs. De beelden waren levensecht en Tomas koos een gele racewagen, die omschreven stond als dodelijk snel. Na een uur spelen verscheen de boodschap dat het niveau van de batterij te laag was, dus legden we het aan de stroom om op te laden.

Later die dag vertelde de Graaf dat hij een blog beschikbaar had gemaakt. Op dit moment was het zodanig ingericht, dat de inhoud van de blog nog niet zichtbaar was voor derden, maar zoals besproken, zou die optie later worden aangemaakt. De gekozen naam kon niet

worden uitgesproken omdat hij de klinkers had weggelaten. De Graaf legde in het kort uit dat hij deze domeinnaam had laten vastleggen op zo'n manier dat de eigenaar anoniem bleef. Er waren een paar providers die deze optie aanboden en hij had er in het verleden met succes gebruik van gemaakt. Ik kreeg de inlog gegevens en hij raadde me aan om ze niet op te schrijven. Dus leerde ik ze uit mijn hoofd en vond een ezelsbruggetje voor de ietwat rare naam van de website. Alles was klaar om met mijn blog te starten zodra de batterij opgeladen was. Ik vertelde mijn idee aan Tomas en hij reageerde enthousiast:

'Mag ik lezen wat je gaat schrijven? Ik kan je proberen te helpen om het verhaal compleet te maken.'

Ik nam zijn voorstel in dank aan. Twee wisten meer dan één.

Hoofdstuk 31

Nu alles klaar was om met mijn persoonlijke blog te starten, vond ik het moeilijk om een begin te maken. Ik schreef en herschreef de eerste regels keer op keer. Na verloop van tijd vond ik de juiste woorden en begon te schrijven, hoewel het niet zoveel was in het begin. Ik stopte en vroeg mij af wie dit ooit zou lezen, behalve Tomas en ik. Het voelde goed om de gebeurtenissen op te schrijven, alsof ik eindelijk een deel van het verleden achter mij kon laten. Ik merkte dat ik meer tot rust kwam terwijl ik schreef. Het werd een gewoonte om elke dag een paar minuten te schrijven en langzaam groeide het aantal pagina's. Tomas las zo nu en dan wat ik had opgeschreven en kwam met suggesties wat ik beter weg kon laten of welke details ik zou kunnen toevoegen. Het werd meer en meer mijn verhaal en ik moet bekennen dat het af en toe net was alsof het uit de fantasie van een jongen was ontstaan. Helaas was dit niet het geval.

Intussen hadden we onze nieuwe identiteiten eigen gemaakt. Tomas en ik waren nu broers en Graaf Vildas was onze oom. Hij was niet zover gegaan om onze vader te worden, wat ik op prijs stelde, daar ik maar één vader had. Hoewel mijn nieuwe naam in het paspoort Adam was en Tomas nu Tom werd genoemd, noemden we elkaar nog steeds bij onze eigen namen. De Graaf maakte geen bezwaren daar hij verwachtte dat onze achtervolgers eerder naar reisdocumenten zochten dan naar onze echte namen. Omdat we onze laatste sporen

achterlieten bij het tweede hotel, door niet netjes uit te checken, zouden onze mogelijke achtervolgers daar voor eeuwig kunnen blijven zoeken. De huurauto hadden we ergens achter gelaten en nadat we een heleboel keren de taxi hadden genomen, kozen we in plaats daarvan de bus voor de dagen daaropvolgend. Dit soort bussen reden door het hele land en het was een redelijk alternatief om te reizen. Deze manier van verplaatsen gaf me meer en meer het vertrouwen dat we dit alles zouden overleven.

De Graaf besloot om een tweedehands auto aan te schaffen. Hij rekende contant af en vervolgens hadden we ons eigen transport. In het begin hadden we nog geen definitieve bestemming en reden we maar wat rond in verschillende richtingen. Na een week zei de Graaf, ik bedoelde mijn oom, dat we richting Washington zouden gaan. Het was best wel een afstand, maar dat vonden we geen probleem. Hoe meer dat we ons verwijderden van onze oude identiteit hoe veiliger dit voelde. Onderweg deelde de Graaf zijn laatste informatie: 'Zoals je weet heb ik gezocht naar ziekenhuizen die orgaantransplantaties uitvoeren. Welnu, deze kunnen hier in elke grote stad worden gevonden. Ik heb tevens een elektronische wachtlijst voor het hele land gevonden, die centraal wordt bijgehouden. Dit is de basis waar vanaf door de meeste ziekenhuizen in elke staat wordt gewerkt.'

'De meeste ziekenhuizen hebben daarnaast hun eigen elektronische wachtlijsten. Ze werken in beginsel met de nationale wachtlijst en

hebben die uitgebreid, door bijvoorbeeld de patiënten te sorteren op basis van urgentie en de namen van de behandelende artsen toe te voegen. Uiteindelijk is het nog steeds de dokter die beslist, maar de meest levensbedreigende situaties staan bovenaan. Er moet ongetwijfeld veel over zijn vergaderd om de criteria te definiëren. Stel je voor dat je moet kiezen tussen een jong en een oud iemand, of iemand met een gezonde levensstijl versus een alcoholverslaafde. Ik heb in Washington vier ziekenhuizen gevonden die met elektronische wachtlijsten werken. Er is er nog eentje, maar die heeft op dit moment geen wachtlijst. Statistisch gezien geeft Washington ons de meeste kans om afwijkingen te vinden.'

Wat de Graaf zei sneed hout. We vernamen ook wat voor soort wachtlijsten er waren. Er werd niet alleen naar nieren en harten gevraagd. Huidmateriaal was ook erg populair, net als alvleesklieren. Er was zelfs vraag naar armen en benen. De transplantaties om organen te vervangen was vergevorderd. Ik vroeg mij af wanneer er hersenen op de lijst zouden worden gezet. Terwijl we steeds dichterbij Washington kwamen nam ook de frustratie toe. De Graaf had gezien dat het percentage deelnemers in donor programma's nogal varieerde per staat. Lage deelname percentages leidden in het algemeen tot langere wachtlijsten. Lange wachtlijsten golden in de regel als een goudmijn voor illegale orgaan handel. Daarom had de Graaf de ziekenhuizen gerangschikt op basis van de lengte van de wachtlijst. Het zou slechts een kwestie van tijd zijn voor we sporen van deze kwalijke orgaan donaties zouden vinden.

Hoofdstuk 32

Tegen de tijd dat we in Washington arriveerden had de Graaf zijn laatste selectie en volgorde bepaald van de ziekenhuizen waar hij eerder over had gesproken. Door zich als een dokter voor te doen hoopte hij toegang te krijgen tot het ziekenhuis. Voor Tomas en mij zou het lastiger zijn, daar het niet was toegestaan dat kinderen zonder begeleiding in het ziekenhuis rondliepen. Het werd nog moeilijker als we op de intensive care afdeling moesten zijn, tenzij je een direct familielid was van een de mensen, die daar werden verzorgd. Daar veel mensen die een orgaan transplantatie zouden ondergaan, eindigden op de intensive care afdeling, zou het bijna onmogelijk voor ons zijn om daar te komen.

Ik dacht hoe zoiets destijds in het ziekenhuis geregeld was toen ik aan het herstellen was van het auto ongeluk. Niemand kwam er op bezoek, maar kinderen waren toegestaan onder begeleiding van hun ouders. Er werden geen vragen gesteld als je ballonnen of cadeautjes bij je had. De ziekenbroeders zagen geen dreiging in kinderen die een presentje kwamen brengen aan een vriend of familielid. Ik deelde die ervaring met de Graaf en Tomas en de Graaf glimlachte.

‘Jullie beiden worden mijn afleiding. Wanneer je op de ziekenafdeling bent, roep je luid dat de persoon in kwestie die jullie wilden bezoeken, niet aanwezig is. Ongetwijfeld zal men je vragen met wie je bent gekomen. Je doet of je neus bloedt en zegt dat jullie hier op eigen

gelegenheid zijn gekomen. Uiteindelijk zal men je vriendelijk vragen om het ziekenhuis te verlaten en dan moet ik intussen wel klaar zijn met mijn zoektocht naar bewijs.’

Zoiets zou kunnen werken, zij het maar een paar keer in elk ziekenhuis. We moesten zien te voorkomen dat men ons op den duur zou herkennen. De Graaf had de tekeningen gevonden van het eerste ziekenhuis dat we zouden bezoeken. De intensive care afdeling was op de achtste etage, links van de liften. De Graaf zou met ons mee naar binnen lopen, maar eenmaal voorbij de receptie, zouden we op ons zelf zijn aangewezen. Hij zou zich verkleden en wat dokterskleding aantrekken. Vervolgens zouden we de lift nemen en naar de eindbestemming wandelen. Zodra ook de Graaf in de buurt was, zouden wij ons toneelstukje opvoeren en kon de Graaf onopgemerkt passeren. Hij zou dan naar aantekeningen zoeken, documenten en andere zaken die zouden aangeven dat er organen al dan niet onderweg waren. Eenmaal terug in het hotel konden we rustig het materiaal verder onderzoeken.

Terwijl Tomas en ik oefenden hoe we de aandacht van de verpleegsters konden trekken, als we eenmaal op de intensive care afdeling waren, ging de Graaf wat winkelen en kocht opnieuw een camera, een stethoscoop, naamplaatjes, een snor en een grote mooi verpakte fruitmand. Hij verzon ook een zelfgemaakte naam: Dr. Helsing. Hij maakte een naamplaatje met het logo van het ziekenhuis, wat hij van de website had afgehaald. Afdrukken van het naamplaatje werden in de business lounge van het hotel gemaakt. Daarna

overhoorde de Graaf hoe we onze rollen vertolkten en hij reageerde zoals men verwachtte dat zusters zouden doen. We bleven serieus tijdens de oefeningen en de Graaf drukte ons op het hart dat in het geval de zusters zouden dreigen om de lokale beveiliging in te schakelen om ons naar buiten te begeleiden, we zouden stoppen en direct vertrekken. We spraken af dat we elkaar weer zouden zien tegenover het ziekenhuis.

De Graaf vond informatie over het aantal mensen die op de IC werden verzorgd, het aantal mensen dat daar werkte en alle ingeplande operaties met het effect daarvan op de bezetting van de verpleegsters. Op basis van die informatie leidde hij af dat morgenochtend om 9.30 uur de meest geschikte tijd was. Dat was nog dertig minuten voordat de dokters hun ronde kwamen maken, dus zou hij niet toevallig andere collega's tegenkomen. Naar alle waarschijnlijkheid waren er maar twee zusters aanwezig daar de andere verpleegsters patiënten dienden te vervoeren naar de geplande operaties. Hij leerde een paar namen van dokters uit zijn hoofd als een mogelijke referentie en vond het interne telefoonnummer, waar men berichten kon laten omroepen.

Onder het avondeten namen we nogmaals het plan door en van pure opwinding at niemand zijn bord leeg. Evenals voorgaande plannen klonken ze aannemelijk, maar onze ervaring had geleerd dat het anders kon aflopen. Dus spraken we af dat als het heel erg fout ging, we meteen het ziekenhuis zouden verlaten. Naast de liften waren

er ook nog de trappen, legde de Graaf uit, maar als het niet nodig was, zouden we de liften nemen. Als laatste voorzorgsmaatregel lieten we onze paspoorten in het hotel, zodat onze nieuwe identiteit niet aan derden kon worden onthuld. Teruglopend naar ons hotel vroeg de Graaf of we dit nog steeds wilden doorzetten. Gelijktijdig zeiden we dat we nog steeds meededen. Ondertussen hielden we elkaars handen vast. Ik was er trots op dat ik Tomas en de Graaf mijn beste vrienden waren.

Hoofdstuk 33

Die morgen passeerden we zonder problemen de receptie van het ziekenhuis. We deden alsof we dagelijks deze route liepen en niemand hield ons tegen. Terwijl Tomas en ik een klein winkeltje binnen gingen en naar kauwgum zochten, verdween de Graaf in een toiletruimte. Even later kwam hij tevoorschijn met snor en al. Hij droeg een witte jas en speelde met een stethoscoop onder het lopen. Dat was het teken om naar de liften te lopen. We gingen naar de achtste verdieping en wachtten daar tot de andere lift verscheen met aan boord Dr. Helsing. We liepen vervolgens naar de Intensive Care afdeling en gingen van deur naar deur terwijl we de namen van de patiënten lazen. Natuurlijk was degene die we zochten er niet, maar we speelden of er iets vreselijks was gebeurd, wat de aandacht van een verpleegster trok. Voordat ze ons kon vertellen dat het nog geen bezoektijd was, vroegen wij waar de heer Goldberg was.

Ze liep met ons terug naar haar bureau en keek in de computer, terwijl ze zei dat ze niemand met die naam kende. Tomas en ik waren niet makkelijk te overtuigen en zeiden dat ze er niet langer om heen moest draaien. Wij waren hier eerder van de week geweest en toen werd hij op deze afdeling verpleegd. Intussen was Dr. Helsing gearriveerd en passeerde de zuster zonder haar te groeten. Zij had het te druk om de heer Goudberg in de computer te vinden, waardoor het haar ontging dat hij een klein kantoortje, direct achter haar, inliep. Opnieuw

vertelde ze dat er niemand met die naam op deze afdeling was geweest en dat we ons misschien hadden vergist. Hoewel niet verplicht, bekeek ze de rest van het patiëntenbestand en vond wel een mevrouw Goldberg. Ik legde haar rustig uit dat we de leeftijd hadden om het verschil tussen een man en een vrouw te begrijpen. Opnieuw vroegen we haar waar meneer Goldberg was. Toen begon Tomas te huilen en beschuldigde haar ervan dat ze niet wilde vertellen dat onze oom ondertussen waarschijnlijk was gestorven. Ik probeerde hem te troosten, maar slaagde daar niet echt in.

De arme zuster voelde zich niet gerust en keek rond om een collega te zoeken, maar die waren niet in de buurt. Ze zocht opnieuw in de computer, zelfs tussen de overledenen. Ze bleef herhalen dat ze geen Goldberg kende en ze stelde voor dat we met haar in elke kamer zouden gaan kijken om dit te bevestigen. Dat was erg aardig van haar en we namen dit voorstel graag aan. Even later was haar bureau onbemand en liepen wij langzaam van deur tot deur om onze oom Goldberg te zoeken. We herkenden natuurlijk niemand en nadat de laatste kamer was bezocht maakten wij onze excuses naar haar. Tomas stelde voor dat we een verdieping hoger verder gingen zoeken, terwijl ik dit zelfde voorstelde om een etage lager te doen. De zuster had intussen weer de zaken op orde en zei dat we later tijdens het bezoekur moesten terugkomen. Ik legde haar uit dat we ook buiten de bezoektijden mochten komen, omdat we van buiten de stad kwamen. De zuster keek naar de klok en werd nogal nerveus.

‘Luister jongens, ik heb nog maar vijf minuten voordat de dokters de

patiënten komen bezoeken. Jullie moeten nu echt gaan, sorry.'

Gretig namen we haar verontschuldiging aan. Het betekende dat we de zuster gedurende vijftientig minuten bezig hadden gehouden, wat meer dan genoeg moest zijn geweest voor de Graaf. Dus zonder verder dralen, verlieten we de afdeling en gingen naar de liften. Onder het weggaan bedankten we haar nogmaals voor haar hulp. Ik was blij dat we weg konden.

Eenmaal buiten wachtte de Graaf al op ons. Hij begon meteen te lopen totdat hij een klein cafeetje vond.

'Zijn er problemen ontstaan? Het duurde nogal lang, niet?'

We stelden de Graaf gerust. Alles was goed verlopen en niemand was achterdochtig geworden, maar hoe was het hem vergaan? Had hij iets gevonden?

'Het goede nieuws is dat ik veel informatie heb gevonden. Ik heb veel foto's gemaakt van de dossiers die daar worden bewaard. Ik heb zelfs de toegangscode van de verpleegster gevonden, daar kunnen we op een geschikter moment naar kijken. Het slechte nieuws is dat ik tot dusverre geen gekke dingen ben tegengekomen. Ik ben misschien te snel met het trekken van conclusies, maar het lijkt honderd procent legaal te zijn. Ik denk dat het te mooi zou zijn om meteen al bij de eerste de beste beet te hebben. In elk geval, bedankt voor jullie afleiding. Ik had tijd genoeg om mijn onderzoek te kunnen uitvoeren.'

We waren trots op dit compliment. Het was niet moeilijk gebleken en

het idee had goed uitgepakt. Het kon zonder problemen worden herhaald. De Graaf dronk zijn koffie op en zei dat hij later de foto's zou bekijken en voorbereidingen zou treffen voor het volgende ziekenhuis op de lijst.

Hoofdstuk 34

Terug in het hotel werden de foto's op de laptop geladen voor verder onderzoek. Na een vluchtige blik zuchtte de Graaf, hij zou op zoek gaan naar de best geschikte tijd voor een bezoek aan het volgende ziekenhuis. We lieten hem alleen en ik besloot wat tijd aan mijn blog te wijden. Tomas keek televisie en daar de film op het filmkanaal nogal spectaculair was, deed ik mijn laptop opzij en keek mee. We genoten van de film en roofden de kleine koelkast leeg van alle chocolade en cola. We waren een beetje misselijk en besloten, nadat de film was afgelopen, even te gaan liggen en de TV uit te zetten. Om de een of andere reden kon ik de slaap niet vatten en dacht terug aan de informatie die tijdens onze rit naar Washington was gedeeld.

Voor ik er erg in had wat ik precies zocht had ik mijn laptop geopend en zocht naar informatie over orgaan transplantaties op het internet. Ik kwam op een website die sprak over een samenwerking van zeven landen in de Europese Unie. Zij hadden besloten om een grote lijst te maken van mensen die op een orgaan wachtten en de website beschreef dat de organen vaak de grens over gingen om elkaar te helpen. Het leek een goed initiatief totdat ik de statistieken op de voorpagina bekeek. In een duidelijk overzicht viel af te lezen dat de samengestelde lijst groeide, terwijl het aantal verkregen organen vrijwel niets was in verhouding met het totaal aantal inwoners. Dit betekende dat, ook al was er een totaal overzicht beschikbaar van

donor patiënten, dit niet automatisch betekende dat de wachtlijst kleiner werd. Trots noteerde ik de naam van de website voor de Graaf. Het kon mogelijk van nut zijn. Een half uurtje later klopte de Graaf op de deur. Tomas was meteen wakker en deed open. Deze keer begon ik te vertellen over mijn recente vondst. De Graaf was meer dan geïnteresseerd om de website te bekijken. Hij liet weten dat wat ik had gevonden in goede aarde was gevallen en opende zijn laptop. Er stonden foto's op die eerder die ochtend waren genomen.

'Ik wil dat jullie beiden deze foto's goed bekijken en het mij vertellen als je iets vreemd opvalt.'

Tomas en ik keken goed naar de fotoserie. Er waren een heleboel foto's gemaakt van documenten gerelateerd aan een orgaanbank, maar alles leek in orde. Ik wilde de laptop teruggeven maar de Graaf stond erop dat we het nog beter bekeken, dus deden we dit. Tomas zei dat ze er allemaal hetzelfde uitzagen, op één uitzondering na. Hij wees op het briefhoofd en zei dat het logo links stond in plaats van rechts.

'Precies, goed gezien, Tomas!'

Nu zag ik het ook, ik had erover heen gekeken, maar was dit een probleem? Terwijl de Graaf het verkeerd geplaatste logo aanwees verhaalde hij:

'Deze kleine afwijking is misschien wel precies waar wij naar op zoek zijn. Ik kan niet vatten dat de orgaanbank twee verschillende briefhoofden zou gebruiken, dus volgens mij hebben we beet. Ik durf te wedden dat dit document is vervalst met het doel om een illegaal verkregen orgaan legaal te maken.'

Ik las het document nogmaals door en het leek in orde, een pancreas

donor was gepland om morgenochtend te worden afgeleverd. Het beoogde orgaan zou vanavond op transport gaan, terwijl de patiënt kunstmatig in leven werd gehouden. Op die manier, wanneer in ijs verpakt, zou de alvleesklier op tijd zijn voor de reeds geplande operatie. Het document verhaalde verder dat de donor een jongeman was uit Harrisburg, die verdronken was in de rivier tijdens een zwempartijtje met zijn vrienden.

‘We zullen later dat verhaal checken van die verdronken jongen. We hebben weinig tijd, dus moeten we onze aandacht op het transport richten. Ik heb naar de mogelijke opties gekeken, maar daar het ziekenhuis geen helikopter platform heeft denk ik dat we kunnen stellen dat de alvleesklier zal arriveren met een taxi, vrachtwagen of ambulance. We moeten dus de voor- en achteringang van het ziekenhuis bewaken. Ik zal nog een camera kopen, zodat we foto’s kunnen maken van elke taxi, vrachtwagen of auto. We moeten de kentekenplaten goed zichtbaar fotograferen. Er zijn hier trouwens auto’s die aan de voorkant geen kentekenplaat hebben. We moeten letten op koelboxen, pakketten die de grootte hebben van koelboxen en hoe gehaast mensen zijn om pakketten af te leveren.’

De Graaf praatte en dacht tegelijkertijd na, maar wat hij zei klonk logisch. Als dit een illegaal verkregen donor alvleesklier was, zou het goed mogelijk zijn dat de boeven zelf de levering deden, onder de dekmantel van de naam van de reguliere orgaanbank.

Het was een slimme manier van opereren. Het zou geen vragen

oproepen van de direct betrokken medewerkers. De beveiliging, de receptie en de verpleegsters zouden het verschil niet eens opmerken en alleen zorg dragen voor een vlotte afhandeling. Zou het zo simpel zijn? Als we daar zouden zijn en het bedrijf zagen dat het donor orgaan leverde, kon het ons leiden naar de bron.

Hoofdstuk 35

We stonden tegenover het ziekenhuis dat we die morgen hadden bezocht. We hadden we een goed overzicht op de auto's die aan de voorkant mensen afzetten of ophaalden. Er was minder verkeer toen het donkerder werd en tot nu hadden we niets verdachts gezien. Er werd soms een achterbak van een taxi geopend om een kleine koffer te pakken voor de persoon die het gebouw binnenging. Het zag er naar uit dat die mensen er voor een of meerdere nachten zouden blijven. We zagen geen gekke dingen. Voor de zekerheid namen we elke keer foto's als er koffers naar binnen werden gedragen. Ik was blij dat we met ons tweeën waren, zodat we ons niet verveelden. Tomas was goed geluimd en vertrouwde me toe dat we voor altijd in Amerika moesten blijven, ver weg van wat er gebeurd was, om een nieuwe start te maken. Hij vroeg me naar wat mijn plannen waren. Ik zei hem dat ik daar nog niet echt over nagedacht had. Ik leefde meer in het heden, te bang voor wat de toekomst in petto had.

'Ik zou hier graag naar school gaan en later mijn eigen bedrijf starten. Ze zeggen dat, als je iets erg graag wilt, je het kunt bereiken. Er zijn veel mensen die op die manier zijn begonnen, dus dat is mijn plan. Waarom doe je niet mee met mij? We zijn tenslotte goede vrienden.'

Ik wist niet wat ik moest antwoorden. Natuurlijk vond ik Amerika tot nu toe erg leuk en Tomas was mijn beste en enige vriend. Het voorstel was verleidelijk, dat was zeker.

‘Ik zou graag “ja” zeggen, maar om eerlijk te zijn, kan ik dat nog niet. We zitten midden in een riskante onderneming waar we niet zo maar uit kunnen stappen. Niet naar de Graaf, niet naar onze vrienden in het weeshuis en niet in de laatste plaats, naar onszelf. Ik zou me nergens kunnen vestigen, zonder dat ik de angst zou hebben dat iemand ons zou vinden en doden.’

Tomas begreep dit, maar deelde zijn toekomstdromen die nacht over ons samenwonend ergens in Amerika. Zijn liefde voor mij was er nog steeds en ik voelde me ietwat ongemakkelijk om daar de rem op te zetten. Gelukkig kwam de Graaf te hulp door de straat over te steken met een brede glimlach op zijn gezicht. Blijkbaar had hij meer succes gehad met het bewaken van de achterkant van het ziekenhuis.

‘We zijn hier klaar, het orgaan is afgeleverd en ik heb alles wat we nodig hebben. We gaan terug naar het hotel. Ik zal daar de foto’s op de laptop zetten en nagaan wie de eigenaar of huurder is van de bestelbus. Dat zal zonder twijfel meer informatie opleveren.’

We spoedden ons terug naar het hotel, waar de Graaf de foto’s bewerkte voor een meer gedetailleerd onderzoek. Toen het beeldmateriaal zichtbaar werd op de laptop, viel duidelijk de kentekenplaat af te lezen evenals de specificaties van de bestelbus. Op de zijkant van de bus zag je hetzelfde logo dat gebruikt was op de briefwisseling die de Graaf die morgen had gefotografeerd.

‘Zonder twijfel is dit een belangrijke vondst. Kijk eens naar de bestelbus zelf, het lijkt alsof het logo al een tijdje op de bus heeft

gezeten. Als we de eigenaar van de auto kunnen vinden, zijn we een stap dichterbij. Het zou mij verbazen als het een gestolen auto betrof. Ik zal een belletje plegen om het kenteken na te trekken.’ De Graaf belde terwijl hij in de hoek van de kamer stond om zoveel mogelijk privacy te hebben. Niet dat we het gesprek konden volgen, hij fluisterde voornamelijk.

Het gesprek leek goed te zijn verlopen.

‘Goed nieuws, ik belde zojuist een oude vriend die mij nog iets was verschuldigd. Ik heb de naam en het adres van de eigenaar opgeschreven. Het schijnt een internationale handelaar in diepvriezers te zijn. Het is nu te laat, ik stel voor om hem morgen met een bezoek te vereren. Ik heb altijd al een grote vriezer willen hebben. Terwijl ik me voordoe als een mogelijke koper, kunnen jullie rondsnoeren en zoeken naar iets wat verdacht is. Je kunt wellicht foto’s nemen, dat is altijd handig. In het geval dat jullie betrappt worden, is jullie oom natuurlijk erg boos en zal ik je moeten straffen.’ Hij knipoogde bij dit laatste.

Hoofdstuk 36

We waren op weg naar het vriezerbedrijf. Het was niet ver weg van Washington en de Graaf verwachtte er rond elf uur te zijn. Hij vond het niet nodig om een afspraak te maken. Op die manier was er een grotere kans iets te vinden aangezien we onaangekondigd kwamen.

‘Als het een echt bedrijf is dat gebruik maakt van haar eigen transport, zal het er in elk geval normaal uitzien, niet? Het zou geen vraagtekens oproepen omdat niemand zich ergens achter verstopte. Ze zullen, hoewel het ongelooflijk klinkt, hun werk in het volle zicht doen.’

‘Jazeker Aval, je hebt gelijk. Ze hebben wel lef, dat is zeker. Het geeft maar weer aan hoe zeker ze zijn van zichzelf. Het is ook een waarschuwing voor ons, deze lui staan onder bescherming. Het soort bescherming dat gemaakte fouten corrigeert en mensen elimineert die te veel interesse tonen. We moeten voorzichtig te werk gaan.’

Ik hoorde de zorg in de stem van de Graaf. Dat gebeurde niet vaak. Nog een reden om extra voorzichtig te zijn. Als we dit niet goed aanpakten, konden we op heterdaad worden betrapt. De Graaf gaf een laatste melding dat we in de buurt waren. Hij zou eerst voorbij rijden zodat we het gebouw en de omgeving konden bekijken. Het kon ons een indicatie geven. Tot onze verrassing lag het gebouw in het midden van een industrieterrein. Het was een grote schuur met wat kantoren aan de voorkant. Op een kleine parkeerplaats stonden wat auto's, wat

betekende dat er vandaag mensen aan het werk waren. Na er tweemaal langs te zijn gereden, reed de Graaf het parkeerterrein op. Voor de zekerheid voelde ik nogmaals of de camera in mijn zak zat. Er was geen bezoekersbordje, maar dat gaf niet. We wilden sowieso naar binnen. Bij de deur gekomen, zagen we dat deze open kon en gingen naar binnen, zonder dat er ergens een bel ging. Ik veronderstelde dat men niets verborgen hield, wat op zich wel weer slim was.

‘Hallo, is daar iemand?’

De Graaf sprak luid en hoorbaar zodat we zouden worden opgemerkt als er mensen waren. Dat was het geval. Een zijdeur ging open en een jongeman kwam een beetje verbaasd naar binnen. Toen hij ons zag, keek hij ontspannen en vroeg wat hij kon doen voor ons. De Graaf stak meteen van wal en zei dat hij graag een paar vriezers wilde zien, hij had er een paar nodig voor zijn restaurantketen. De man zei dat hij niet van de verkoopafdeling was en dat er normaal gesproken eerst een afspraak diende te worden gemaakt, zodat er een verkoper aanwezig kon zijn.

‘Onzin, ik moet geen verkopers hebben, die zouden mij hun schoonmoeder verkopen als het nodig was. Dit is precies waarom ik geen afspraak heb gemaakt. En natuurlijk omdat ik toevallig in de buurt ben. Ik vlieg met een paar dagen weer naar Europa, dus heb ik weinig tijd. Jij lijkt mij geknipt om een model aan te bevelen tegen een redelijke prijs, wil je zo goed zijn?’

De man kon niet weigeren en zei dat hij er wel wat van afwist en het

in elk geval kon proberen. Tomas begon te zeuren dat hij moest plassen en ik viel hem prompt bij. De Graaf zuchtte diep, mopperde over de grote hoeveelheid cola die we eerder die ochtend hadden gedronken en vroeg beleefd of de jongens gebruik mochten maken van het toilet. De jongeman zag geen kwaad in het verzoek en wees naar de deur waar hij eerder uit was gekomen.

‘Door die deur en dan de tweede rechts.’

We holden weg, alsof het leek op een wedstrijdje wie van ons eerst door de deur zou gaan en de Graaf vervolgde zijn gesprek met de man, door eenvoudige vragen te stellen over het beschikbare assortiment vriezers.

Nadat we door de eerste deur waren gerend op weg naar het toilet, zochten we in plaats daarvan naar het eerste beste kantoor. Het zag er verlaten uit. We namen elk een bureau om te onderzoeken. We werkten snel en maakten bijna geen geluid. Als we betrapt zouden worden zaten we in de problemen. Het papier wat uitgestald lag, gaf niets prijs en we konden nergens het logo vinden dat ons naar deze locatie had geleid. Dus begonnen we ietwat nerveus aan de laden van het bureau, met hetzelfde resultaat. Tomas bleek meer geluk te hebben. Hij vond een klein briefje met de toegangscode van de computer. Ik nam een paar foto’s, zodat we dit later aan de Graaf konden geven. Hij kon er wellicht, eenmaal terug in het hotel, toegang tot hun computer mee verkrijgen. Daarna vond hij een plastic mapje met drie documenten waarvan er één met het verdachte logo. Ik legde de drie documenten op de grond en maakte een foto.

Tomas legde ze weer terug waar hij ze gevonden had en stelde voor om ook in het magazijn een kijkje te nemen.

Ik zei dat we hadden wat we zochten en wilde teruggaan, maar hij was al op weg naar het magazijn. Er zat niets anders op dan hem te volgen. Terwijl ik Tomas volgde keek ik rond of ik andere mensen zag, maar het magazijn leek onbemand. We slopen door de smalle paden en zochten naar verdachte zaken, maar vonden niets van dat al. De meeste kisten waren van hout gemaakt en dichtgespijkerd. Ik vermoedde dat het vriezers waren die klaar stonden om te worden vervoerd. We stonden op het punt om ons te draaien toen we ontdekt werden.

‘Hé jongens, wacht eens even, wat doen jullie hier? Jullie mogen hier niet zijn.’

Voor we konden vluchten werd de weg versperd door een nogal gezet persoon in een blauwe overall. Ik verstopte meteen de camera.

‘Meneer, fijn dat we u treffen, we zijn al even op zoek naar het toilet en die andere man zei ons dat we zo moesten lopen. Kunt u ons helpen, voor we in onze broek plassen?’

Tomas uitleg werd geloofd daar de man antwoordde:

‘Nou, hier is geen wc, sorry. Volg mij maar, jongens.’

We liepen achter de man aan terug richting kantoor en daar wees hij naar een duidelijk gemarkeerde deur van het toilet. We gingen naar binnen en hij volgde ons, misschien om te kijken of we wel de waarheid spraken.

‘Mijn broer is een nogal verlegen type, maar je kunt wel blijven kijken hoor, als je wilt.’

Mijn woorden waren genoeg om hem te laten vertrekken, terwijl wij ons ding probeerden te doen. Tomas fluisterde dat hij helemaal niet verlegen was, maar wel liever plaste zonder pottenkijkers. De man had staan wachten tot we weer terug kwamen en begeleidde ons naar het voorste gedeelte waar de Graaf nog steeds in een uitbundig gesprek over de diverse vriezers bezig was en had zijn keus weten terug te dringen tot minstens drie vriezers voor zijn restaurants. Onderbroken in zijn monoloog, keek hij naar ons en vroeg waar we zo lang waren geweest. De gezette man antwoordde dat hij ons in het magazijn had aangetroffen, op zoek naar een toilet. Daarna verliet hij ons en ging terug naar zijn pallets. De Graaf was geïrriteerd door onze lange afwezigheid en zijn zin om nieuwe vriezers te kopen was verdwenen. ‘Terug naar de auto, idioten. Je wacht daar en houdt je handen in je zakken.’

Daarna wendde hij zich tot de nieuw gepromoveerde verkoper en verontschuldigde zich dat deze jongens zijn neefjes waren en altijd voor problemen zorgden. Hij vertrouwde ons niet zonder toezicht, vroeg om de catalogus en beloofde om zo snel mogelijk terug te bellen.

Terwijl we wegreden vroeg de Graaf of we tenminste iets van waarde hadden gevonden. Hij vroeg zich af of de man de smoes over het toilet geloofde.

‘Ik denk dat hij ons nakeek, toen we wegreden. In het ergste geval

heeft hij ons kenteken genoteerd. Hopelijk was dit alles het risico waard.'

We vertelden de Graaf dat we in het magazijn niets verdacht waren tegengekomen, in tegenstelling tot het gecheckte kantoor.

'We hebben verschillende foto's gemaakt van gevonden documenten. Het was niet veel, maar we hebben tenminste iets.'

Mijn stem klonk ietwat twijfelend. Eerst maar eens kijken of de foto's goed genoeg waren om de tekst te lezen. Ik wenste dat ik de tijd genomen had om eerst wat te oefenen, maar helaas was het vaak zo dat goede ideeën pas na afloop naar boven kwamen.

Na een rit, die langer duurde dan verwacht waren we terug in het hotel. De Graaf wilde niet langer wachten en pakte mijn fototoestel. Ik was niet de enige die nieuwsgierig was naar wat er eventueel zou zijn te vinden. De tien minuten die volgde probeerde de Graaf om stilletjes de documenten te lezen. Vervolgens zuchtte hij en fluisterde:

'Dit is beter dan ik had durven hopen. Het is ongelooflijk dat ze dit soort informatie zo open en bloot laten rondslingeren! Dit zal ons zeker helpen om bewijs te leveren, zeker met wat we eerder in het weeshuis hebben gevonden.'

We keken hem vragend aan. Wat was er dan zo belangrijk?

'Sorry jongens, ik moet een en ander toelichten. Laat me uitleggen wat deze pagina's onthullen. Hoewel het maar drie pagina's betreft staat het verzoek om een orgaan gedocumenteerd, de locatie waar de

donor dient te worden opgehaald, de naam van de donor, de laatst mogelijke ophaal datum en hoe het transport dient te worden geregeld. Het verwijst ook naar de verdronken jongen, het laatst mogelijke moment om het op te halen, zijnde morgenmiddag en dat dit vriezerbedrijf instructies krijgt om het donor materiaal op ijs in een koelbox op te halen. Het ziet er legaal uit maar de adres gegevens van de vragende firma staan er niet op. Het lijkt erop dat ze meeliften op een reguliere documenten stroom met minieme wijzigingen. Het zou elke normale controle doorstaan, maar ik wed dat de financiële stroom sterk hiervan afwijkt.'

Met deze laatste opmerking hadden we onze volgende uitdaging benoemd: hoe konden we het reguliere betalingsverkeer van deze illegale transporten vinden? Tomas stelde voor dat we zouden beginnen met het vriezerbedrijf. Dit soort van spoedvervoer zou snel opvallen wanneer vergeleken met de reguliere transporten van vriezers naar klanten. Als de bron van de betalingen zou zijn opgespoord, konden we, of beter gezegd, kon de Graaf zoeken naar een betalingsstroom hiervan richting het ziekenhuis. Als er niets werd gevonden, kon het geld naar een rekening van een dokter zijn gegaan in plaats van het ziekenhuis. Het klonk moeilijk, maar de Graaf hield van dit soort uitdagingen.

Hoofdstuk 37

Het was allemaal niet zo makkelijk. Op zich was het niet moeilijk om in te breken in de computer administratie van het vriezerbedrijf, daar we ook de toegangscode hadden gevonden. Moeilijker was het om de betaalstroom van de bron naar het ziekenhuis te vinden. De betaalstroom kwam van een bedrijf dat in Panama stond geregistreerd en gaf niet veel achtergrondinformatie over wie hier achter zat. Het duurde een paar dagen voordat de Graaf in staat was geweest om in het systeemnetwerk van het ziekenhuis te komen. Hij vond geen betalingen van die onderneming over de laatste twaalf maanden. Hij had wel de personeelslijst gevonden en een selectie gemaakt van salarissen die jaarlijks meer dan honderd duizend dollar bedroegen om daarna de bijbehorende bankgegevens te zoeken.

Nadat hij geprobeerd had om een betaalstroom naar de best betaalde mensen van het ziekenhuis te vinden, vond hij een overeenkomst bij de zevende dokter. Deze dokter had hetzelfde rekeningnummer gebruikt voor zijn maandelijkse salaris en het ontvangen van extra geld uit de Panama maatschappij. In de afgelopen drie maanden had hij vier maal een bedrag van tien duizend dollar ontvangen. Dit betekende dat hij meer geld verdiende aan de orgaanhandel, dan met zijn normale dagelijkse werk.

Als deze man iets slimmer was geweest zou hij een ander rekeningnummer hebben gebruikt, maar nou is hij op heterdaad

betrapt. Ik heb een kopie gemaakt van zijn in- en uitgaande betalingen van de laatste drie maanden, daar de rest zo te zien ergens anders is gearchiveerd. Langzaam maar zeker boeken we vooruitgang. Het volgende op mijn lijstje is om meer te weten te komen over die Panamese maatschappij. Dat zal nog moeilijk worden. Tot nu toe heb ik geen achterdeurtje gevonden waar ik naar binnen kan sluipen.'

Het was een grappig gezicht om de Graaf te zien werken. Hij tikte fanatiek op zijn laptop en vergat te eten en te drinken, hoewel het onder handbereik stond. Het was niet raadzaam om met hem te praten, zeker niet wanneer je een antwoord verwachtte. Dus lieten we hem het merendeel van de tijd met rust, terwijl we spelletjes speelden, TV keken en af en toe schreef ik iets in mijn blog. Ondanks al het werk van de Graaf, bleef het bedrijf een groot vraagteken. Hij had niet veel gevonden, anders dan dat het bedrijf dertig jaar geleden was opgericht, bezittingen voor meer dan honderd miljoen dollars bezat en een directie met tien directeuren had. Blijkbaar werd de identiteit van de eigenaren goed beschermd. Dus had de Graaf het volgende bedacht: een persoonlijk bezoek aan de dokter. Hij wilde hem ondervragen en kijken of deze man betere informatie had. Per slot van rekening moest hij vroeger met dit bedrijf of een vertegenwoordiger ervan in contact zijn gekomen.

Natuurlijk wilde hij een soortgelijke situatie als destijds in Johannesburg zien te voorkomen. Het enige voordeel was dat niemand een dergelijke zet van ons zou verwachten. Voor zover wij wisten

waren ze ons spoor bijster. Toen de Graaf achtergrond informatie van de dokter verzamelde, kwam hij hem op Facebook tegen en zag dat hij een gezin had met twee jongens; Roy en Walter. Roy was zeventien en Walter twaalf. Walters Facebook profiel onthulde dat hij voetbal speelde in de streek competitie en van basketbal en films hield. Het kon een manier zijn om binnen te komen. Ik kon daar heen gaan en naar Walter vragen, me voordoend als een lid van het voetbalteam. Eenmaal binnen kon ik de deur voor de Graaf en Tomas openen.

De Graaf keurde mijn plan af.

‘We gaan het eerst proberen zonder zijn familie erbij te betrekken. Je suggestie herinnert me echter aan een ander plan, dank je. Ik kan bij de administratie van de patiënten afspraken. Ik zal een afspraak toevoegen in zijn agenda, een zogenaamd intakegesprek. Dat betekent een gesprek, geen naalden of verdoving. Dit soort afspraken zijn nodig om kennis te maken met de dokter voor een mogelijke behandeling, om een beter beeld van de familie achtergrond te verkrijgen en een afweging te maken om iemand al dan niet op de wachtlijst voor een orgaan toe te voegen. Dit soort gesprekken duurt maximaal een uur, dus denk ik dat we genoeg tijd hebben om de juiste informatie te verkrijgen.’

De Graaf nam zijn laptop, was een momentje stil en zei toen dat we morgenmiddag om één uur terecht konden. Natuurlijk moesten we er wat eerder zijn om een patiënten toegangspas te krijgen. Terwijl hij

verder alles in het systeem regelde, begrepen we dat Tomas de nieuwe patiënt zou worden.

‘Zo Tomas, ik heb de data verzonnen, behalve je roepnaam en geboortedatum. De dokter zal ervan uitgaan dat al het andere al geregeld is. Je kunt gewoon jezelf zijn en mij het woord laten doen.’

Tomas had gemengde gevoelens over de morgen te vertolken hoofdrol. Onze herinnering aan het oude verlaten ziekenhuis lag ons nog vers in het geheugen. Zolang we geen pillen hoefden te slikken was het goed. We sliepen amper die nacht. Wat als het fout ging?

Hoofdstuk 38

De volgende ochtend haalde de Graaf de patiëntkaart van Tomas op. Het had de grootte van een credit card en Tomas naam stond erop, met zijn geboortedatum. Hij mocht de kaart vasthouden en de Graaf legde uit dat hij hem waarschijnlijk diende te overhandigen bij de receptie van de dokter. We kwamen op tijd en moesten in een klein kamertje op de tweede etage wachten. We brachten de tijd door met wat versleten tijdschriften. Na twintig minuten werd Tomas omgeroepen en wij volgden hem natuurlijk. De dokter stelde zich voor en begreep dat Tomas zich meer op zijn gemak voelde als zijn familie erbij was.

‘Zo Tomas, ik vermoed dat je niet echt naar dit gesprek uitkijkt, maar ik schat dat je oud genoeg bent om te begrijpen dat het niet alleen om voetballen gaat. Ik heb je medische achtergrond bestudeerd en gebaseerd op de vorige tests, zit er niets anders op dan jou te repareren.’

Terwijl de dokter zijn preek hield om Tomas gerust te stellen, had de Graaf een strategische positie ingenomen, zodat hij voorkwam dat de dokter kon vluchten of bij de telefoon kon. Op het moment dat de dokter voorstelde om de pols van Tomas te meten, kwam de Graaf tussenbeide en zei dat dit niet nodig was.

‘Dokter, ik stel uw zorg om de jongen erg op prijs, maar in alle eerlijkheid zijn wij hier vandaag om een heel ander onderwerp met u

te bespreken. Tomas, laat je litteken eens zien, wil je?’

Terwijl de dokter ietwat verbaasd keek, deed Tomas zijn shirt omhoog en liet de geheelde wond zien, met het lange litteken als bewijs. De dokter stond op en liep naar Tomas, niemand hield hem tegen.

‘Heb jij een nieuwe nier gekregen middels een transplantatie? Ik begrijp het niet. Je medische gegevens verwijzen niet naar zo’n ingreep. Kan je mij uitleggen wat er is gebeurd?’

‘Het litteken wat u ziet is een paar maanden geleden gemaakt. Als Aval, mijn beste vriend er niet was geweest, zou ik hier vandaag niet staan. Het doel wat men voor ogen had was om mijn beide nieren te verwijderen voor orgaantransplantaties. Mijn leven was minder belangrijk dan dat van anderen, omdat ik een wees ben.’

Tomas stem verried geen emotie terwijl hij dit aan de dokter uitlegde, maar zijn gezicht was daarmee in tegenspraak. Ik veegde wat tranen uit mijn ogen. Ook de Graaf was emotioneel geraakt door Tomas verhaal en hij nam het gesprek over.

‘Deze jongen heeft geluk gehad, maar vele anderen hadden dat niet. U weet wellicht niet hoe deze organen beschikbaar worden gesteld, tot nu dan, maar wij weten dat u deel uitmaakt van een groep die speciale transplantaties uitvoert, om zo de wachtlijst te omzeilen. Uw bankrekening laat wat verdachte betalingen zien, die vragen zullen oproepen, indien ze worden gedeeld met de ziekenhuis directie.’

De dokter was te verbaasd om de beweringen te ontkennen en bleef naar Tomas kijken die voor hem stond, met het lange litteken als bewijs.

‘Ik wist niet hoe donor materiaal werd verkregen, ik moet mij daarvoor verontschuldigen. Ik geef toe dat ik extra geld heb gekregen in ruil voor extra geleverd werk en dat ik de reguliere wachtlijst negeerde. Ik zag er niets kwaads in daar we nog steeds het aantal gevraagde operaties leverden, zoals bepaald in het Jaarplan van de financiële afdeling van het ziekenhuis. Het geld wilde ik gebruiken voor de studies van mijn kinderen. Particuliere opleidingen kosten een vermogen.’

‘Dank u voor uw oprechtheid, maar we zijn nog niet klaar. We moeten alles weten en u moet ons daarbij helpen, door te vertellen wie u vraagt om deze extra operaties uit te voeren. In ruil hiervoor zullen wij dit gesprek vertrouwelijk houden.’

De dokter stond in tweestrijd; hij zou ons liever meteen de kamer zien verlaten, maar hij wilde ook niet zijn baan verliezen. De dokter probeerde een reden te vinden om verdere uitleg te vermijden en wees erop dat het ziekenhuis niet de meest ideale plek was voor dit onderwerp. De Graaf stelde voor dat we hem zouden vergezellen om het gesprek thuis voort te zetten. Ik zei dat Roy en Walter waarschijnlijk nog op school waren, zodat we alles ongestoord konden bepraten. Het was een hint naar de dokter om hem te laten weten dat wij wisten waar hij woonde en nog meer, zodat hij ons serieus zou nemen.

De dokter stemde in en reikte naar de telefoon, kijkend naar de Graaf. ‘Ik zal mijn secretaresse zeggen dat ik nu naar huis ga en dat ze de rest

van de afspraken dient af te zeggen. Jullie kunnen met mij meegaan naar mijn auto en mijn huis. Ik waardeer het als jullie hier niet met mijn vrouw over spreken, mocht zij thuis zijn.'

Zonder te wachten op het antwoord van de Graaf, gaf hij de verpleegster instructies dat ze zich zou verontschuldigen bij de patiënten voor het feit dat een onverwachte spoedsituatie was opgekomen en dat de rest van de geplande afspraken diende te worden verschoven, bij voorkeur nog later deze week, als het moest na de reguliere werktijden. Daarna waren we op weg naar de garage. Het was moeilijk te zien of de dokter geïrriteerd was door ons, als bringers van slecht nieuws, of dat zijn lucratieve werk niet zo legaal was als verwacht.

Hoofdstuk 39

Het was een half uur rijden naar het huisadres van de dokter, gelegen in een van de betere woonwijken van Washington. Het was een groot huis en had een hek dat op afstand kon worden bediend. Het kon niet met het kasteel worden vergeleken, maar het was wel indrukwekkend. Het leed geen twijfel dat een groot deel van het extra geld uit operaties in het huis was gestopt en niet alleen in studiebeurzen. De dokter was de gehele weg stil geweest, waarschijnlijk zijn hoofd brekend over wat wel en wat niet met ons te delen, wanneer we eenmaal bij hem thuis waren. Hij was opgelucht te zien dat er geen andere auto voor het huis stond geparkeerd zodat we zijn vrouw niet zouden treffen.

We volgden de man de trap op; hoogst waarschijnlijk had hij daar zijn studeerkamer. Het huishouden verried dat er veel aan sport werd gedaan in het gezin. We waren niet gekomen om het daar over te hebben, dus werden we naar een kleinere kamer geleid die vol met boeken stond, zowel op tafels, stoelen als op de grond. Het wekte de indruk dat hij veel las, wat te verwachten viel bij dokters. Wij maakten de stoelen leeg en gingen zitten. De dokter begon, zonder verder uitstel.

‘Ik zal jullie alles vertellen, wat ik weet, maar ik wil in ruil daarvoor je woord dat jullie me nooit meer bezoeken, niet hier of in het ziekenhuis. Het is niet zonder risico, maar nu ik gezien heb waar het

echt om draait, rest mij de morele plicht om dit te doen. Als we klaar zijn, verlaten jullie mijn huis en komen niet terug en laten mij en mijn familie met rust, duidelijk?’

Het verzoek was redelijk en indien hij belangrijke informatie had, zouden we hem met rust laten. De Graaf beloofde dit plechtig en Tomas en ik knikten bevestigend.

‘Het begon allemaal vijf jaar geleden. Een oude collega die vlak voor zijn pensioen zat, benaderde mij en stelde voor dat ik een lezing van hem overnam. Het was een driedaags congres over chirurgie in Kaapstad. Zoals gebruikelijk waren er geen kosten aan verbonden; de farmacie bedrijven betaalden alles. Het enige wat zij in ruil van ons verwachtten was dat wij hun laatste producten zouden ondersteunen of dat we ze zouden helpen bij het uitvoeren van tests om zo hun nieuwe medicijnen door de gezondheidszorg te krijgen goedgekeurd. Het zag er eigenlijk heel normaal uit en goed georganiseerd. Ik heb nog de folders om je te laten zien. Om een lang verhaal kort te maken, ik wilde dolgraag een paar dagen ontsnappen aan de waan van alledag en nam het aanbod aan.

Ik boekte en ontving een business class ticket naar Kaapstad en een reservering voor een vijf sterren hotel. Ik herinner me dat we ook nog wat zakgeld kregen, om souvenirs te kopen als we toch in Afrika waren. Voor nog eens honderd dollar extra kon je je verblijf met een week verlengen. Natuurlijk koos ik daarvoor. De lezing was prima geregeld. Niet echte nieuwe informatie waar ik nog niet ergens over had gelezen, maar goed genoeg om met collega’s te discussiëren over

enkele recente technieken en met de sprekers te converseren. Enkele van hen waren wereldwijd bekend om hun publicaties. Samenvattend leek het op een van de beter georganiseerde seminars die er op de markt zijn. Echter op de tweede dag gebeurde er iets, hoewel ik me dat pas achteraf realiseerde. Terwijl ik een whisky aan de bar nuttigde, kwam er iemand van de organisatie bij mij staan. Hij vertelde dat het hem plezier deed dat ik op de conferentie was en hij verwees naar mijn oudere collega, die mij had gesuggereerd om in zijn plaats te gaan. Daarna spraken we over de familie en vrije tijd, de drukke werktijden, hoge belastingen en de onzekerheid die de toekomst gaf. Na een paar whisky's leek het alsof er geen zekerheden meer waren en dat ik aan mijzelf verplicht was om een nieuwe mogelijkheid, mocht deze voorbijkomen, met beide handen aan te grijpen.

Het was niets anders dan een voedingsbodem voor wat hij daarna in vertrouwen met mij wilde delen. Hij maakte deel uit van een organisatie die vraag en aanbod van organen regelde voor hen die het zich konden veroorloven. Door extra betalingen kon de wachttijd worden verkort. Natuurlijk waren er goede redenen om deze bevoorrechte mensen te helpen. Zij maakten vaak deel uit van de hogere regionen van de overheid of het zakenleven: mensen die besluiten namen en verantwoordelijk waren voor het wel en wee van duizenden of meer. Als deze mensen te lang moesten wachten zou de schade voor iedereen aanzienlijk zijn. Hij legde uit dat hij een netwerk van vrienden had met de vereiste infrastructuur. Het enige wat er aan ontbrak waren wat extra uurtjes van de chirurgen en staf.

Ik was meer dan geïnteresseerd. Als eerste; alleen de beste chirurgen maakten deel uit van dit netwerk. Ten tweede: dit was de kans om de financiële toekomst van mij en mijn gezin veilig te stellen. Het duurde dan ook niet lang voordat ik deel uitmaakte van dit exclusieve netwerk en ik verdiende een aardig tweede inkomen. Ik heb mij nooit gerealiseerd hoe men aan organen kwam. Ik had min of meer aangenomen dat dit kwam door het hebben van een wereldwijd netwerk, dat hen in staat stelde om vooraan in de rij te staan als er een passende donor voorbij kwam.'

De dokter stopte met praten en zocht in zijn bureau.

'Hier is het, de originele brochure die ik van mijn oudere collega heb gekregen. Ik heb het bewaard omdat het een belangrijke wending in mijn leven betekende.'

Hij gaf de folder aan de Graaf, die hem hiervoor bedankte. Vervolgens vroeg hij:

'Herinner je nog één van de namen van de mensen waarmee je destijds in Kaapstad hebt gesproken?'

De dokter knikte en gebaarde dat hij de folder moest omdraaien.

'Al de namen van de directieleden staan hier. De man bovenaan de lijst was degene waarmee ik de conversatie in de bar gehad heb die avond, Dr. Mazlow. Ik herinner me dat hij in Kaapstad woonde en vaker dit soort seminars organiseerde.'

Naast de naam stond een kleine foto van de man. Hij zag er deels kaal uit en had wit haar. Hij zag er gewoon uit en kon nog steeds deel

uitmaken van het netwerk, daar het pas vijf jaar geleden was. De Graaf vroeg of hij de folder mocht houden, maar de dokter was er nogal aan gehecht. In plaats daarvan stelde hij voor om er een kopie van te maken. Dat was geen probleem en hij zette het kopieerapparaat aan. Een minuut later ontvingen we onze kopieën. Het was duidelijk dat deze kopieën de volgende aanwijzingen waren die ons moesten leiden naar de mannen aan top van de organisatie. De dokter begreep dit ook en benadrukte dat wij zijn naam niet zouden noemen als ons werd gevraagd om te onthullen hoe we aan deze informatie waren gekomen. In ruil daarvoor zou hij nooit met de organisatie contact opnemen over dit gesprek. Het was een kwestie van wederzijds vertrouwen.

De dokter vroeg de Graaf wat hij vervolgens zou doen.

‘Wij zullen verdwijnen en niet terugkomen, zoals beloofd. Het is in uw eigen belang dat u niet weet wat wij gaan doen. We zijn u dankbaar voor deze informatie. Als er nog iets is wat u weet, maar ons nog niet hebt verteld, wees dan zo goed om ook dat met ons te delen.’

De dokter dacht een moment na en zei dat er nog een andere collega in het ziekenhuis deel uitmaakte van het netwerk.

‘Wees voorzichtig met wat u doet, het is een goed georganiseerd netwerk, met invloed in veel landen. Ze geven niet makkelijk op. Ik heb meer dan genoeg verteld en vraag u met klem om nu weg te gaan, voordat mijn gezin thuis komt. Ik stel voor dat u de straat uitloopt. Aan de overkant is een taxi standplaats, vanaf daar kunt u verder.’ We begrepen zijn bezorgdheid en we liepen naar de voordeur. Terwijl

de deur open ging wenste hij ons veel succes. Deze woorden kwamen uit zijn hart. Ik vroeg mij af of hij verder zougaan met deze extra operaties of niet, maar ik durfde het hem niet te vragen. De deur sloot en het opende zodat we van het terrein af konden. Met alle verkregen informatie gingen we op zoek naar de taxi standplaats.

Eenmaal terug in het hotel bespraken we wat ons vervolgens te doen stond. Tomas wilde op zoek naar de reden waarom die jongen was verdronken, zoals beschreven stond in de documenten van het vriezerbedrijf. Hij twijfelde dat dit een ongeluk was geweest. Daar stond hij niet alleen in, maar de Graaf wilde er niet in meegaan. 'Of de jongen nu verdronken is of vermoord, is voor ons op dit moment minder belangrijk. We kunnen dat feit niet terugdraaien en zo'n onderzoek naar zijn doodsoorzaak is niet zonder risico. Ik stel voor dat we een stap nemen, die niemand zal vermoeden, namelijk teruggaan naar Zuid Afrika. De dokter is erg behulpzaam geweest om zijn informatie met ons te delen en dat moeten we goed benutten. Het kan helpen voorkomen dat er in de toekomst andere kinderen worden gedood.'

Het klonk hard, maar hij had gelijk. We konden niets meer betekenen voor de dode jongen, net als alle andere kinderen die het weeshuis de afgelopen jaren hadden verlaten.

'Hoe groot is de kans dat we hier worden gepakt?'

De Graaf antwoordde:

'Ik weet dat niet, Aval, maar er is een risico. De organisatie lijkt zeker

van zijn zaak, door open en bloot te opereren. De meest logische verklaring die ik momenteel kan bedenken is dat het netwerk deels uit is op een extra zakcentje, terwijl anderen doden voor het geld. Voor nu weet ik even niet waar ik de grens zou moeten trekken. Het lijkt me dat de dokter die we gesproken hebben, nooit voor ogen had hoe in het slechtste geval aan donor materiaal werd gekomen. Genoeg voor nu. Ik wil morgenochtend richting Kaapstad vertrekken. Daar zal ik de nodige regelingen voor treffen, dus kunnen jullie de rest van de dag ontspannen.'

We volgen het advies van de Graaf op en ik gebruikte een deel van de middag om mijn blog met de laatste ontwikkelingen bij te werken.

Hoofdstuk 40

Dit was de derde vlucht in mijn leven. Natuurlijk ging ik met mijn ouders op vakantie toen ze nog leefden, mijn vader hield van rijden en de uitstapjes werden dan ook met de auto ondernomen. Nu, met Tomas en de Graaf was ik driemaal met het vliegtuig geweest in minder dan zes weken tijd. We vlogen dit keer “economy” en werden niet langer verwend door de persoonlijke aandacht van de stewardessen. Gelukkig waren er films beschikbaar en dat voorkwam dat we ons verveelden. Het zou een lange vlucht met twee tussenstops worden. Ik vond dat niet leuk, maar voor onze bagage werd gezorgd. Ik vroeg mij af hoe lang onze auto bij het hotel zou staan, voordat men ontdekte dat de eigenaar gevlogen was. De Graaf leek gehaast en wilde geen tijd verspillen door de auto te verkopen. Ik had de indruk dat hij dacht dat we op het punt stonden om dit voor eens en altijd op te lossen.

Ik kon het niet helpen, ik vond ons steeds minder opgewassen tegen onze tegenstander. Zij hadden miljoenen dollars; alleen al hun directie bestond uit tien man, ten opzichte van ons drieën. Hoogst waarschijnlijk waren ze in veel landen en grote ziekenhuizen vertegenwoordigd. Wat konden wij daartegen ondernemen? Ik werd er ietwat depressief van. Maakten we wel een kans? Het antwoord was nee! In elk geval hadden Tomas en ik geen andere optie. Wij stonden op hun lijstje, omdat we te veel wisten. Hetzelfde gold min of meer

voor de Graaf. Met dat gegeven hadden we geen andere keuze dan naar Kaapstad af te reizen om daar te onderzoeken hoe we ze konden stoppen verder te gaan met het doden van kinderen voor hun organen. We konden alleen maar hopen dat we nog meer mensen zouden vinden zoals de dokter uit Washington. We hoopten dat ze open stonden om met redelijkheid te worden overtuigd.

We kwamen na een lange vlucht aan in Kaapstad. Hoe anders was deze stad in vergelijking met Johannesburg. De Graaf had zoals hij het formuleerde naar een middenklasse hotel gezocht en na een lange taxirit vonden we het hotel. Het lag niet ver van het centrum, maar je had een auto of taxi nodig om hier te komen. Allereerst knapten we ons op en trokken schone kleren aan. De Graaf stelde voor om de locatie te zoeken waar de organisatie haar seminars hield. Dat zou niet zo moeilijk moeten zijn. De folder verwees naar een website die nog steeds in de lucht was. Er viel uit af te lezen dat er binnen vier weken een nieuw seminar zou plaatsvinden.

Hoofdstuk 41

Marco had het einde van de vertaalde blog bereikt. Er was niets meer, nogal een abrupt einde. Gefrustreerd vertaalde hij opnieuw de laatste paar zinnen om te zien of alles wel correct was vertaald. De uitkomst daarvan bevestigde dat er niets meer viel te vertalen. Maar het verhaal was nog niet af. Marco kon hiervoor een aantal mogelijkheden bedenken. Misschien stond Aval op het punt om binnenkort weer te gaan schrijven. Hij controleerde het originele blog op een mogelijke mutatedatum. Dat zou aangeven wanneer er voor het laatst iets geschreven of gewijzigd was. Al gauw kwam Marco erachter dat de laatste mutatie bijna zes maanden geleden had plaatsgevonden. Wat maakte dat Aval was gestopt met schrijven?

Het volgende scenario was minder geruststellend. Wat indien Aval niet langer in staat was om te bloggen? Misschien had hij de toegangscode tot zijn website vergeten, die was zelfs moeilijk om uit te spreken. Het was een mogelijkheid, maar met de hulp van de Graaf, zou het herstellen van de toegangscode een fluitje van een cent zijn. Het was in elk geval niet omdat Aval zich verveelde met bloggen. Uit het verhaal was duidelijk gebleken dat Aval iets wilde vastleggen over zijn leven en gebeurtenissen. Daarnaast was het, zoals eerder vermeld, een soort van levensverzekering. Als hij bedreigd zou worden kon hij zeggen dat zijn verhaal automatisch op het internet zou verschijnen. Het verhaal was echter niet gepubliceerd, los van het feit dat het nog

niet af was. De enige reden die er kon zijn was dat de Graaf nog niet had geprogrammeerd dat de inhoud van de blog na een bepaalde periode werd gepubliceerd. Hoe zou hij hen kunnen vinden om zeker te stellen dat alles in orde was? Marco dacht na maar had geen verwijzingen gezien naar achternamen, adressen of zelfs maar e-mail adressen. De volgende uren spendeerde Marco aan het zoeken op internet naar mensen in Kaapstad die in de afgelopen zes maanden waren omgekomen. Het was zoeken naar een speld in een hooiberg die niet werd gevonden. Pas ver na middernacht besloot hij om te gaan slapen. Er was niet veel meer wat hij kon doen.

Na een rusteloze slaap, dromend over het verhaal van gisteren, stond Marco vroeg op. Hij sloeg het douchen over en kleepte zich snel aan. Hij had honger en terwijl hij een grote kom met cruesli at, bedacht hij wat hij vervolgens kon doen. Zijn moeder was al wakker en een beetje verbaasd om Marco zo vroeg beneden aan te treffen. Ze moest hem tweemaal aanspreken, voordat hij antwoordde, hij was met zijn gedachten ergens anders.

‘Marco, alles goed met je? Scheelt er iets?’

Zijn moeder keek een beetje bezorgd maar Marco was niet van plan om zijn gedachten met zijn moeder te delen. Hij probeerde haar gerust te stellen en zei dat alles goed was. Vervolgens ging hij naar boven, terug naar zijn kamer. Op zijn bed liggend dacht hij aan het slechts mogelijke scenario; Aval, Tomas en de Graaf waren niet langer in leven. Hoe ver waren ze gekomen om deze corrupte organisatie te ontmantelen? Zouden de boeven van Avals blog weten? Indien dit het

geval was, zouden dan ook degenen die het probeerden te lezen in gevaar zijn? Marco's maag draaide zich om en hij moest naar de badkamer rennen om zijn ontbijt weg te werken. Nadat hij de hele maaginhoud had uitgespuugd, zweette Marco als een otter.

Klaarblijkelijk had zijn moeder hem in de badkamer gehoord en ze klopte op de deur om opnieuw te zien of hij wel in orde was. Marco probeerde zich niet langer groot te houden en gaf toe dat hij niet in orde was. Zijn moeder stelde vast dat hij vermoedelijk griep had en terug moest in bed. Zij zou school inlichten dat Marco ziek was en vandaag niet zou komen. Hij sribbelde niet tegen en ging terug naar zijn kamer. Het enige waar hij aan kon denken waren drie dode lichamen. Wat als hij nummer vier zou worden?

De rest van de dag bleef Marco in bed en raakte zijn computer niet aan. Dat was een signaal voor zijn moeder dat hij echt ziek was. Een reden temeer om hem de komende dagen thuis te houden. Marco dacht vrijwel voortdurend aan wat hij in Avals blog had gelezen en wenste soms dat hij het nooit had gevonden. Hij realiseerde zich echter dat hij dit niet ongedaan kon maken en tijdens zijn verblijf in bed werd hij dapperder dan dat hij ooit was geweest. Omgeven door de veilige muren van zijn eigen kamer, overdacht hij hoe hij Avals verhaal bekend kon maken. Het was reëel om te veronderstellen dat Aval niet langer in leven was, anders had hij wel nieuwe passages in zijn blog geschreven. Er was daarom geen risico om de informatie naar buiten te brengen, behalve dan voor Marco.

Hoofdstuk 42

Het ging redelijk goed met Marco, los van die ene keer dat hij moest overgeven in de badkamer. Hij was blij dat hij thuis mocht blijven, temeer daar hij zich toch niet op de les zou kunnen concentreren. Hij had geleerd dat af en toe een kleine rustpauze nemen geen kwaad kon. Hij moest voor maatschappijleer nog een project doen en besloot om daarvoor Avals verhaal te gebruiken. Steeds duidelijker zag hij de voordelen en het mogelijke effect naar zijn klasgenoten en verder.

Gevoed door dit idee zette hij zijn computer aan begon een opsomming te maken over wat de inhoud van zijn boodschap zou moeten bevatten, of beter gezegd, hoe hij gebruik zou maken van Avals persoonlijke verhaal. Het was een grote klus en naar alle waarschijnlijkheid de eerste serieuze poging die Marco deed voor het vak maatschappijleer. Vroeger vond hij er niet veel aan, maar dat zou nu veranderen. Gebruikmakend van Avals verhaal zou hij proberen om zijn medeleerlingen over te halen om geregistreerd donor te worden. Daar zou het niet mee stoppen. Familie en vrienden van zijn studiegenoten zouden dit voorbeeld ook dienen te volgen. Het zou een soort van olievlek worden, die zich steeds verder verspreidde. Zo zou Avals dood niet voor niets zijn geweest en konden andere Avals wellicht dit lot worden bespaard.

De rest van de week bleef Marco thuis. Zijn moeder had wel begrepen dat hij niet langer ziek was, maar had besloten om er niet op aan te dringen dat hij weer naar school moest. Er was iets aan haar zoon veranderd en wat ze zag beviel haar. Eindelijk leek hij serieus bezig te zijn met zijn huiswerk en ze bad dat dit geen symptomatisch gedrag was. Die vrijdagavond, terwijl haar ex-man toevallig op bezoek was, kwam Marco uit zijn kamer, samen met een stapel papier. Hij ging in de woonkamer zitten en vroeg of ze samen iets konden drinken. Blij ging ze spoorlags naar de keuken om koffie, thee en limonade te maken, terwijl het zelfs zijn vader opviel dat de avond routine anders verliep. Hij zette de TV uit en vroeg aan Marco hoe het met hem ging. Het bleek dat zijn moeder hem gevraagd had om die avond langs te komen om over Marco te praten.

Marco was nerveus en keek gespannen naar de keuken om te zien of zijn moeder al terugkwam, voordat hij antwoordde. Toen hij zijn moeder zag antwoordde hij:

‘Pap en mam, ik voel mij goed, prima zelfs! Ik ben niet misselijk of ziek, maar ik wil met jullie praten over iets wat erg belangrijk is. Het gaat over iets wat ik meer dan een week geleden op het internet vond.

Het volgende uur vertelde Marco alles dat hij had gelezen in Avals blog. Niet één keer vroegen ze Marco iets. Ze waren perplex over wat hij hen te vertellen had.

‘Dit is ongelooflijk, we moeten meteen de politie bellen.’

Dat waren zijn moeders woorden toen Marco het verhaal beëindigde

met de boodschap dat er niet meer informatie in de blog beschikbaar was en dat hij vermoedde dat Aval hoogst waarschijnlijk dood was. Zijn vader zei niet veel, wat op zich al een wonder was, daar hij altijd wel een mening had. In plaats daarvan vroeg hij Marco wie hier nog meer van afwist en wat Marco vervolgens van plan was.

‘Ik denk dat alleen ik weet van dit blog, niemand anders. Weet je nog: het was een niet-geïndexeerde website, het verhaal was nog niet on-line gezet en beveiligd met een goed gekozen toegangscode. Ik ben hier toevallig op terecht gekomen.’

Zijn vader bekende dat hij niet begreep wat Marco allemaal zei, behalve het feit dat de informatie min of meer was afgeschermd.

‘Ik stel voor, zoon, dat je deze informatie ergens begraaft zodat niemand er meer bij kan. Wat ik ervan begrijp is dat het niet veilig is om hier over te praten, tenzij je naar de dood verlangt.’

Voordat Marco kon antwoorden riep zijn moeder:

‘Martin, hoe kan je dit nou zeggen! Dit moet helemaal niet worden begraven, we moeten er zoals ik al eerder zei mee naar de politie.’

Marco hoorde zijn beide ouders aan. Avals verhaal zorgde tenminste wel voor wat aardige emotionele uitspattingen thuis.

‘Willen jullie alsjeblieft geen ruzie maken? Mam, we kunnen niet naar de politie omdat we geen enkel bewijs hebben. We hebben geen echte namen; we weten niet waar ze wonen of waar ze naar te verwijzen in bijvoorbeeld Kaapstad of Washington. Ze kunnen hier niets mee doen en zullen ons naar huis sturen. Pap, ik ben het ook niet met jou eens. Jij zegt altijd tegen mij dat ik mijn verantwoordelijkheid moet

nemen, in plaats ervan weg te lopen. En dat ga ik nu ook doen. Ik heb er over nagedacht hoe dit bij iedereen onder de aandacht te brengen, zonder ons leven te riskeren.'

Hij nam de stapel met papieren en wuifde hiermee.

'Dit is mijn werkstuk voor maatschappijleer. Het is wat groot uitgevallen en ik denk dat de leraar wel verbaasd zal zijn. Ik heb Avals verhaal als getuigenverslag gebruikt om te laten zien hoe zaken kunnen aflopen als mensen op zoek gaan naar organen om extra geld te verdienen. Ik verwacht dat iedereen die dit heeft gelezen, net als jullie en ik, geschokt zal zijn en zal roepen om een onmiddellijke verandering in deze situatie. Het andere gedeelte van mijn werkstuk geeft een oplossing binnen handbereik. In feite kunnen jullie en ik de oplossing aanreiken. We hebben geen politie nodig om dit misbruik te voorkomen. We moeten mensen zien te overtuigen dat men een geregistreerd donor dient te worden, hoe eerder, hoe liever. Als iedereen optekent om een geregistreerde donor te worden zal het aantal potentiële donoren groeien en zodra er voldoende donoren beschikbaar zijn, zullen wachtlijsten verdwijnen. De vraag naar illegaal verkregen orgaanweefsel zal dan vanzelf ophouden te bestaan. Het is echt niet moeilijk. Stel dat je vijf mensen kent, die je dit verhaal toestuurt met de vraag om het te lezen, omdat er een belangrijke boodschap in zit. Vervolgens vraag je ze of ze al donor zijn. Indien dat niet het geval is, verwijs je ze naar de website waar je je kunt aanmelden als donor. Ook vraag je ze om ze dit verhaal door te sturen naar vijf vrienden. Het verhaal van Aval zou het werk moeten doen.

Als je het er niet mee eens bent wat er vandaag de dag gebeurt, kan je protesteren door je aan te melden als donor. Er zijn geen kosten aan verbonden. Hoe meer mensen Avals verhaal lezen, hoe kleiner het risico voor ons, omdat het verhaal dan bij iedereen bekend is!’

Marco’s ouders waren stil. Het was hun wel duidelijk dat hun zoon goed had nagedacht over de implicaties en consequenties van het publiceren. Ze stonden op en liepen naar hun zoon. Trots omhelsden ze hem. Zij zouden hem zeker helpen. Er was geen alternatief.

Epiloog

Ik heb dit onderwerp gekozen om een keuze voor het donorschap meer natuurlijk en persoonlijk te laten zijn. Ik denk hierbij regelmatig terug aan de verschillende gesprekken die ik met mijn vrouw heb gevoerd over het al dan niet aanmelden als donor. Zij was al een geregistreerde donor en heeft een ervaring uit de eerste hand gehad. Zij zou zeker zijn overleden aan bloedverlies, als gevolg van een auto ongeluk, indien er geen bloeddonoren waren geweest. Toen zij mij vroeg of ik als donor geregistreerd stond, los van het bloeddonschap, moest ik het antwoord schuldig blijven. Voor mijzelf was het een minder natuurlijke keuze, hoewel ik “het waarom” niet anders kon definiëren dan het griezelige idee dat er mensen in mij zouden snijden als ik dood was. Daar haar argumenten meer steekhoudend waren dan mijn ietwat ongemakkelijke gevoelens, stemde ik uiteindelijk in en tekende voor het donorschap.

Vandaag de dag heb ik nog steeds een donorregistratie en in de loop der jaren heb ik gezien dat dit een juiste beslissing is. Je ziet onmiddellijk een positief effect bij mensen die succesvol een nieuw orgaan hebben ontvangen. Het geeft hen de kans op een gezonder leven. Ook de impact op en de blijdschap van familie en vrienden is groot.

De orgaanhandel bestaat nog steeds en is erg winstgevend. De reden

hiervoor is duidelijk. De vraag naar beschikbare organen is groter dan het beschikbare aanbod. Indien er geen radicale verandering plaatsvindt, zal deze situatie alleen maar verslechteren daar orgaan transplantatie technieken meer en meer beschikbaar komen, evenals de wens van de mensheid om steeds ouder te worden. Het onderwerp staat niet langer alleen op de agenda van ziekenhuizen, maar ook de overheid komt met suggesties om iedereen standaard als donor te laten registreren. Besluiten die een grote morele impact hebben. Natuurlijk zijn dit geen gemakkelijke beslissingen, vooral als je het niet eerder van dichtbij hebt meegemaakt. Probeer je daarom eens in te leven in een situatie waarin jij zou kunnen verkeren en een orgaantransplantatie moet ondergaan om je kwaliteit van leven te behouden of zelfs je leven te behouden. Binnen enkele seconden ben je gemotiveerd om het orgaan te accepteren, dus waarom niet een orgaan beschikbaar stellen in het geval dat je het zelf niet meer nodig hebt?

Het doel van dit verhaal is om mensen te helpen met het maken van een beslissing die binnen hun invloedssfeer ligt. Ik hoop dat jouw beslissing betreffende donorschap anderen mogelijk kan helpen.

Als u dit boek gelezen heeft, wilt u dan zo vriendelijk zijn om dit door te geven aan iemand die u dierbaar is? Het kan op een dag net het verschil maken.

Eerder verschenen van Helith:

De man die dood wilde

Een kleine debuut roman die in één keer kan worden gelezen en de lezer meeneemt naar het diepste niveau van het onderbewuste.

Hans en Janine ontmoeten elkaar tijdens het boodschappen doen en hieruit volgt een spontane relatie. Hoewel men hen beide een lang en gelukkig leven gunt, heeft het noodlot geheel andere plannen. Het duurt geruime tijd voordat Hans zich dit realiseert en zijn lot accepteert.

Deze korte roman is verkrijgbaar in het Nederlands, zowel in boekvorm als E-boek. Voor meer informatie kunt u terecht op www.helith.com

Mysterie Trilogie

Deze trilogie beschrijft het verhaal over een Franse jongen die buiten

zijn wil om betrokken raakt bij een samenzwering met ver reikende consequenties. Hij maakt deel uit van een van de best bewaarde geheimen in de geschiedenis en raakt verwickeld in verschillende vreemde en gevaarlijke situaties. Dank zij zijn kennis, inlevingsvermogen, evenals een grote portie geluk, slaagt hij er keer op keer in om een stap verder te geraken. In het begin leert hij dat hij niet altijd op anderen kan vertrouwen en dat hij zijn lot in eigen handen heeft.

Hij raakt bekend in de wereld van monniken en ridders. Samen met zijn broer ontmoet hij de eerste Tempelridders in Jeruzalem, maar voor het zover is moet hij met zijn verleden afrekenen. Hij wordt hierbij regelmatig door zijn broer geholpen, die in veel zaken een welkome aanvulling is. Samen hebben ze een lange weg te gaan en hun voortgang gaat vaak met kleine stappen. Naarmate hij ouder wordt, wordt hij zich meer bewust wat zijn doel is. Hij is vastberaden om dit te bereiken, ook al zal hem dit opnieuw zijn leven kosten.

Dit verhaal is een combinatie van feiten en fictie. Het is aan de lezer om de scheidslijn tussen beide te bepalen. Het resultaat is een compositie waar spanning, verdriet en humor elkaar afwisselen.

De Trilogie is in het Nederlands verkrijgbaar, zowel in boekvorm als E-boek. Voor meer informatie kunt u terecht op www.helith.com